IAUGHTO

N CĂRȚI ROMANTICE

SERIA „SECRETE MORTALE”

Kelsey McClane, o tânără creatoare de modă recent divorţată, ar trebui să se bucure de libertatea recăpătată şi de viitorul promiţător, dar trăieşte în permanenţă cu teama de trecut. Iar când Kelsey se întoarce acasă, în Portland, pentru un show televizat, se dovedeşte că pericolul este mai aproape ca niciodată. Şi pe măsură ce mesajele ameninţătoare de la fostul ei soţ o fac să se simtă tot mai vulnerabilă, alt bărbat din viaţa ei o face să se simtă protejată.

Fost soldat de elită devenit agent de securitate, Hunter O'Don- nell este angajat să o protejeze pe Kelsey, dar lucrurile devin periculoase atunci când are loc un atac cu bombă. Deşi fostul ei soţ pare principalul suspect, Hunter crede că situaţia este mult mai complicată decât consideră

poliţia şi încearcă să afle pe cont propriu identitatea urmăritorului lui Kelsey.
În timp ce investigaţia continuă, între Hunter şi Kelsey pasiunea devine imposibil de negat, iar asta nu doar că îi apropie, ci şi dezvăluie un complot letal care îi vizează pe amândoi. Şi cu fiecare nou secret descoperit, nu doar ispita îi pune în pericol - ci şi un bărbat misterios, care se pare că nu se va opri până când Kelsey nu va plăti cu viaţa.
ELISABETH NAUGHTON a scris peste 30 de romane, trecând cu uşurinţă prin diverse genuri. Cărţile ei au intrat în topurile ***New York Times, USA Today*** şi ***Wall Street Journal,*** şi a câştigat premiul RITA al Asociaţiei Scriitorilor de Romane de Dragoste pentru „Cel mai bun roman de suspans romantic".

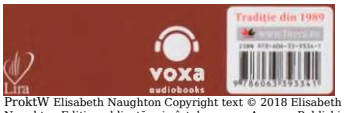

ProktW Elisabeth Naughton Copyright text © 2018 Elisabeth Naughton Ediție publicată prin înțelegere cu Amazon Publishing, www.apub.com, în colaborare cu ANA Sofia, Ltd.

Lira și cărți romantice sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera tel.: 037482 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
email: contact@litera.ro
Ne puteți vizita pe www. litera, ro/lirabooks. ro
Protejată Elisabeth Naughton
Copyright© 2022 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidrașcu și fii
Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim
Coperţi: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Protejată / Elisabeth Naughton
trad. din lb. engleză: Adriana Dănilă -
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-9334-1
I. Dănilă, Adriana (trad.)
821.111

ELISABETH NAUGHTON
Protejată

Traducere din limba engleză Adriana Dănilă

LITERA
Bucureşti, 2022

Pentru *Rachel,*
Care e întotdeauna alături de mine când sunt *absorbită de fiecare carte.*

Să *nu* mă părăseşti *niciodată, prietena mea, pentru că* nu ştiu cum aş *putea face toate astea fără tine/*

capitolul 1

„Felicitări! Seara trecută, actele au fost semnate de judecător. Eşti o femeie liberă.”

Kelsey McClane răsuflă uşurată când citi mesajul de la avocatul ei. Cele opt luni de iad în care se luptase cu fostul ei soţ, în cele din urmă, luaseră sfârşit. Simţea că o povară uriaşă tocmai i se ridicase de pe umeri. Singurul lucru mai bun decât sentimentul ce o copleşea acum ar fi fost să nu se fi căsătorit niciodată cu acel nenorocit.

îşi dădu ochii peste cap când se gândi cât de penibil era parcursul ei personal. Făcuse numai prostii şi o ştia. îşi aşeză telefonul pe tejghea, uitându-se la propria reflexie pentru ultima dată. Luminile din ambele părţi ale oglinzii îi scoteau în evidenţă părul blond, precum şi fiecare imperfecţiune a trăsăturilor. Ştia că nu avea scăpare, camerele de filmat aveau să-i surprindă toţi pistruii de pe nas, dar oricum era prea târziu pentru a mai face ceva. în

doar câteva minute, urma să intre live la cel mai în vogă matinal din Portland şi nici măcar veştile bune pe care i le dăduse avocatul ei nu-i mai puteau calma nervii.
Îşi înfoie uşor părul lung până la umeri pentru ultima oară, gândindu-se cât de stupid era să se agite atât pentru un simplu show TV local. Recent, avusese parte de marele ei moment de faimă, când îşi expusese creaţiile la faimoasa săptămână a modei din New York, şi nici măcar atunci nu se simţise atât de neliniştită. Desigur, în est nu o cunoştea nimeni. Aici, fiecare persoană cu care copilărise avea să o judece şi să decidă dacă ceea ce făcea era un succes sau un eşec total.

„Dumnezeule, să nu fie un eşec total!

”Trase aer în piept şi repetă în gând cuvintele care o îmbărbătaseră în situaţii mult mai dificile decât asta. „Adună-te! Păstrează-ţi calmul! Eşti puternică. Poţi să treci peste asta.”

- Doamnă McClane? strigă o femeie din pragul uşii. Cinci minute!

Uitându-se peste umăr către femeia cu păr negru, care purta căşti şi ţinea în mână un carneţel, Kelsey se forţă să zâmbească, sperând că asta avea să-i ascundă emoţiile. Femeia era un fel de asistentă a producătorului, dar Kelsey nu-şi putea aminti numele ei. Momentul în care făcuse cunoştinţă cu echipa de producţie de la Good Morning *Portland* din acea dimineaţă era complet în ceaţă în mintea ei.

- Bine, mulţumesc. O să ies imediat.

în loc să facă stânga împrejur şi să iasă, aşa cum se aşteptase Kelsey, femeia mijì ochii şi înclină capul.

- V-a mai spus cineva până acum că semănaţi cu acea actriţă? Blonda aceea care a jucat în toate comediile romantice. Cum o chema?

Kelsey se simţea destul de iritată, dar avu grijă să nu arate asta.

- Vivienne Armstrong?
- Da. Chiar ea.
- Da. Mi s-a mai spus de câteva ori.

De fapt, i se punea acea întrebare de mai multe ori decât voia să recunoască. Iar acum nu o calma deloc să audă acelaşi lucru.

- Se spune că toată lumea are un geamăn. Al meu se întâmplă să fie cineva faimos.

„Şi cineva dependent de droguri. Ce noroc *pe mine!”*

- Păcat că a murit! Aţi fi putut să fiţi dublura ei.

Ca şi cum Kelsey ar fi avut timp pentru aşa ceva. Sau ar fi fost interesată.

Oh, gata! Patru minute începând de acum. Să nu întârziaţi!Asistenta se roti şi dispăru din cameră. încruntându-se, Kelsey se întoarse către oglindă. Poate că era timpul să-şi vopsească părul. Voia ca oamenii să înceapă să o recunoască pentru cine era ea, pentru creaţiile ei de modă, nu pentru că soarta o făcuse să arate precum dublura unei actriţe moarte.

„Destul timp pierdut."

Trase îndelung aer în piept, îşi netezi bluza şi repetă în gând cuvintele de îmbărbătare: „Adună-te! Păstrează-ţi calmul! Eşti puternică. Poţi să treci peste asta." Apoi apucă telefonul, îl îndesă în buzunarul din faţă al pantalonilor şi porni către uşă. Exact când ieşi pe coridor, observă cu coada ochiului o umbră. Icni, dar nu reuşi să schimbe direcţia. Se izbi brusc de un trup masiv, masculin, ricoşând înapoi în spate.

- La naiba!

Degetele lungi şi palmele uriaşe ale lui Hunter O'Donnell o apucară rapid de braţe, ridicând-o, împie- dicându-i căderea şi salvând-o de la o buşitură zdravănă, căci s-ar fi lovit bine cu fundul de pământ.

- îmi pare rău. La naiba, nu te-am văzut!

Kelsey **se** clătină pe tocuri şi, din instinct, duse mâinile în faţă, căutând să-şi recapete echilibrul. Degetele ei aterizară pe muşchii lui fermi, iar mirosul familiar de citrice şi piele îi umplu simţurile, năucind-o şi făcân- du-i genunchii să **tTemure,** ca şi cum ar fi avut din nou 15 ani.

- Eşti bine? El îşi coborî capul, observând că ea nu-l privise imediat. Kelsey?

De îndată ce-şi recăpătă echilibrul, Kelsey lăsă mâinile în jos şi făcu un pas în spate, detestând şi admirând modul în care mâinile lui o făcuseră să se simtă. Gânduri stupide ca acestea o făcuseră să intre într-o căsnicie proastă şi nu avea nici cea mai mică intenţie să repete greşelile trecutului. În plus, chiar dacă ar fi fost interesată, Hunter O'Donnell era prietenul cel mai bun al fratelui ei Alee, aşa că nu intenţiona să aibă vreo legătură cu el.

-Da, sunt bine.

Se eliberă **cu** blândeţe din **strânsoaTea** lui, evitând să-l privească în ochi, ca **nu** cumva să-**i** dea de **înţeles** cât **de** ciudat **se simţea** în **prezenţa lui.**

- Mă aşteaptă să intru în platou.
- Da, ştiu.

Hunt făcu un pas în spate ca ea să poată trece.

-Totul pare în regulă acolo, aşa că eşti liberă să intri.

Kelsey simţi fiori pe şira spinării şi îl privi direct, pierzându-se în ochii lui căprui atât de pătrunzători, îl ştia pe Hunt de când era mică şi, în mod normal, l-ar fi privit ca pe un aliat, dar acum, indiferent cât de bine mirosea, îl simţea mai mult ca pe un duşman. Nu avea nevoie ca el să-i spună ce putea face şi ce nu. Julian făcuse asta destul în cei trei ani blestemaţi de căsnicie, iar ea îşi jurase să nu mai permită vreodată altui bărbat să o trateze aşa, ca şi cum ar fi fost şeful ei. Dacă fraţii ei nu ar fi fost atât de protectori cu ea, nici nu ar fi trebuit să-şi bată capul cu Hunt acum. însă ei erau foarte îngrijoraţi că Julian avea să încerce să se răzbune din cauza divorţului, aşa că îl angajaseră pe Hunt ca bodyguard, să o urmărească peste tot.

Strângând din dinţi ca să nu spună ceva ce avea să regrete, Kelsey ieşi din camera verde şi trecu dincolo de el, în hol, îndreptându-se către platou. Ştia că fraţii ei îi doreau binele şi mai ştia că Hunt - fost ofiţer în armată, care acum avea o firmă de detectivi şi de securitate în Portland - îşi făcea bine meseria, dar tot o irita la culme că era nevoie ca el să fie aici, să bântuie prin jurul ei. Julian era un abuzator, unul căruia îi plăcea să amenințe, nimic mai mult. O agasase atât de mult, încât ea acceptase să iasă cu el. O înnebunise zilnic, convingând-o să se mărite cu el. Iar cu un an în urmă tot încercase să o facă să se răzgândească în privinţa divorţului. Se comportase ca o proastă de la bun început, acceptând să iasă cu acel bărbat, dar nu se temea de el. Abuzatorii aveau putere doar când te temeai de ei, iar ea se săturase să se teamă de Julian Benedict. Ea nu era o laşă. în câteva zile, după ce avea să-şi dea seama că totul se terminase, urma să o lase în pace. Era sigură de asta.

Gândurile legate de Hunt şi de Julian dispărură când păşi în studio şi văzu gazdele pe platou. în dreapta ei

clipi o lumină roşie, semn că toate camerele erau live. Era tot mai agitată, urmărind-o pe prezentatoare, care spunea monologul de început, şi ştiind că în câteva clipe avea să vină rândul ei. Cercetând încăperea, uitându-se la oamenii entuziasmaţi care se adunaseră ca să vadă show-ul, văzu cele trei modele deja îmbrăcate în hainele ei de firmă, din cea mai recentă colecţie, şi porni în acea direcţie.

De fapt, ele nu aveau nevoie de ea. Arătau superb şi îi evidenţiau munca atât de bine. Dar ea avea nevoie să facă totuşi ceva pentru a-şi potoli nervii, iar aranjatul gulerelor şi tivurilor era singurul lucru la care se putea gândi în acel moment.

- Arată bine, zise ea către cel mai apropiat model, trecând cu mâna peste mâneca jachetei fetei.

Toace trei erau mai înalte decât ea, cu cel puţin cinci ani mai tinere şi, bineînţeles, mult mai atrăgătoare, dar Kelsey abia dacă observă asta. Era mult prea concentrată să se asigure că hainele arătau bine şi că modelele nu rataseră vreun nasture sau că nu atârna vreun fir.

în spatele ei, gazdele show-ului continuau să converseze. Când asistenta de producţie o bătu pe cot, Kelsey înţelese că momentul ei venise. I se învolbură stomacul, precum fasolea mexicană îmbibată în ceva care o dinamita mai tare, şi din nou, pentru a nu ştiu câta oară, se trezi întrebându-se de ce acceptase să fie prezentă la televiziunea locală. New York Fashion Week nu se putea compara cu această nebunie. Şi de ce îi păsa de ce aveau să creadă foştii ei colegi din liceu?

„Pentru că mereu ţi-a păsat de părerea oamenilor. Pentru că nu ai fost niciodată suficient de bună. Nu ai fost suficient de inteligentă, suficient de talentată sau suficient de interesantă ca să te iubească cineva pentru ceea ce eşti, pentru tine."

Toate vechile ei nevroze se întorceau rând pe rând. Nu mai era o femeie de 27 de ani şi o viitoare stea în lumea modei, care avea să se bucure de un succes real, ci avea din nou 10 ani şi se întreba de ce naiba voiau Michael şi Hannah McClane să o adopte pe *ea:* un şoricel prăpădit care fusese aruncat de la un

orfelinat la altul, nereuşind să se încadreze sau să creeze vreo conexiune cu nimeni în toată viaţa ei. Ridicându-şi mâinile tremurânde de pe jacheta modelului, îşi spuse că nu mai era acel copil. Ea era puternică. Era independentă. Era mult mai mult decât fusese înainte, şi asta datorită familiei McClane şi datorită tuturor lucrurilor pe care i le oferiseră.

Intorcându-se către platou, îl văzu pe Hunt la nici cinci metri de ea, ascuns de umbre, părând misterios, sexy şi foarte impozant. Dar în loc să fie iritată de prezenţa lui, aşa cum fusese mai devreme, o cuprinse un calm la care nu se aşteptase, care îi permise să tragă aer în piept, îmbărbătându-se.

El nu o tratase niciodată ca şi cum ar fi fost mai puţin. El nu se comporta ca şi cum era norocoasă să fie în prezenţa lui, aşa cum făcuse Julian din ziua în care îl cunoscuse. încă din adolescenţă, nu şi-l putea aminti pe Hunter O'Donnell ca fiind altceva în afară de o prezenţă permanentă, discretă în viaţa ei, venind şi plecând de la reşedinţa McClane ori de câte ori era cu Alee. El nu o tachinase aşa cum făcuseră fraţii ei. Nu-i vorbise de sus. Nu făcuse altceva decât să se comporte frumos cu ea, exact ce avusese nevoie în acei ani plini de tumult.

în regulă atunci. Poate că era frustrată din cauza motivului pentru care era acolo, dar nu putea să spună că nu aprecia prezenţa lui. Pentru că o relaxa într-un mod familiar, blând, şi tocmai de asta avea nevoie acum.

înainte să-şi dea seama ce făcea, îi zâmbi lui Hunt. îl surprinse. înţelese asta din modul în care el ridică din sprâncene. Toată dimineaţa îl bruscase şi fusese tăioasă cu el, când, de fapt, el le făcea un simplu favor fraţilor ei. Familiei ei. îi făcea *ei* un favor.

-Vorbind despre celebrităţi, zise Rachel Brown pe platou, atrăgându-i atenţia lui Kelsey.

Fără tragere de inimă, Kelsey se întoarse către prezentatoare, care tocmai îşi dădu uşor părul castaniu pe spate, uitându-se către coprezentator, Adam Lancaster, apoi către cameră.

-Avem o celebritate locală cu noi astăzi, una care promite mult. Designerul de modă Kelsey McClane, recent întoarsă de la New York Fashion Week, este aici cu noi, gata să ne povestească toate detaliile despre marele eveniment. Aşa că rămâneţi cu noi după pauză, ca să aflaţi totul despre experienţa ei fascinantă şi să-i vedeţi o parte din creaţiile care sunt comparate cu cele realizate de Vera Wang, Stella McCartney şi Donatella Versace.

- Oh, o iubesc pe Vera Wang! exclamă Adam Lancaster.

Cineva de la marginea platoului făcu un semn către mica audienţă din tribune, din spatele camerei, care izbucni într-un ropot de aplauze şi chiote care umplură încăperea. Câteva secunde mai târziu, se auzi o voce strigând:

- Am ieşit!

Tocmai intraseră în segmentul de reclame, apoi totul se petrecu atât de rapid, încât tot ce putu Kelsey să facă fu să se lase purtată de val.

Asistenta de producţie o prinse de cot şi o trase în partea îndepărtată a platoului. Un ecou de voci umplea camera în timp ce oamenii alergau în stânga şi în dreapta, aşezând elemente de recuzită şi făcându-le prezentatorilor mici retuşuri de machiaj şi coafură. De-a lungul scenei, Kelsey le zări pe cele trei modele aşteptând semnalul pentru a începe parada.

Emoţiile îi crescură din nou în timp ce asistenta începu să-i turuie instrucţiuni la uroche, aşa că începu să cerceteze platoul în căutarea chipului familiar al lui Hunt, sperând că asta avea să o calmeze din nou. Locul în care îl văzuse mai devreme era gol, iar pentru un moment se simţi cuprinsă de panică, dar apoi îl zări în spatele camerei de filmat, îndreptându-se către ea şi ocolind tot haosul din jur. Avea să rămână aproape de ea, aşa cum îi spusese că urma să facă.

Nodul din stomac i se relaxa din nou, apoi trase aer adânc în piept, ştiind că era prostesc şi juvenil să reacţioneze aşa datorită lui, dar nu voia să se gândească la asta prea mult. Când toată tărăşenia avea să se termine, ea urma să păstreze distanţa faţă

de el, dar, pentru moment, nu era chiar atât de greu de suportat prezenţa lui. Era foarte arătos, până la urmă, şi când se gândea cât de bine se simţise în braţele lui cu câteva minute în urmă…
Simţi o fierbinţeală în stomac când îşi aminti şi îi urmări mişcările cu privirea, observându-l oprindu-se fix lângă cea de-a treia cameră de luat vederi. Fără să vrea, surâse, căci, da, chiar era superb. Numai muşchi bine lucraţi şi putere brută. Ea presupunea că fizicul lui impresionant era rezultatul antrenamentelor şi muncii în armată, dar mulţi bărbaţi se lăsau pe tânjeală după ce ieşeau din serviciu. Nu şi Hunt. El era în mare formă, în mod clar, arăta mai bine decât ar fi putut vreodată să arate Julian. De fapt, arăta mai bine decât 99% din populaţia masculină, dacă se gândea mai bine.
În spatele ei, producătorul începuse să numere de la zece în jos, semnalând întoarcerea din pauza publicitară, dar ea abia dacă observă. Era captivată de profilul puternic al lui Hunt, de ochii lui căprui pătrunzători şi de acea cicatrice mică de pe partea stângă a mandibulei care o făcea să se întrebe de unde şi cum se alesese cu ea.
Ridică privirea către ochii lui şi apoi se simţi cuprinsă de o vâlvătaie teribilă, dându-şi seama că şi el o analiza pe ea. Ştia pentru că el surâse uşor, semn că tocmai fusese prinsă.
Ea privi repede în jos, către-picioare, blestemându-se că fusese atât de directă. Dar încă îl putea zări cu coada ochiului zâmbind larg şi, la naiba, tot ce-şi dorea atunci era să se uite înapoi la el pentru că acel zâmbet avea o forţă hipnotizantă!
Simţi ceva vibrând pe şoldul ei, slavă Domnului distrăgându-i atenţia şi salvând-o dintr-o situaţie şi mai penibilă. Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? Roşise? Obrajii îi ardeau. Ea nu roşea niciodată, îşi scoase telefonul grăbită, apăsând butonul de închidere. Apoi încremeni când citi cuvintele de pe ecran.
„Poate crezi că ai totul acum, dar în curând o să primeşti exact ce meriţi. Eu ştiu cum eşti tu, cea adevărată, şi nu eşti aşa. Nu eşti altceva decât o mare dezamăgire. Un eşec uriaş. Propria mamă nu te-a vrut. Nimeni nu te vrea. Lumea o să fie un loc

mult mai bun când o să mori. Şi în câteva minute, vedeto, lumea o să-mi mulţumească pentru că sunt pe cale să transform asta în realitate."
I se strânse stomacul. Ridică privirea şi cercetă platoul, uitându-se peste capetele prezentatorilor care râdeau, dincolo de privitorii de la marginea încăperii. I se înceţoşă privirea şi ameţi, căutând cu disperare persoana care îi trimisese mesajul. Ca şi cum ar fi fost la kilometri depărtare, îşi auzi numele, auzi un ropot de aplauze - tocmai era prezentată. Însă picioarele ei refuzau să se mişte. Mintea ei repeta încontinuu acele ultime cuvinte, cercetând publicul.
„Când o să mori..."
„Sunt pe cale să transform asta În realitate."
Panica îi cuprinsese trupul, simţi o durere în piept şi parcă nu mai putu să respire. Nu-I vedea pe Julian în mulţime. Nu era acolo. înghiţi în sec, încercând să respire. încercă să gândească togic.
Era doar o ameninţare, nu? Nu era atât de prost încât să facă aşa ceva. Era un laş, nu un criminal. Se întoarse repede, căutându-l pe Hunt prin marea de feţe. Textul nu era decât încă o dovadă că julian era supărat din cauza divorţului. Se comporta aşa cum o făcea întotdeauna. Julian era un agresor, încerca să o sperie, nu?
Îl văzu pe Hunt, la vreo trei metri în faţă, mişcându-se prin jurul echipamentelor, încercând să se apropie de ea. li dispăru zâmbetul când privirile li se întâlniră, iar ochii lui căprui şi pătrunzători se fixară asupra telefonului din mâna ei, înainte de a o privi din nou. El cercetă repede zona din spatele ei şi pe oamenii din jurul lor. Văzându-l încordat, ea înţelese că el deja ştia că era ceva în neregulă. înaintă către el.
Asistenta de producţie îi apăru în cale, smulgându-i telefonul din mână şi împingând-o către prezentatori.
- Du-te! şuieră ea. Eşti în direct!
- Kels!
în spate, Kelsey auzi ca un ecou vocea lui Hunt şi simţi câteva secunde braţul lui întinzându-se spre ea. însă asistenta deja o împinsese din calea atingerii

lui, iar când văzu lumina roşie a camerei de filmat rotindu-se spre ea înţelese că era prea târziu. Cumva, reuşi să-şi echilibreze corpul şi să nu cadă, îndreptându-şi spatele ca să nu pară chiar ca o toarnă la TV. Trebuia să treacă de acest interviu fără a intra complet în panică. Când avea să se termine, voia să-i arate lui Hunt mesajul şi să-l lase pe el să decidă ce să facă. De asta era acolo, până la urmă.
Trase aer în piept şi păşi în faţă, forţându-se să afişeze un zâmbet pe care nu-l simţea deloc. Tocurile ei loveau podeaua din lemn masiv. Pulsul îi alerga. Pielea îi ardea şi îi transpira. Dar îşi repeta că era în siguranţă - Julian nu avea cum să ajungă la ea în acest studio. Totul avea să fie bine. Dacă privea lucrurile logic, putea să-şi dea seama că mesajul era de fapt un lucru bun. Acum avea dovezi că el o ameninţa şi aşa putea să obţină un ordin de restricţie împotriva lui. Chiar dacă era sigură că Julian nu avea să acţioneze niciodată în baza acelor ameninţări, cel puţin acum îl putea împiedica să se joace cu mintea ei.
Ajunse pe platou lângă Rachel şi Adam. Le strânse mâna. Făcu şi o glumă despre cât de împiedicată era. Se aşeză pe scaun, îşi încrucişa picioarele, amintindu-şi să-şi ţină spatele drept, şi începu să răspundă la întrebări legate de ceea ce se întâmplase la Fashion Week. Cu coada ochiului îl văzu pe Hunt la marginea platoului şi se relaxă şi mai mult pentru că...
Pentru că el era acolo.
Era un bun profesionist. Compania, de mare succes, avea clienţi mulţi şi foarte importanţi, pe care îi găsise datorită industriei înfloritoare de film din zona Portlandului. Nu avea să i se întâmple ceva rău pentru că Hunter O'Donnell nu avea să-i permită lui Julian să se apropie de ea.
- Să aducem modele, nu? întrebă Rachel.
-Sigur.
Ridicându-se odată cu Rachel, Kelsey coborî din zona mai înaltă a platoului către scena deschisă, aranjată sub forma unui podium. Primul model deja se îndrepta spre ea. Exact când se pregătea să deschidă gura şi să spună ceva despre ţinuta

modelului, simţi un fior pe şira spinării. Ceva nu era bine. Un junghi în piept o lăsă fără aer.
întoarse capul, căutând u-l pe Hunt printre oamenii de la marginea scenei. Dar nu putea să vadă nimic din cauza reflectoarelor foarte puternice. începu să transpire, mijind ochii ca să vadă mai bine, dar tot nu-l găsi. Unde era?
- Kelsey? întrebă Rachel. Hm... modelul e aici.
Ameţită, Kelsey se întoarse, privind către prezentatori, care se uitau la ea ca şi cum îşi pierduse minţile. Sentimentul de rău augur nu-i dădea pace. Ea înghiţi în sec şi privi dincolo de ei, către zona îndepărtată a platoului, în căutarea lui Julian.
El nu era acolo. Nu putea să fie acolo. Dar sentimentul o apăsa din ce în ce mai tare. O făcea să creadă că urma să se întâmple ceva rău.
Adam îşi drese glasul.
- Deci primul nostru model este Claire, nu?
Când cineva o prinse de cot, Kelsey suspină şi clipi zăpăcită, iar când ridică privirea îl văzu pe Adam lângă ea, sprijinind-o şi zâmbindu-î. Dar ochii lui îi spuneau clar să se adune. Era o privire inconfundabilă. Şi apoi brusc îşi dădu seama că... Asta voia Julian. Să o sperie. Să arate ca o proastă la televiziune. Să o umilească.
O **agTesa** din nou, aşa cum făcuse mereu, iar **ea** căzuse direct în capcana lui. Indreptându-şi spatele, Kelsey clipi şi se forţă să zâmbească.
- Da, corect. Aceasta este Claire. Şi ceea ce iubesc cel mai mult la ţinuta lui Claire este versatilitatea. Poartă o ţinută de un albastru profund...
Prima dată auzi zgomotul - ca un tunet mai mic care răsună peste cuvintele ei, un tunet care treptat căpătă cadenţă, răsunând puternic în tot studioul. Kelsey mîji ochii, cercetând încăperea. Nici nu apucă să întrebe ce era cu acel sunet, că luminile se stinseră şi un val de şoc cuprinse întreaga clădire, dezechilibrând-o, făcând-o să se clatine pe picioare. în timp ce strigătele de teamă şi ţipetele se ridicau în întunericul din jurul ei, un lucru îi deveni foarte clar: mesajul pe care-l citise cu doar câteva momente în urmă nu fusese doar o simplă

amenințare. Era o promisiune. Și înțelese prea târziu că ar fi trebuit să aibă încredere în instinctele ei.

capitolul 2

Din momentul în care simți pământul și clădirea mișcându-se, Hunt țâșni în față cu un singur gând în
- Kelsey!
- E cutremur! strigă cineva.
- Adăpostiți-vă sub un birou! strigă altcineva.
- Alergați către o ușă!

Țipetele și scâncetele care umpleau scena erau acoperite de zgomotele puternice ale zidurilor care se prăbușeau în întuneric. Oamenii alergau pe lângă Hunt, încercând să iasă afară înainte ca zidurile să se prăbușească.

Ceva îl lovi puternic în spate, în umăr și de-a lungul brațului stâng, dar strânse din dinți, înfruntând durerea și continuând să înainteze.

- Kelsey! strigă el din nou, sperând că ea avea să-l audă și încercând să-și domolească panica care amenința să-l cuprindă pentru că el nu o putea vedea. Du-te în spatele canapelei! Așază-te pe o parte și lipește-te de ea! Acoperă-ți capul!

în întuneric, țipetele creșteau, urmate de un chițăit slab pe care el îl recunoscu. Venea din dreapta, spunân- du-i că ea era acolo. Că se îndreptase spre canapeaua din mijlocul platoului. Că îl auzise cumva prin tot acel haos.
- Kelsey?

Schimbă direcția, grăbindu-se să ajungă acolo, dar se lovi cu piciorul de ceva tare, însă înainte să poată reacționa, își pierdu echilibrul și plonjă în față.

Se izbi de pământ, icnind. Rămase fără respirație, încercă să tragă aer în piept, dar înghiți praf și începu să tușească puternic. Sprijinindu-se pe palme, se ridică și încercă să asculte. Trosnitul și zguduitul încetaseră, iar clădirea părea să nu se mai clatine. Nu putea să vadă nimic în acea beznă, dar simți aer curat în jurul lui, ceea ce însemna că tavanul nu se prăbușise complet. Nu încă.

Se ridică în picioare, gemând din cauza durerii pe care o simțea în umărul stâng.
- Kels? Vorbești cu mine? Unde ești?

Tăcere. Apoi se auzi o voce slabă în dreapta lui.

- Sunt aici. O să vin eu la tine.
- Nu, nu face asta. E prea mult moloz. Eşti lângă canapea?
- Da, răspunse ea înspăimântată. A fost cutremur?
- Nu ştiu. Rămâi unde eşti! Eşti mai în siguranţă lângă ceva solid. Dacă îidurile cedează, vor lovi canapeaua, ceea ce va crea un spaţiu ca un triunghi, un gol care te va proteja. Rămâi cât de aproape poţi de spatele canapelei. Şi acoperă-ţi capul!
- Dacă zidurile cedează? suspină ea.

La naiba, o speria!

- Probabil nu o să se întâmple. Doar stai acolo, bine?
- Bine.

în stânga lui Hunt se auzi un geamăt înfiorător. în spatele lui cineva ţipa.

- Ajută-mă!

Timp de şase ani, în calitate de soldat, fusese pus în unele dintre cele mai periculoase situaţii. Salvase copii din clădiri bombardate în Irak şi ostatici în Africa, ajutase la eliberarea unui întreg spaţiu aerian în Afganistan, eliberându-l de forţele talibane în negura nopţii. Instinctul îi spunea să nu lase pe nimeni în urmă, dar ştia că, dacă s-ar fi întors, dacă ar fi încercat să-i ajute şi pe alţii, ar fi putut să o piardă pe Kelsey în întuneric. Erau atât de multe dărâmături în calea lui - bârne, bucăţi de ciment, echipamentul de filmare distrus - încât ar fi putut să se rătăcească în câteva secunde. Ca să nu mai spună că, dacă tavanul chiar se prăbuşea, nu avea să ajungă la ea în timp util. Ea era obiectivul lui şi nu doar pentru că fusese angajat ca să o ţină în siguranţă, ci şi pentru că familia McClanes era şi familia lui. Nu s-ar fi iertat niciodată dacă ea ar fi păţit ceva oribil cât era în grija lui.

Ignoră sunetele din jurul lui, concentrându-se asupra vocii ei.

-Continuă să-mi vorbeşti, Kels! Cu fiecare cuvânt, simţea mai mult praf în gură. Tuşi. Ca să te pot găsi.

-Sunt aici. Aici, repetă ea. Chiar aici.

O pocnitură asurzitoare se auii de deasupra, crescând în intensitate.

-Oh, Dumnezeule! Ce naiba e asta?

Din instinct, Hunt ridică privirea, deşi ştia că nu putea să vadă nimic în beznă. Huruitul creştea. Simţi un junghi în piept, conştientizând că pereţii clădirii nu se stabilizaseră şi că întreg iadul avea să se dezlănţuie în jurul lor.

- Acoperă-ţi capul!

Se aruncă spre ultimul loc în care îi auzise vocea. Umărul lui drept se izbi de ceva tare, iar trupul i se prăbuşi pe podea. Durerea alerga prin braţul şi pieptul lui, însă trosnetele care veneau de deasupra îi activară reflexele. îşi trase picioarele, se rostogoli în poziţie de fetus cât de repede putu, îşi acoperi capul cu braţele şi se lipi de obiectul pe care îl lovise.

„Dumnezeule, să fie o canapea, o masă sau ceva suficient de tare încât să creeze un spaţiu gol!"

Abia dacă avu timp să se gândească la asta, darămite să se roage. Clădirea se prăbuşi în jurul lui într-un vuiet asurzitor. în timp ce bucăţi de ciment şi metal îi loveau trupul, el strigă ultima dată numele lui Kelsey.

Şi spera că, oriunde se afla, era în siguranţă.

Era întuneric. Atât de întuneric, încât Kelsey nu putea să vadă nici măcar la câţiva centimetri în faţa ei. Şi era aşa de frig! Era acel frig care odată intrat în oase îţi lăsa impresia că nu aveai să te mai încălzeşti niciodată.

- Hunter.[7] şopti ea, tremurând în întuneric. Cineva? Oricine?

Pentru a suta oară, nu-i răspunse nimeni. Nimic nu se mişca în jurul ei. Nu auzea nimic în afară de propria respiraţie chinuită pentru că se abţinea cu greu să nu izbucnească în plâns.

Nu ştia cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate. După ce se aşezaseră dărâmăturile, ea se trezise închisă într-un spaţiu de o jumătate de metru lăţime şi un metru lungime în spatele canapelei. Un soi de bârnă se prăbuşise peste ea în timp ce clădirea se zguduise, dar în loc să o lovească, se proptise de canapea, formând un soi de barieră protectoare deasupra ei. Nu înţelegea exact de unde ştiuse Hunt că avea să fie în siguranţă lângă o piesă de mobilier, nu sub o masă sau un birou, aşa cum fusese învăţată

că ar fi fost cel mai indicat, dar era foarte recunoscătoare că el o strigase în tot acel haos. Şi era şi mai recunoscătoare că îl ascultase.

- Hunt? strigă ea din nou, tuşind din cauza prafului din aer.

Simţea o nevoie disperată să-i audă vocea. Să ştie unde era. Să afle dacă era bine sau dacă era prins pe undeva şi avea nevoie de ajutor.

Asta nu însemna că ea ar fi putut să ajute pe cineva în situaţia în care se găsea, dar trebuia să ştie.

- Hunter O'Donnell! strigă ea.

Tot nici un răspuns.

Teama o încolţea, adunându-i-se în piept şi îngreunându-i respiraţia. Suspinele o făcură să se mişte în spaţiul mic în care era, ceea ce ridică praful în aer şi mai mult, făcând-o să tuşească şi mai tare. Încercă să se elibereze de panică, îndemnându-se să se calmeze. Panica nu avea să o ajute. însă în timp ce tuşitul încetă, iar liniştea cuprinse spaţiul din jurul ei, un nou gând înfricoşător o cuprinse. Unul care îi spunea că ea era vinovată pentru toată situaţia.

Dacă ar fi rămas în New York pentru restul evenimentelor de la Fashion Week sau dacă ar fi călătorit la Orlando cu părinţii şi fraţii ei pentru excursia familiei la Disney World, aşa cum plănuiseră, nu s-ar fi aflat în această situaţie. Ar fi fost în altă parte, zâmbind. Poate chiar râzând sub razele de soare. Dar în loc de asta, pentru că se lăsase atât de prinsă în vârtejul carierei, pe care o voia cât mai înfloritoare, pentru că nu fusese în stare să spună nu unei oportunităţi de promovare gratuite, fusese de acord cu acest interviu şi zburase către casă foarte devTeme. Şi acum, din cauza încăpăţânării ei - ceva ce Julian îi spusese cândva că avea să o distrugă era foarte posibil să nu mai vadă lumina zilei. Tot ce muncise în ultimii ani era pe punctul de a dispărea. Putea să moară acolo, în beznă, fără să apuce să-şi ia la revedere de la oamenii pe care îi iubea.

- Hunter? strigă ea din nou.

încă nimic.

„Adună-te! Rămâi puternică! Poţi să treci peste asta!”

Repetă cuvintele în gând încontinuu, ca şi cum erau suspendate într-o buclă. însă cu fiecare secundă petrecută în întuneric îi era tot mai greu să le creadă.
Un sunet înfundat îl trezi pe Hunt, urmat de un geamăt venit de undeva din apropiere. Se forţă să deschidă ochii, clipi de mai multe ori în întuneric şi apoi rămase fără aer, panica cuprinzându-i corpul. îşi potoli respiraţia. Geamătul încetă. Ceea ce îi spunea că sunetele veniseră de la el.
încet, îşi reveni în fire, încercând să afle unde era şi ce se întâmplase. îi reveniră în minte frânturi despre platoul şi aranjamentele show-ului de dimineaţă, modul în care el privise totul de pe margine, un bubuit puternic, întunericul complet, cum o căutase pe Kelsey într-o mare de ţipete şi dărâmături şi cum se dezlănţuise iadul asupra lor.
Panica reveni cu şi mai mare forţă. întinse mâinile în faţă, încercând să se ridice ca să o găsească.
-Kels…
Praful îi umplu gura şi tuşi. Se rostogoli pe burtă atât cât putu şi încercă să-şi tragă picioarele sub el, dar nu se mişcau.
Când încetă să tuşească şi să hărâie, se ridică în mâini şi încercă să se uite de-a lungul trupului lui, dar era atât de întuneric, încât nu putea să vadă nimic. Ceva îi bloca mişcarea. Se rostogoli pe o parte şi simţi alt obiect solid la spate, iar când ridică mâinile în faţă simţi bârne şi bucăţi de ciment în toate părţile.
Panica îi crescu în piept, înfăşurându-se în sufletul lui ca un şarpe boa, dar îşi forţă mintea să rămână calmă, conştientizând că pentru moment era în siguranţă în acest spaţiu gol din jurul lui. Dacă nu se controla şi ceda în faţa fricii, putea să piardă tot oxigenul. Fusese în destule spaţii înguste încât să ştie că nu avea să obţină nimic bun din isterie. Dacă o lua razna, asta nu-l ajuta la nimic. Concentrându-se asupra piciorului lui, îşi lipi mâinile pe cimentul din faţă şi împinse, încercând să-şi elibereze partea de jos de orice obstacol care îl ţintuia în loc. Spera să nu mute ceva care putea să-l pună într-o situaţie şi mai rea.
Nu se mişcă nimic.

Valuri de transpiraţie îi curgeau pe piele, iar efortul depus îl făcu să tragă aer în piept, ceea ce îl făcu să tuşească iar. înţelegând că trebuia să-şi conserve energia, renunţă să mai lupte şi se concentră să tragă aer pe nas ca să nu mai înghită atâta praf. în timp ce plămânii lui începeau să se calmeze, îşi pipăi trupul, căutând răni. îl dureau mai multe zone, iar la ceafă avea o durere teribilă, dar când se atinse nu simţi sânge sau altceva, deci nu-i crăpase ţeasta. Picioarele lui însă erau complet blocate. Nu-I dureau, dar nu putea fi sigur că asta era o veste bună. Fie ceva se agăţase de pantalonii lui, ţinându-l în loc, fie îşi rupsese coloana când căzuse tavanul, iar acum era paralizat.

-Ar fi al dracului de bine să fie pantalonii, bolborosi el.

Nu supravieţuise de trei ori în armată în cele mai periculoase locuri din lume doar ca să-şi piardă picioarele acum. Praful îi umplu din nou gura, făcându-l să tuşească şi mai tare. Şi, la naiba, trebuia să controleze asta sau avea să leşine!

- Hunter? Oh, Dumnezeule, tu eşti?

Se opri din tuşit în secunda în care auzi vocea lui Kelsey. înălţă capul, încercând în acelaşi timp să-şi domolească plămânii şi se chinui să asculte, sperând că nu avea halucinaţii.

-Hunter? Kelsey ridică vocea panicată. Hunter, răspunde-mi!

Un sentiment de uşurare îi cuprinse fiinţa. Venea de undeva din apropiere. Era chiar foarte aproape de el. Ca şi cum ar fi putut să se întindă şi să o atingă.

-Sunt aici, reuşi el să spună, încercând să-şi calmeze plămânii. Sunt aici... aici.

-Oh, slavă Domnului!

Vocea ei se au2ea înfundat, dar părea puternică, ceea ce pentru el era un semn bun.

- Te-am tot strigat. Eram sigură că eşti mort.

- Nu sunt mort. în mod clar nu era mort şi era foarte recunoscător pentru asta. îşi drese glasul, ca să nu mai tuşească. Eşti rănită.[7]

- Nu cred. Mă doare şoldul stâng. M-am lovit de ceva când au căzut pereţii. Orice a fost, a căzut

peste canapea şi nu m-a strivit. E ceva rece şi metalic. Cred că, de fapt, acel lucru m-a protejat de alte obiecte.
Răsuflă uşurat, mulţumit că ea îl ascultase şi se lipise de canapea înainte ca toată clădirea să se prăbuşească.
- Dar tu? întrebă ea. Eşti rănit?
- Nu ştiu. Picioarele mele sunt blocate.
- Oh, la naiba! Ea ridică vocea din nou. Sunt rupte?
- Nu ştiu. Nu mă dor.
- Păi, asta e bine.
El spera din suflet că asta era bine. însă îşi dădu seama din glasul ei că era în pragul isteriei, aşa că hotărî să nu-i spună care era cealaltă posibilitate.
- De unde ai ştiut că o să fim în siguranţă în spatele canapelei, nu sub un birou sau o masă?
- Din experienţă.
Muşchii lui se relaxau încet. Auzindu-i vocea, ştiind că era bine, se eliberă de cea mai mare teamă din acel moment.
- Când eram soldat de elită, fiecare persoană pe care o găseam vie sub dărâmături era lângă ceva solid, nu sub ceva tare. Am un prieten din armată care acum conduce o echipă internaţională de salvare. Ajută în toată lumea unde au loc dezastre naturale. Şi ei au observat acelaşi lucru în multe situaţii. Când se prăbuşesc clădirile, oamenii care se adăpostesc de obicei sub ceva tare mor pentru că sunt striviţi de greutatea mare a obiectelor care vin peste ei. Făcu o pauză şi tuşi din nou, apoi adăugă: însă cei care ajung să fie blocaţi lângă un obiect solid supravieţuiesc pentru că obiectul nu se va turti complet. Se va crea un buzunar de aer foarte aproape de pământ şi un spaţiu protector suficient de mare ca un om să poată supravieţui.
-Oh, Dumnezeule! zise ea încet. Eu urma să mă ascund sub biroul prezentatorilor înainte să te aud spu- nându-mi să mă lipesc de canapea.
El simţi un fior în piept, dar se linişti, spunându-şi că ea era în siguranţă. Era bine. îl ascultase.
- E un lucru bun că nu te-ai dus acolo.
Se aşternu tăcerea între ei.

Neştiind ce gândea ea, el se mişcă, încercând să găsească o poziţie mai confortabilă, dar era aproape imposibil având picioarele imobilizate. în cele din urmă, renunţă, înţelegând că păstrarea energiei era mai importantă. Aducându-şi aminte că avea telefonul la el, îşi pipăi buzunarele şi se bucură că reuşi să-l găsească. îl scoase şi apăsă butonul de pornire, dar drăcia nu se deschidea.

- La naiba!

îl pipăi şi înţelese că ecranul era distrus, iar carcasa era crăpată.

- Ce a fost asta? întrebă Kelsey.

- Nimic, zise el repede, întrucât nu voia să o supere. Doar încerc să găsesc o poziţie confortabilă. -Nu ai cum.

Nu-i plăcu deloc cât de sumbru îi răspunsese ea.

- Ai auzit şi pe altcineva?

- Nu. E linişte de ceva timp. Am tot strigat după ajutor, dar nu mi-a răspuns nimeni. Eu... Vocea îi tremura. Cred că e foarte posibil ca noi doi să fim singurii rămaşi în viaţă.

El îşi dădea seama că ea era pe cale să intre în panică. Trebuia să o calmeze ca să nu cedeze în faţa fricii.-Nu-ţi irosi energia ţipând. Tot ce faci este să-ţi creşti bătăile inimii şi apoi o să-ţi fie mai greu să respiri. E foarte mult praf în aer. Şi fumuri toxice, dar asta nu-i mai spuse. El tuşi din nou. Şi nu vrei să inspiri prea mult praf. în plus, trebuie să ne păstrăm energia pentru momentul în care o să fim găsiţi.

- Dar dacă... începu ea pe un ton atât de stins, încât el se forţă să o înţeleagă. Dar dacă nu ne găseşte nimeni.'

El simţi un junghi în piept. Era un sentiment pe care-l avea doar în preajma ei. Întotdeauna avusese o afecţiune aparte pentru Kelsey McCIane, deşi nu era sigur de ce. Poate pentru că era văzută ca oaia neagră a familiei, făcând întotdeauna alegeri cu care familia ei nu era de acord. Poate pentru că era foarte dedicată muncii ei, se scufunda în ceea ce făcea, neglijându-şi chiar şi viaţa personală. Şi poate pentru că avea o faţadă de fată dură pe care o prezenta lumii, dar pe care el o vedea doar ca pe o mască. Indiferent de motiv, el ştiuse dintot- deauna că era ceva special la Kelsey încă din prima clipă în

care o văzuse, cu atâţia ani în urmă, când era doar o adolescentă ciudată, care încerca să se impună în faţa fraţilor ei mai neastâmpăraţi, care la rândul lor nu ştiau ce să facă cu o soră mai mică. Din acest motiv, acum, auzind-o atât de înfrântă, se simţi răvăşit.

- O să vină, Kels, zise el duios. Nu te preocupa! Un milion de oameni au văzut în direct la televizor că această clădire se prăbuşea. Doar că echipele de salvare o să aibă nevoie de un pic de timp ca să ajungă la noi. Probabil sunt şi alte distrugeri în zonă din cauza scăpărilor de gaz, iar străzile e posibil să fie blocate. Cel mai bun lucru pe care-l putem face este să aşteptăm şi să stăm locului. Dar îţi promit că vine cineva după noi.

- Crezi că s-a spart o conductă de gaz?

- Da, aşa cred. Când am venit în această dimineaţă, am observat că erau lucrări vizavi. Am văzut un excavator şi muncitori care se ocupau de conductele de gaz. Nu e nici un foc aici, ceea ce înseamnă că trebuie să fie unul la clădirea alăturată. O explozie de gaz poate să pună la pământ un cartier întreg. Când ea nu-i răspunse, el ridică din sprâncene. Nu a fost cutremur, dacă la asta te gândeai. Mai întâi a fost o explozie. Nu sunt sigur dacă a fost în subsolul clădirii sau afară, dar am recunoscut sunetele.

-Ştiu. Doar că...

- Doar că ce?

- Doar că... înainte să auzim explozia, am primit un mesaj.

El nu putea înţelege conexiunea dintre orice mesaj pe care ea ar fi putut să-l primească şi explozie şi era pe cale să-i spună ceva când brusc îşi aminti de chipul ei. De momentul în care ea rămăsese locului în zona din spate a platoului, cu câteva secunde înainte să intre în direct, holbând u-se pierdută în telefon. Când îl privise, el îi citise panica din ochii căprui şi blânzi.

- Un mesaj de la cine? întrebă el. Şi despre ce?

- De la Julian. Care îmi spunea că în câteva minute aveam să mor.

Preţ de câteva secunde, Hunt nu fu sigur că o auzise bine, dar apoi înţelese şi fiecare muşchi din trup i se încorda.
-Ai telefonul? 11 poţi porni? Citeşte-mi exact ce scrie.
- Nu-l am.
- Cum adică nu-l ai? Era în mâinile tale. Te-am văzut uitându-te în el înainte să intri în platou.
- Nu-l am, zise ea mai tare. Asistenta de producţie mi l-a smuls din mână înainte să mă împingă în platou. Şi nu crezi că mi-aş fi folosit telefonul deja pentru a suna după ajutor dacă l-aş fi avut?
El deveni agitat. *Ea* deveni agitată pentru că îl simţea pe el îngrijorându-se. Trase aer pe nas, amintindu-şi să rămână calm. Dar, drăcia naibii, dacă ceea ce-i spunea era adevărat...
- Zi-mi exact ce spunea mesajul! Tot ce îţi aminteşti.
Ea expiră zgomotos, ceea ce îi semnală lui că se lupta
din nou cu o criză de panică, dar el trebuia să ştie.
- Mesajul a venit exact înainte ca prezentatorii să mă prezinte. Spunea că eu cred că am totul, însă în curând o să primesc exact ce merit. Spunea că sunt o dezamăgire. Că ştie cine sunt eu cu adevărat şi că asta - cred că se referea la imaginea mea de designer, la partea publică a vieţii mele - nu e reală. Spunea că nimeni nu mă vrea. Că... Ea ezită. Că nici propria mamă nu m-a vrut. Făcu o nouă pauză. Apoi spunea că lumea ar fi un loc mai bun dacă aş fi moartă şi că în câteva minute toată lumea o să-i mulţumească pentru că a făcut ca asta să se întâmple.
Nu-i venea să creadă. Furia clocotea în el. Hunt strânse pumnii.
-Şi era de la Benedict? I-ai văzut numele pe ecran.[7]
-Nu. Adică nu i-am văzut numele, l-am blocat numărul cu câteva luni în urmă, dar ştiu că a fost de la el.
-Cum poţi fi sigură?
-Pentru că mă hărţuieşte de când am divorţat. Nu am putut s-o dovedesc până acum pentru că o face de pe

mai multe numere de telefon. Le tot schimbă. Avocatul meu crede că e vorba de telefoane de unică folosinţă. Ştii, acele telefoane care vin cu o cartelă deja încărcată cu un anumit număr de minute, pe care apoi le arunci? Nu am reuşit până acum să dovedesc că apelurile vin de la Julian şi am nevoie de asta pentru a cere un ordin de restricţie împotriva lui, dar ştiu că el a fost. îmi trimite mesaje de ameninţare de luni bune.
Hunt voia să dea vina pe Benedict - nu-i plăcuse nici-odată de acel nenorocit şi nu doar pentru că Benedict se purta ca şi cum era cel mai tare din oraş, ci şi pentru că ticălosul o tratase întotdeauna urât pe Kelsey în timpul mariajului lor. Doar că experienţa îl învăţase sa analizeze toate posibilităţile.
-Alee mi-a zis câte ceva despre ce se întâmplă cu Benedict. Spune-mi şi despre alte mesaje pe care le-ai primit de la el. Erau ca acesta?
-Erau destul de asemănătoare. În toate îmi spune cât de inutilă sunt. Că afacerea mea o să eşueze. Că arta mea, designul sunt o porcărie. Că nimeni nu mă vrea - pe mine sau creaţiile mele. Că o să mă întorc în patru labe la el, iar când o să fac asta, el se va gândi cum o să mă facă să plătesc pentru toate umilinţele pe care i le-am adus.
Hunt strânse tare din dinţi. Avea o dorinţă nebună să-i dea un pumn direct în faţă lui Benedict. Muşchii din braţ i se contractau puternic doar gândindu-se la asta.
- Eu doar ignoram mesajele, continuă ea. Am crezut că, dacă o să-l ignor, la un moment dat o să înceteze. Şi chiar am primit mai rar mesaje, dar fraţii mei încă erau îngrijoraţi, de aceea te-au rugat să ai grijă de mine cât sunt ei plecaţi.
Hunt ştia asta. Fratele ei Alee îi spusese că Benedict se comporta ca un ticălos după divorţ şi că ei erau îngrijoraţi că avea să se răzbune. Dar Hunt nu se aşteptase niciodată la aşa ceva. Să organizeze distrugerea unei clădiri întregi doar ca să se răzbune pe ea...
Mintea lui alerga. Julian Benedict era un bărbat care lucra în investiţii. Din ce ştia, lucra pentru o firmă

mare din domeniul finanţelor. Nimeni nu l-ar fi suspectat că ştia ceva despre bombe sau cum să spargă o conductă de gaz. Dar Hunt îşi aminti ceva ce Kelsey îi spusese demult, când el se întorsese acasă din armată şi aflase că ea ieşea cu Benedict. Tipul era dublu licenţiat - finanţe şi chimie. Sperase să lucreze în industria farmaceuticelor, dar găsise un job pe piaţa financiară care plătea aşa mult, încât nu puteai refuza o astfel de oportunitate.
Chimiştii ştiau multe despre bombe şi conducte de gaz. Şi, la naiba, zilele astea, chiar dacă nu ştiai mare lucru despre astfel de lucruri, le puteai găsi cu uşurinţă pe blestematul de internet.
Un zgomot înfundat ajunse la urechile lui Hunt. Kelsey plângea, îşi dădu el seama, simţindu-se lovit crunt de acel fapt. Calmă furtuna care creştea în interiorul lui.
- Dacă el este cel care a făcut asta, Kels, agenţii FBI o să afle. O să-l prindă, nu te îngrijora!
-Ştiu. Suspină din nou. Doar că... nu mă pot opri din a mă gândi la toţi oamenii care erau în această clădire cu noi. Cei de la care nu am mai auzit un sunet de când s-au întâmplat toate astea.
Hunt îşi aminti cum cineva strigase în întuneric după ajutor, între primul val de explozie şi al doilea, cel care cauzase prăbuşirea tavanului. Deşi ştia că făcuse alegerea corectă, simţea un val de vină adânc în măruntaie.
-Asta nu e vina ta. Nu ai făcut nimic rău. Mă auzi? Nu ai făcut tu să se întâmple asta!
-Aş fi putut să previn toată nenorocirea, suspină ea din nou. Dacă nu aş fi fost atât de pornită să mă întorc aici pentru acest interviu stupid, acei oameni ar fi fost în viaţă. Dacă aş fi rămas pe Coasta de Est cu restul familiei mele, tu nu ai mai fi fost aici. Nu te-ai mai fi simţit obligat să joci rolul de bonă pentru mine şi cu siguranţă nu ai fi fost blocat în întuneric cu picioarele prinse - îşi pierdea suflul - sau rupte.
El simţi din nou o greutate în piept.
- Kels, ascultă-mă! În primul rând, nu ştim unde sunt ceilalţi. Doar pentru că nu-i putem auzi nu înseamnă că au murit. Oamenii alergau către ieşire când au început să cadă pereţii. E posibil să fie sub

dărâmături foarte adânci şi de aceea nu-i auzim. Pentru că sunt prea departe. Poate că unii deja au fost salvaţi. Te rog să nu presupui ce e mai rău. Trebuie şi am nevoie ca tu să gândeşti pozitiv. În al doilea rând, eu sunt bine. Am trecut prin situaţii mai rele decât asta, crede-mă! Aş putea să-ţi spun poveşti din armată care ar transforma situaţia de acum într-o petrecere. Dar, mai mult decât asta, sunt aici cu tine pentru că am vrut să fiu. Nu pentru că m-am simţit obligat. Nu pentru că fraţii tăi m-au rugat să am grijă de tine. Ci pentru că tu contezi. O să fac orice pot ca să te ţin în siguranţă.
Ea suspină din nou. Apoi el percepu tăcerea ei ca fiind mai înfricoşătoare decât momentul în care clădirea începuse să se prăbuşească.
- Da, aşa ai face? zise ea în cele din urmă.
El se relaxă un pic pentru că în acele vorbe o simţi mai puternică. Dacă aveau să scape din asta, trebuia să o facă să se concentreze la altceva decât asupra temerilor ei.
- Bineînţeles că as face-o.
- De ce?'
- De ce? Pentru că tu eşti familia mea. Te ştiu de când îl ştiu pe Alee.
- Să înţeleg că ai face orice pentru a mă ţine în siguranţă pentru că mă vezi ca pe sora mai mică şi iritantă a lui Alee şi te simţi cumva... responsabil pentru mine?
Uşurarea îi făcu colţul gurii să i se ridice. Aceasta era Kelsey care reuşea să-l scoată din sărite. Femeia deşteaptă, tăioasă, sâcâitoare pe care o urmărise de atâtea ori certându-se şi ţinându-le piept fraţilor ei.
- Crede-mă, nu te văd deloc ca pe o soră mică şi enervantă!
-Nu?
- Nu. Crede-mă când îţi spun că eşti doar o soră enervantă şi mică pentru fraţii tăi mai mari. Pentru orice alt tip care te cunoaşte eşti o femeie foarte atrăgătoare cu un talent minunat.
Ea tăcu îndelung. Atât de mult, încât el nu mai era sigur că ea era acolo.
- Kelsey? M-ai auzit?
-Te-am auzit, zise ea încet. Doar că eu... nu m-am gândit că m-ai observat vreodată.

Lui i se strânse din nou stomacul. Benedict chiar o înnebunise! Avea o foame nebună să-l găsească pe nenorocit şi să-i dea o mamă de bătaie soră cu moartea.
Gândul îi reveni în minte, dar Hunt se concentra să o calmeze pe Kelsey şi să-i ţină mintea ocupată. Îşi repetă că asta era ce conta acum.
- Bineînţeles că am observat. întotdeauna am observat. Adică... La naiba! Trebuia să spună asta cum trebuia. Când te-am cunoscut, aveai 13 ani, iar atunci nu mi-am dat seama că eşti atrăgătoare. Adică erai drăguţă, dar... tânără. Inocentă. Drăcia naibii, nu-i ieşea bine deloc! Adică atunci nu m-am uitat la tine aşa cum ar face-o un tip. Ar fi fost ciudat, pentru că eu aveam 19 ani. Şi eu nu sunt adeptul acestor lucruri.
-Ştiu, zise ea, zâmbind. Continuă! Aştept să ajungi la partea bună.
- La partea bună?
La dracu', transpira! Ridică mâna şi îşi şterse fruntea, mânjindu-se de praf şi zgâriindu-se pe frunte din cauza firicelelor de pietriş. Cum naiba se băgase într-un asemenea subiect?
- Da, partea în care îmi spui ce credeai despre mine când ne-am întâlnit.
-Am crezut că eşti dulce. Mi-a plăcut de tine. Ca prietenă, adăugă el repede, ca ea să nu aibă o impresie greşită.
-Şi mai târziu?
- Mai târziu?
Drăcia naibii, tocmai chiţăise? Se mişcă stânjenită, ştiind că avea să intre în belele dacă nu schimba repede subiectul.
- Da, mai târziu. Nu m-ai văzut foarte mult timp. După ce ai terminat colegiul, te-ai alăturat armatei. În puţinele dăţi în care mi-ai vizitat familia, când erai în permisie, eu nu eram acasă, ci la colegiu. Nu m-ai văzut până la vârsta de 22 de ani. Cum ţi-am părut atunci?
Simţi picături de transpiraţie pe şira spinării şi înghiţi în sec când îşi aminti exact ce gândise atunci. Gândise că era cea mai sexy femeie pe care o văzuse vreodată.

Era mai înaltă decât şi-o amintea, cu mai multe forme, cu păr blond şi des, atârnându-i lung pe spate, cu buze roz, ademenitoare şi cu gene incredibil de lungi, care ii venea mănuşă cu ochii de un căprui-închis. Singura parte care îi aducea aminte de ea, cea din copilărie, erau pistruii de pe nas. Restul se transformase în femeie. Iar după ce petrecuse ceva timp cu ea, îşi dăduse seama că nu era doar o simplă tipă sexy. Era deşteaptă şi fâşneaţă, matură în moduri în care alte femei de 22 de ani nu erau - sau cel puţin cele pe care le întâlnise el nu erau - şi era dulce foc.
Toate calităţile ei îl dezarmaseră. Cumva, în cei şase ani în care el fusese plecat, ea se transformase din acea adolescentă ciudată, cu aparat dentar, pe care şi-o amintea, în versiunea ideală de femeie. Şi atunci avusese de gând să o invite în oraş.
Apoi Julian Benedict îşi făcuse apariţia în casa Mc-Clane ca şi cum locuia acolo şi se trântise lângă Kelsey pe canapea, cuprinzând-o protector de umeri, arătându-i clar că era luată. Ceea ce Hunt ar fi putut să accepte dacă nu ar fi văzut-o foindu-se sub acel braţ. în doar câteva secunde, se transformase dintr-o femeie inteligentă, sexy, încrezătoare, care îl făcea să-şi dorească lucruri pe care nu şi le dorise niciodată, într-o femeie neliniştită, mult prea conştientă şi temătoare, preocupată să nu spună ceva greşit în faţa lui Benedict.
Strânse din dinţi iar, pentru că îşi dădu seama că ar fi trebuit să vadă de atunci că Benedict era o ameninţare. Fusese mult prea dezamăgit că ea era deja într-o relaţie, încât nu-l băgase în seamă pe Benedict. Iar acum, pentru că atunci nu făcuse nimic pentru a-l opri pe acel nemernic, viaţa lui Kelsey era în pericol şi era foarte posibil ca mulţi alţi oameni nevinovaţi să fi murit.
Singura cale prin care se putea revanşa era să se asigure că acel dobitoc nu avea să mai rănească pe nimeni niciodată.

capitolul 3

-Hunt?
Neliniştea creştea în sufletul lui Kelsey în timp ce aştepta în tăcere ca el să spună ceva. Orice. O mare de posibilităţi îi treceau prin minte. Dacă el leşinase?

Dacă molozul care îi ţintuia picioarele se mişcase şi îl strivise? Nu credea că se întâmplase aşa ceva - nu auzise dărâmăturile mişcându-se dar dacă el fusese de fapt rănit când se prăbuşise tavanul şi nu îşi dăduse seama? Dacă îşi pierduse cunoştinţa din cauza pierderii de sânge?
Cele mai urâte scenarii îi treceau prin minte în timp ce se târî mai aproape de cimentul rece care îi separa, luptându-se cu panica aceea care voia să iasă la suprafaţă.
- Hunter?
- Da. Scuze. Eu... Hm, m-am pierdut în gânduri. Cred că m-am lovit la cap mai tare decât credeam. Ce m-ai întrebat?
Un sentiment de uşurare îi umplu pieptul ca un balon care tocmai fusese umplut cu aer. închise ochii, sprijinindu-şi obrazul de cimentul de dedesubt, încercând să'şi încetinească bătăile inimii. El era bine. li venea să rădă isteric când îşi dădu seama încotro îi zbu- raseră gândurile şi abia reuşi să se abţină.
Inspiră lung, concentrându-se asupra sunetului aerului care intra şi ieşea din plămânii ei pentru a-şi calma temerile. Probabil nu trebuia să pună asemenea întrebări - ştia că avea să fie dezamăgită, dar nu-i păsa. Era foarte posibil să moară între dărâmături. Dacă aceasta avea să fie ultima ei conversaţie, nu urma să se abţină de la nimic, în plus, Hunt începuse, şi o parte din ea se bucura că o făcuse.
Pentru că ea ştiuse exact la ce se gândise când el intrase în casa părinţilor ei în acea zi de iunie, exact după ce ea absolvise colegiul. Crezuse că alunecase într-un vis.
Zâmbi, lipită cu obrazul de cimentul rece. Amintirea îi umplu pieptul de căldură. Doar ea fusese acasă în acea după-amiază. Părinţii ei erau la lucru, fraţii ei mai mari nu mai locuiau acasă, iar mezinul familiei McClane, Thomas, încă nu fusese adoptat. Alee o sunase mai devreme în acea zi ca să-i spună că avea să treacă pe acolo după serviciu ca să se vadă cu Hunt şi o ruga să-l primească pe Hunt în casă dacă ajungea înaintea lui. Nu-l băgase prea tare în seamă pe Alee, pentru că Hunter O'Donnell fusese

întotdeauna doar colegul de cameră al fratelui ei, cel tăcut şi slăbănog.
„Da, bine. Trece pe aici. Am înţeles. O să-i dau o revistă sau o să-i deschid televizorul până ce ajungi. Doar să nu te aştepţi să-i ţin de urât. Am planuri."
Apoi se auzise soneria, deschisese uşa grea de lemn, iar dincolo de ea îl văzuse pe Hunter O'Donnell, care nu mai era deloc aşa cum şi-l amintea. în loc de slăbănogul pe care şi-l amintea, în faţa ei era un bărbat bronzat şi foarte musculos după şase ani în armată. Părea uşor periculos cu părul acela brun-roşiatic, barba scurtă şi neagră şi cicatrieile de pe mâini, obraz şi braţe, care o făceau să se întrebe prin ce trecuse. Părea mult mai atrăgător, mai ales datorită ochilor de un căprui-închis, aproape negri, care păreau mai maturi, mai înţelepţi şi mai plini de mister. însă o fermecase complet când intrase în casă, stătuse în living şi discutase cu ea cât îl aşteptaseră pe Alee. Şi nu datorită lucrurilor pe care i le spusese, ci pentru că el o *ascultase*. O ascultase cu adevărat. Aşa cum făceau bărbaţii când erau interesaţi de ceva.
Fusese o zi foarte bună. O zi grozavă. Zâmbi mai larg, amintindu-şi cum râsese alături de ea, amintindu-şi de chimia dintre ei. Cumva conversaţia se îndreptase către cele mai noi filme - ce văzuse ea şi când -, iar pentru o secundă se gândise că el avea să o invite în oraş. Apoi îşi făcuse apariţia Julian pentru întâlnirea lor - o întâlnire de care ea uitase complet, discutând cu Hunt - şi totul se schimbase. Zâmbetul îi pieri în întuneric, iar căldura din interior dispăru. Hunt nu o invitase atunci. De fapt, îşi schimbase complet comportamentul din momentul în care îl cunoscuse pe Julian. Şi după aceea, de fiecare dată când se întâlnise cu el în trecere, nu fusese altceva decât prietenul fratelui ei, acum puternic, dar distant - aşa cum fusese şi în liceu. Nu-şi mai vorbiseră niciodată aşa cum o făcuseră în acea după-amiaiă - nimic în afară de politeţuri la evenimente de familie. Dar o parte din ea mereu se întrebase ce ar fi fost dacă... Ce ar fi fost dacă Julian nu ar fi apărut în acea îi? Ce ar fi fost dacă ar fi petrecut mai mult

timp împreună? Oare ce gândise cu adevărat despre ea înainte să afle că se vedea cu cineva?
Simţea că prindea curaj. Dacă asta era ultima ei şansă să afle, nu avea să lase nimic să-i stea în cale. Lăsase prea multe lucruri bune să-i scape printre degete de-a lungul anilor.
-Te întrebam ce ai crezut despre mine când m-ai văzut din nou.
Tăcere, apoi el începu:
-Am crezut că...
Ea se pregăti pentru ce avea să urmeze. Să-l audă spunând că i se păruse că era imatură, aiurită sau pur şi simplu prostuţă pentru că ieşea cu cineva ca Julian Benedict.
-Mi-ai părut uimitoare. Deloc cum îmi aminteam. Şi am fost al naibii de uluit de tine.
„Uluit?" Ea clipi în întuneric.
-Serios?
El chicoti.
- Da, mă tem că atunci am fost un pic îndrăgostit de tine.
Ea zâmbi şi înălţă capul, uitându-se în direcţia din care se auzea vocea lui, dorindu-şi să-l fi putut vedea.
-Ai fost?
Mda, acum vorbise ca şi cum avea iar 15 ani. „Calmează-te, Kels!"
- Da. El râse din nou, doar că de această dată uşor mai nervos, ea ştiind asta şi simţind la rândul ei fluturi în stomac. Nu pot să cred că recunosc, dar în acea zi voiam să te invit în oraş. Ceea ce, privind în urmă, nu ar fi fost văzut prea bine de fraţii sau de părinţii tăi, dar atunci nu-mi păsa. Doar că exact atunci... a venit iubitul tău şi mi-am dat seama că deja te vezi cu cineva. Şi... restul e istorie.
Nu, nu era istorie. Nu era istorie pentru că ea nu mai ieşea *cu* Julian acum. Inima îi bătea foarte tare. Îşi spunea să nu-şi facă speranţe, dar o parte din ea nu se putea abţine.
În ultimele opt luni, de când se despărţise de Julian, îşi jurase să nu mai aibă treabă cu vreun bărbat. Nu avea nevoie de un bărbat ca să fie fericită, nu avea nevoie de o relaţie ca să aibă succes, nu voia ca un

bărbat să-i dea viaţa peste cap - o viaţă care era în final aşezată după o relaţie dezastruoasă, care nu ar fi trebuit să existe. Şi doar cu câteva ore în urmă, dacă Hunt ar fi recunoscut că fusese interesat de ea cu atâţia ani în urmă, ea probabil s-ar fi simţit flatată şi ar fi mers pe drumul ei.
Acum totul era diferit. Acum era faţă în faţă cu moartea. Acum era în mijlocul unui dezastru din care era foarte posibil să nu iasă vie. Şi tot acest timp în întuneric privind în abisul celor mai mari frici ale ei îi relevase un singur adevăr. Doar un singur lucru conta în viaţă cu adevărat, nu cariera, banii sau statutul ei pentru că, în cele din urmă, toate acestea nu aveau valoare. Oamenii erau ceea ce conta. Cei care o făceau să se simtă vie. Cei care nu puteau să trăiască fără ea.
Părinţii ei erau în capul listei, cei doi oameni care îndrăzniseră să rişte adoptând un copil orfan, cei care îi oferiseră o casă, o familie şi un viitor. Şi fraţii ei, bineînţeles, care - chiar şi când o iritau teribil - erau cei mai mari fani şi susţinători ai ei. Însă aici, în întuneric, înţelese că lista ei îl includea şi pe Hunt. Făcuse parte din viaţa ei la fel de mult ca fraţii ei. O persoană tăcută, puternică, pe care se putea baza şi pe care o ignorase pentru că presupusese că el avea să fie mereu acolo.
Emoţiile îi învolburară stomacul. îşi linse buzele, vrând să nu zică nimic, dar apoi se gândi că avea să regrete dacă nu întreba.
- De ce nu mi-ai zis niciodată?
Timp de câteva secunde, el nu-i răspunse, dar apoi rosti încet:
- Pentru că nu ar fi contat.
- Poate că ar fi contat.
-Mă îndoiesc. Tu erai deja cu Benedict. Dacă nu ai fi fost îndrăgostită, nu ai fi stat cu el, nu? Cu siguranţă nu te-ai fi căsătorit.
Pieptul ei se dezumflă. Da, fusese cu Julian, dar relaţia lor era nouă atunci. Nu era convinsă că el e bărbatul potrivit pentru ea. Acum, privind în urmă, ştia clar că Julian nu era bun pentru ea, dar atunci crezuse cu naivitate că lucrurile trebuiau să meargă

aşa: să se îndrăgostească de cineva de la facultate, să termine studiile, să se căsătorească, să facă copii. „Clar nu a fost aşa. Uită-te numai cât de bun s-a dovedit a fi planul!”
Greaţa îi învolbură stomacul. Din fericire, se trezise destul de repede după ce ea şi Julian se căsătoriseră. După ce-i văzuse ieşirile violente, nici nu-şi mai dorise să vorbească cu el despre copii. Nu până când nu avea să-şi îndrepte comportamentul. Dar asta fusese cea mai mare greşeala a ei, nu? Faptul că ea crezuse meTeu ca el avea să se schimbe. Oamenii nu se schimbau. Îşi pierduse trei ani din viaţă descoperind asta.
-Nu ştiu.
Hunt suspină.
- Poate că lucrurile trebuie să se întâmple într-un anume fel la un moment dat. Pe termen lung, e bine că nu ne-am dus acolo pentru că relaţiile nu merg aproape niciodată. Nu am intenţionat să-ţi spun vreodată asta, nu am vrut ca lucrurile să fie ciudate între noi. Acum sper că nu o să fie ciudat. Eu te apreciez foarte mult ca prietenă, Kelsey.
„Ca prietenă.” Cele mai urâte cuvinte din tot dicţionarul. Dezamăgirea o lovi crunt şi puternic, dar, dacă se gândea mai bine, putea să dea vina pe altcineva pentru asta în afară de ea?
Alungă sentimentul şi încercă din răsputeri să-i răspundă pe un ton coerent.
- Nu. Nu e nimic ciudat. Mă bucur că mi-ai spus.
Şi chiar aşa era. Pentru că, în ultimul sfert de oră de când vorbeau, ea nu se mai gândise deloc că era captivă într-un spaţiu strâmt, că era întuneric beznă sau că se dezlănţuise iadul în jurul lor şi că cine ştie ce se întâmplase cu ceilalţi care erau prinşi între dărâmături. Scurta lui „confesiune” îi distrăsese complet atenţia de la situaţia în care se aflau. Ceea ce putea la fel de bine să fi fost intenţia lui de la început.
Panica ameninţa să o cuprindă iar, dar îşi repetă cuvintele de încurajare - „Adună-te! Rămâi puternică! Ajutorul e pe drum” - şi îşi lipi din nou obrazul de ciment.

Frigul i se strecură din nou sub piele, iar acel sentiment o lovi din nou. Acelaşi sentiment pe care îl avusese înainte să se stingă luminile. Acela care îi trezise fiori pe şira spinării şi o făcuse să creadă că dezastrul era pe drum şi că urma să o lovească.
Hunt încercă să se mişte pe o parte pentru a elibera un pic din presiunea pe care o simţea în braţe, dar picioarele imobilizate nu-l lăsau să facă asta.
Nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse, dar i se părea o eternitate. Un fior îi cuprinse spatele şi îşi frecă braţele cât putu, sperând să mai elibereze din tensiune.
-Kels? Nu ai adormit, nu?
Tăcerea îi creştea nivelul de stres. Ea rămăsese tăcută după discuţia lor. El se blestemase că recunoscuse toate astea, dar apoi decisese că nu era mare lucru. **În** afară de acea după-amiază, ea nu-i arătase niciodată că ar fi fost interesată romantic de el. Şi, dacă ce-i spusese Alee era adevărat, ea anunţase că o terminase definitiv cu bărbaţii. Faptul că îi mărturisise că fusese îndrăgostit de ea cu atâţia ani în urmă nu ar fi trebuit să fie o problemă. Cu toate acestea, ea nu-i vorbea...
- Haide, Kels! Mă faci să mă îngrijorez. Spune ceva ca să ştiu că eşti acolo. Altfel o să cred că ai fost salvată în timp ce eu am rămas blocat în întuneric.
Tăcere din nou, apoi o auzi vorbindu-i încet:
-E întuneric şi aici.
El răsuflă uşurat. Dar ceva din tonul ei îl îngrijora. Ceva care parcă spunea că o înspăimânta gândul că nu avea să mai iasă niciodată dintre acele dărâmături.
-Trebuie să rămâi trează, îi zise el, ignorând gândul. Trebuiau să rămână optimişti. Cineva urma să vină după ei. Era sigur de asta. Povesteşte-mi despre Fashion Week. Când m-a sunat Alee de la New York, mi-a zis că toate creaţiile tale sunt un triumf.
Mai mult decât un triumf. Alee îi spusese că fusese asaltată de comenzi după show. Atât de multe, încât mica ei companie, care opera dintr-un depozit din nordul Portlandului, abia dacă putea să le facă faţă. Interviul din acea dimineaţă era doar unul dintre motivele pentru care zburase mai devreme. Celălalt motiv era că angajaţii ei lucraseră peste program de

când avusese loc show-ul şi aveau nevoie disperată de ajutor pentru producţie. Ceea ce însemna că ea trebuia să se întoarcă, deşi pierdea o călătorie foarte relaxantă la Disney World alături de restul clanului McClane.
El aproape că pufni pentru că nu-şi imagina că era ceva relaxant în a fi înconjurat de milioane de copii la Disney World. Cu toate acestea, îi făcea plăcere să şi-o imagineze pe fiica de cinci ani a lui Alee, Emma, forţându-l pe tatăl ei să o ducă pentru a suta oară în ies a SmaU *World*.
-Nu sunt multe de spus. Sunt doar multe modele, multe haine şi camere de filmat.
-Trebuie să fi fost şi petreceri, nu? Pariez că au fost nişte petreceri grozave. Câte celebrităţi ai văzut?
-Nu ştiu.
-Sunt sigur că au fost şi reprezentanţi ai nobilimii europene. Am auzit că membrii caselor regale se duc mereu la astfel de spectacole.
Nu-i păsa de celebrităţi, de petreceri pompoase şi de oameni „regali", dar era disperat să-i distragă atenţia. Ea suspină.
- Nu ştiu. Câteva, presupun.
-Cine? Dă-mi nişte nume!
- Dumnezeule, eşti foarte enervant, ştii asta?
El rânji pentru că *enervant* era un semn bun. Îi ţinea mintea ocupată.
-Ştiu. Hai, dă-i drumul! Vreau să aflu.
- Hm... Alaina Pierce.
Zâmbetul de pe faţa lui pieri. Auzise acel nume, dar nu-şi amintea dacă era cântăreaţă, actriţă sau cine ştie ce progenitură milionară. Era destul de sigur că nu era membră a vreunei case regale europene.
-Alaina Pierce, actriţa premiată, zise ea înainte ca el să inventeze vreun răspuns, agăţându-se de ultimele ei cuvinte într-un mod în care îl făcea să creadă că ea era conştientă de ceea ce făcea el.
-Alaina Pierce, actriţa. Da, ştiam asta.
Ea pufni, dându-i clar de înţeles că era plin de el.
El îşi drese glasul.
-Nu e căsătorită cu unul dintre sextuplii faimoşi care deţin acel hotel uriaş aici, în ţara vinurilor.[7]
- Evan Archer. Da, deţin Alex Hotel.
- Ai fost vreodată acolo?

- Nu. Alaina m-a invitat să mă duc cândva la spa, dar...
-Ar trebui să mergi.
- Nu ştiu. Nu am destul timp pentru spa. în plus, s-ar putea să nu scăpăm de aici, aşa că ce rost are să mă gândesc la aşa ceva?
La naiba! Ea ducea conversaţia tocmai unde el nu voia să ajungă.
-O să scăpăm de aici, Kelsey. Trebuie să gândeşti pozitiv.
-încerc. Doar că...
-Ce anume?
- Nimic. Nu mai contează.
Nu-i plăcea deloc că se închidea în ea. Voia să-t ofere alinare, dar nu putea să ajungă la ea. Ce putea să facă era să-i aducă aminte că nu era singura.
- Ţi-a spus Alee vreodată despre mama mea?
- Nu, răspunse ea ezitant. Nu cred.
Se gândi că ea sigur se întreba de ce schimbase brusc subiectul, dar continuă:
-A fost asistentă. A murit când aveam 12 ani.
-Oh, nu am ştiut. îmi pare rău. Alee nu mi-a spus niciodată nimic.
Nu, probabil nu o făcuse. Hunt îl rugase să nu vorbească niciodată despre asta.
O durere puternică îi cuprinse pieptul, una care era mereu acolo, dar pe care o ţinea încuiată. Una pe care îşi permitea să o scoată acum la suprafaţă în speranţa că avea să o ajute pe Kelsey acolo, în întuneric.
-Sa întâmplat cu mult timp în urmă şi am reuşit să merg mai departe. Oricum, era genul de om care mereu alerga ca să-i ajute pe alţii. La evenimente dacă cădea cineva, la biserică dacă vreun bătrân se împiedica, chiar şi la meciuri dacă vreun copil cădea şi îşi sucea glezna, ceea ce mereu mă făcea să mă ruşinez.
- Pare că a fost o femeie minunată.
Chiar fusese. Mama lui fusese genială, dar nu avea să-şi permită să se gândească la ea pentru că asta avea să deschidă o rană veche pe care o lăsase demult să se închidă.
-Veneam acasă de la unul dintre turneele mele de baschet. Era în miez de vară, cald ca naiba. Chiar la

apus a pornit o furtună mare. Ploaie, grindină - a fost o nebunie. Eram pe autostradă, şi tatăl meu conducea. Eu eram pe bancheta din spate - aţipisem pentru că jucasem trei jocuri în acea zi şi eram rupt de oboseală. Îmi aduc aminte când a încetinit maşina şi i-am auzit pe părinţii mei zicând ceva despre un accident în faţă. Probabil tocmai se întâmplase, pentru că nu era nici un echipaj de poliţie la faţa locului. Când mama a deschis uşa şi a zis că merge să vadă dacă avea cineva nevoie de ajutor, tatăl meu a încercat să o oprească, dar ea i-a spus să nu se îngrijoreze. S-au certat preţ de câteva momente. El a vrut să ajute, dar ea nu avea de gând să-l lase. Ea avea pregătire medicală, nu el. Ea i-a cerut să rămână în maşină şi să-mi distragă atenţia dacă mă trezeam şi a plecat. O mie de emoţii pe care nu voia să le simtă se trezire în interiorul lui, dar se forţă să le alunge, amintindu-şi că acum important nu era el, importantă era Kelsey. îmi aduc aminte că m-am trezit complet, m-am ridicat şi am văzut metalele contorsionate prin parbriz. Erau cam şase maşini devastate. Grindina slăbise vizibilitatea, iar şoferul primei maşini apăsase pe frână, ceea ce cauzase o reacţie în lanţ. îmi aduc aminte că pe jos era un strat alb, toate maşinile erau contorsionate, dar totul părea neclar din cauza ploii şi a ştergătoarelor care se mişcau încontinuu. Nu eram sigur de ceea ce vedeam, aşa că l-am întrebat pe tatăl meu ce s-a întâmplat, iar el mi-a spus bolborosind că avusese loc un accident, dar nu era prea atent la mine. Era concentrat asupra mamei mele, care se grăbea să ajungă la faţa locului ca să ajute, vorbind cu ceilalţi care văzuseră accidentul şi care ieşiseră strigând după ajutor, apoi înaintând către maşinile distruse pentTU a verifica starea pasagerilor.

Imaginile îl loviră cu putere, repede, trezindu-i amintirile din acea zi: o văzuse pe mama lui grăbindu-se către fereastra spartă a unui SUV care era cu susul în jos pe pavaj. O văzuse vorbind cu cine era în interior. Observase flăcările înainte să vadă explozia.

- Ce s-a întâmplat atunci?

Vocea ei suavă îl trezi din reverie, iar el clipi, încercând să alunge amintirile.

- Apoi SUV-ul pe care ea îl verifica a explodat. S-a întâmplat atât de repede, încât nu a avut timp să reacţioneze. În accident se spărsese conducta de carburant.

-Oh, Dumnezeule, îmi pare *atât* de rău!

El clipi, alungând lacrimile care îi invadaseră ochii, chiar şi la douăzeci de ani de la eveniment, şi îşi drese glasul. Nu avea rost să-i răspundă la comentariu. Auzise aceleaşi lucruri de nenumărate ori de-a lungul anilor, de atâtea ori încât pierduse şirul. Ştia că oamenii erau bine intenţionaţi, dar spusele lor nu erau aproape niciodată de ajutor. Nu într-un mod care să conteze.

- Atunci tatăl meu s-a pierdut. A sărit din maşină, dar nu mai putea să facă nimic. Nimeni nu mai putea să facă nimic. Legistul ne-a spus că a murit pe loc. Am găsit un soi de alinare în asta, presupun.

-Oh.Hunt!

El continuă ca şi cum ea nu-i vorbise, recunoscător că nu putea să-l vadă şi că el îi putea spune toate astea fără ca ea să-l poată atinge, dar bucuros că îl putea auzi. Nu-i plăcea deloc când oamenii încercau să-l aline când îi auzeau povestea tristă. Probabil de aceea nici nu vorbea despre asta.

-Asta e, zise el. Nu am deschis subiectul ca să te întristez sau ca să sugerez că o să se întâmple ceva aici - nu e cazul. Dacă acest loc era în pericol de explozie, s-ar fi întâmplat deja. Am povestit despre asta doar ca să-ţi spun că tatăl meu a renunţat În acea zi. A încetat să mai trăiască. Şi-a ars braţele încercând să ajungă la mama. A trebuit să facă operaţii şi să i se pună grefe de piele de-a lungul anilor. Ştiu că încă îl doare braţul, dar nu vrea să vorbească despre asta. Nu vrea să recunoască faptul că a fost rănit atunci. Singurul lucru asupra căruia s-a concentrat a fost durerea lui. A renunţat la viaţă pentru că, în opinia lui, viaţa a renunţat la el.

- Cred că e de înţeles, zise Kelsey duios. Şi-a pierdut soţia.

Hunt pufni, iar orice durere pe care o simţise mai devreme fusese înlocuită de un resentiment familiar pe care nu reuşise niciodată să-l ascundă.

Da, şi-a pierdut soţia, dar mă avea pe mine. Şi eu am pierdut-o pe ea, doar că el nu s-a gândit niciodată la asta. În loc să fie tatăl de care aveam nevoie, s-a transformat într-o cochilie de om pe care în unele zile nici nu-l recunosc. Am devenit adult în acea zi. Mi-am petrecut aproape toată adolescenţa având grijă de el.

Asigurându-mă că era bine. încă o foc, chiar dacă acum are 60 de ani. O fac pentru că îl iubesc şi pentru că e tatăl meu, dar asta nu e viaţă. Nu e un mod de a fi. Trase aer în piept, sperând că ea înţelegea ce încerca să-i spună. Da, viaţa e oribilă uneori. E oribilă în mii de moduri pentru milioane de oameni, dar nu poţi pur şi simplu să

renunţi. Se întâmplă o sumedenie de lucruri urâte şi nu le poţi preveni pe toate. Tot ce poţi să faci e să trăieşti. Pentru că realitatea e că mereu se poate mai rău. Mereu. în acea zi ar fi putut să mă piardă pe mine, dar nu a făcut-o. Tatăl meu nu a văzut asta niciodată, dar e adevărat. întotdeauna, chiar şi într-o tragedie,

există ceva pentru
care să fii recunos-
cător dacă te uiţi
cu atenţie

.Tăcere. El nu avea nici cea mai mică idee ce gândea ea, iar în momentul acela de tăcere se întrebă dacă nu întrecuse măsura. Da, o considera familia lui, într-un mod ciudat, şi, da, la un moment dat fusese îndrăgostit de ea, fără să-i fi mărturisit asta, dar la final de zi, dacă trăgea linie, ei nu erau decât cunoştinţe. Şi el nu avea de unde să ştie dacă ea urma să considere ceea ce îi spusese drept o încurajare sau o dojana.

-Ai dreptate, zise ea încet. Nu putem să oprim lucrurile rele să se întâmple. Să ne îngrijorăm încontinuu nu ajută deloc:

Nu era foarte sigur ce voia să spună cu asta. Dar înainte să o întrebe, ea vorbi din nou.

-Acum pot să înţeleg mai uşor de ce Emma le spune tuturor oamenilor pe care-i întâlneşte că o să se mărite cu tine într-o zi, Hunter O'Donnell.

Un râset la care nu se aştepta îi ieşi din gât.

- De ce?
- Pentru că eşti un bărbat foarte special.
- Nu atât de special. în majoritatea zilelor, sunt o pacoste. întreabă-l pe Alee!
- Nu trebuie. Deja ştiu adevărul. Şi cu siguranţă îl ştie toată lumea care ajunge să te cunoască. Mulţumesc că eşti aici cu mine! Nu-mi imaginez sa fi fost blocată în întuneric cu nimeni altcineva.

îl cuprinse un sentiment straniu. Unul cu care nu era obişnuit.

- Şi eu simt la fel, Kelsey, nici eu nu aş vrea să fiu cu altcineva acum.

Tăcerea dintre ei se adânci. Una care îi făcea inima să tresalte şi mai tare pentru că vorbise serios. Fiecare cuvinţel. Şi acum nu ştia ce putea face cu acel adevăr. Ea oftă în cele din urmă.

- Hai să vorbim despre ceva normal! Ce o să faci în vacanţă anul...

Se auzi un zgomot puternic.-Ai auzit asta? suspină ea.
-Da.
Simţurile îi erau în alertă, aşa că el privi în sus, deşi nu putea vedea nimic oricât se chinuia.
- Este posibil ca unele din dărâmături să se aşeze mai sus...
Zgomotul se transformă în vuiet, iar asta trezi adrenalina din el.
- Kelsey! Fiecare muşchi din el pulsa. Acoperă-ţi capul!
Restul cuvintelor lui fură înghiţite de o pufnitură asurzitoare.
Şi de ţipetele lui Kelsey.

capitolul 4

Hunt tuşi din cauza prafului care se ridicase în aer, asaltându-i plămânii în timp ce zgomotele se potoliră.
Dărâmăturile din jurul lui se mişcaseră. Nu era sigur ce se întâmplase, dar era sigur că bula de aer în care era se făcuse mai mică. Cimentul şi rocile ameninţau să-l înghită din toate direcţiile, dar măcar nu se prăbuşiseră complet peste el.
- Kels, tuşi din nou, Kelsey, răspunde-mi!
Tăcerea ei trezi adrenalina din el. Clipi şi încercă să îşi şteargă praful de pe ochi. Erau atât de mult praf şi atâtea resturi, încât avea sentimentul că nu avea să mai fie curat vreodată. Kelsey? Vorbeşte cu mine! Spune-mi că eşti bine! în fiecare secundă în care ea nu-i răspundea, starea de nelinişte creştea, era ca şi cum pieptul îi devenea prea mic pentru plămânii lui. Kelsey, la naiba, răspunde-mi!
Tot nici un răspuns.
Lipi palma de cimentul din apropierea capului lui, acolo unde partea lui era separată de partea ei, şi se folosi de toată forţa pentru a împinge piatra, dar aceasta nu cedă. Obosit de efort, în cele din urmă, lăsă braţul în jos şi trase aer în piept, inspirând însă acelaşi praf infect care îl făcea să tuşească.
De-a lungul vieţii, se simţise de mai multe ori neputincios - când mama lui murise, când tatăl lui refurase să ceară ajutor pentru depresia prin care trecea, când era în armată şi ajungea prea târziu ca

să mai poată salva vreun civil sau chiar un coleg soldat din calea unei bombe de pe marginea drumului. Dar situaţia asta - să fie blocat în acest moloz, capabil să audă tot ce se întâmpla în jurul lui, dar incapabil să se mişte ca să ofere ajutor - era oribilă, cea mai rea experienţă de până acum. închise ochii.

- Haide, Kelsey, spune ceva, draga mea! Trebuie să ştiu că eşti acolo. Spune orice. Kels?

O tăcere apăsătoare trona în jurul lui. Una care nu-i plăcea deloc. Una care îl făcea să-şi iasă din fire, imaginând u-şi-o pe Kelsey zdrobită de dărâmături la doar câţiva centimetri de el.

Nu. Ea nu era moartă. Nu avea cum să fie moartă. Furia şi indignarea creşteau în sufletul lui. împinse din nou cimentul din faţa lui, hotărât să ajungă la ea.

- Ştiu că eşti acolo, Kelsey. La naiba, spune ceva!

Muşchii îi ardeau. Transpiraţia curgea şiroaie pe el. Icni puternic, simţindu-şi plămânii cedând nu doar din cauza efortului, ci şi a gândului că nu avea să supravieţuiască.

Răsună o nouă bubuitură, dar asta nu-l opri din încercarea de a împinge pietrele. Resturi de moloz se mişcau în jurul lui. Praful umplu spaţiul îngust, făcân- du-l să tuşească din nou. Printre propriile icnete, dincolo de bubuitul sângelui care-i pulsa în urechi, i se păru că aude o voce.

Se opri, trase aer şi încremeni.

-Kelsey?

-Acolo! strigă vocea înfundată. Ştiam eu că am auzit pe cineva acolo. Grăbeşte-te!Roci şi bucăţi de ciment începură să se mişte deasupra lui, ridicând şi mai mult praful în aer, forţându-l să tuşească mai tare. Şi apoi în întuneric apăru o luminiţă.
Hunt închise ochii. Mai multe roci se mişcară. Vocea deveni mai puternică, urmată de alta. Şi de alta. Clipi în repetate rânduri, ridicând o mână pentru a bloca lumina care devenea din ce în ce mai mare, încercând din răsputeri să nu înghită şi mai mult praf. Bucăţile de ciment erau mutate rând pe rând. începea să simtă aer curat din toate părţile. Apoi mai multe mâini erau pe braţele lui, eliberându-l.
Cimentul de lângă picioarele lui se mişcă. Presiunea care îl ţintuise la pământ slăbi, permiţându-i să-şi mişte partea inferioară a corpului pentru prima dată după ore bune. Simţi degete înconjurându-i încheieturile. Simţea că avea ace sau cuie în picioare în timp ce era ridicat, nereuşind să-şi coordoneze echilibrul, propria greutate fiind o povară. Noroc cu cei doi salvatori, care îl cu- prinsera de o parte şi de alta, aşezându-i braţele în jurul umerilor lor şi ajutându-l să se ridice.
Clipi din cauza luminilor puternice, încercând să desluşească împrejurimile. Ochii nu-l ajutau momentan. Tot ce distingea erau forme, umbre şi multă agitaţie în timp ce era scos din cimentul spart şi oţelul îndoit. începu să desluşească sunete. Voci strigând ordine, zumzet de maşini folosite pentru a mişca dărâmăturile, sirene şi chiar zgomotul produs de elicele unui elicopter, însă singurul sunet pe care nu-l putea auzi era vocea lui Kelsey. Nici nu o putea vedea.
-Nu. î ncercă să facă paşi singur, ignorând durerea şi opunându-se celor doi bărbaţi care îl ajutau. Nu pot. Ea o să rămână blocată acolo. Trebuie să mă întorc.
-Nu eşti în stare să fii de ajutor cuiva acum, îi zise bărbatul din stânga.
-Nu o pot părăsi.
Hunt ridică braţele de pe umerii bărbaţilor, sprijinindu-şi greutatea în propriile picioare.

De îndată simţi o durere de nedescris şi aproape că suspină pentru că, la naiba, îl dureau picioarele! însă acel pas îi arătă că traumele nu erau permanente. Era julit, învineţit şi, cel mai probabil, sângera din mai multe locuri, dar putea să meargă.
Se întoarse cu faţa către dărâmături când simţi că ochii îl ajută şi văzu pentru prima dată cât de gravă era situaţia.
- Drăcia naibii!
Primele două etaje din partea de jos a clădirii erau complet distruse pe o parte - şi nu era partea care se afla în apropierea locului în care lucraseră muncitorii la acea linie de gaz. Grămezi de beton şi metal contorsionat acopereau pământul, alături de hârtii, sticlă spartă, mobilă distrusă şi gresie fărâmiţată.
Văzuse destule clădiri bombardate de cealaltă parte a oceanului ca să ştie exact care erau efectele unei bombe. Inima i-o luă la goană, căci înţelese că nu fusese un accident cu o linie de gaz, aşa cum sperase.
-Aici! strigă un paramedic dintre dărâmături, nu departe de locul din care fusese scos Hunt. Am mai găsit unul!
Hunt îşi simţi inima cât un purice şi, deşi avea impresia că picioarele urmau să-i cedeze în orice secundă, se târî înapoi către locul distrugerilor, încercând să vadă printre paramedici, pompieri şi salvatori, căutând-o pe Kelsey.
Cineva îi bloca drumul. întrezări o mână ridicată dintre dărâmături. Pulsul i-o luă la goană în timp ce încerca să se ferească de oamenii care îi blocau calea. Alt braţ apăru dintre resturi, plin de praf. Cineva îi apăru în cale, blocându-i din nou vederea. Altcineva îi cuprinse braţele.
- Domnule, nu puteţi ajuta aici. Trebuie să lăsaţi medicii să vă verifice. Ne ocupăm noi de asta.
-Trebuie să văd dacă e ea, zise el, smucindu-se din strânsoarea bărbatului şi aplecându-şi capul pentru a vedea dincolo de el.
„Dumnezeule, să fie ea, te rog să fie ea, te rog, te rog, te rog...”

Un braţ plin de praf se ridică dintre dărâmături, apoi un corp subţire, acoperit şi el de praf. Nu-şi putea da seama dacă era bărbat sau femeie. Nu-şi putea da seama dacă era în viaţă. Nu ptitea să vadă unde îl duceau salvatorii.
Mai multe trupuri se puseră în calea lui, împingân-du-l înapoi. Frustrat că muşchii nu-l ascultau, că nu putea să scape de acest pompier pe care în mod normal l-ar fi pus la pământ într-o clipită, strigă:
- Kelsey!
- Hunter?
Vocea lui Kelsey era slăbită, dar reală. Şi îi oferi tăria de care avea nevoie. Se eliberă din strânsoarea pompierului care-l ţinea pe loc şi observă doi salvatorî îndreptân- du-se către el, ajutând-o pe ea să iasă dintre dărâmături.
Era plină de praf alb pe faţă şi pe braţe, fiecare părticică din trupul ei era murdară, julită şi învineţită, iar ea se chinuia să clipească pentru a vedea în lumina puternică. Dar era întreagă. Respira. Era vie.
- Kels...
Răsuflă uşurat aşa cum n-o mai făcuse niciodată în viaţa lui. Se întâlni cu ea la marginea dărâmăturilor, o prinse de mijloc şi o trase din mâinile salvatorilor, cuprinzându-i trupul cu totul, lipind-o de el. Apoi îşi cobori buzele şi o sărută.
Ea îşi puse mâinile pe umerii lui. Suspină surprinsă. Însă, înainte ca el să se poată opri, ea gemu, înfigându-şi degetele în cămaşa lui, fără să se opună şi răspunzându-i la sărut cu aceeaşi disperare cu care o săruta el.
l se scurtcircuită creierul. Singurul lucru care conta era ea. Să fie în siguranţă. Să fie vie. în braţele lui, atunci şi acolo. O trase de bluza zdrenţuită, apropiind-o şi mai mult de el şi sărutând-o cu mai multă foame. Simţea nevoia să guste fiecare părticică din ea doar pentru a-şi dovedi că era reală.
Cineva din apropiere chicoti.
- Cred că aşţia doi sunt bine.
În depărtare, strigă altcineva:
-Am mai găsit unul!
Auzi paşi îndepărtându-se, apoi doar propriul puls răsunându-i în urechi.

Cu respiraţia întretăiată, în cele din urmă, se smulse din sărutul lor, rămânând însă foarte aproape de buzele ei. Nu era pregătit să o elibereze, nu voia să o lase să se îndepărteze de teama de a nu pierde căldura ei. Era atât de bine să fie lipit de ea!
-Am crezut... Cuvintele i se opriră în gât, iar un val de emoţii pentru care nu era pregătit se încolăcea în jurul pieptului lui. Când s-au auzit acele bubuituri şi nu mi-ai răspuns, am crezut că te-am pierdut.
Ea începu să tremure, lipindu-şi fruntea de fruntea lui.
- Eu... eu nu te puteam auzi. Te-am strigat iar şi iar. M-am temut că ţi s-a întâmplat ceva.
El îi cuprinse faţa între mâini, îndepărtându-se foarte puţin pentru a o privi în ochi. Atinse foarte delicat o tăietură de pe obrazul ei. îi dădu o şuviţă de păr de pe tâmple, una atât de prăfuită, încât părea albă în loc, nu blondă. O vânătaie urâtă începuse deja să se formeze pe mandibula ei, dar el se simţi liniştit văzând că ochii ei erau limpezi. Limpezi şi căprui, binecuvântând pământul de sub picioarele lui. Limpezişi atât de lipsiţi de teamă, uitându-se la el cu atâta deschidere şi compasiune, înduioşându-l.
- Şi eu am crezut că nu o să te mai văd niciodată, şopti ea.
El ştia că erau priviţi. Ştia că trebuia să o elibereze pentru ca medicii să o consulte şi să se asigure că era bine. Ştia că mai devreme o sărutase impulsionat de sentimentul de uşurare şi că nu fusese decât o reacţie la faptul că era vie. Mai ştia că nu avea nici un motiv şi nici un drept să o sărute iar. Chiar dacă momentul descoperirii că era vie trecuse, voia să o sărute din nou. Cobori privirea către buzele ei şi simţi o foame puternică punând stăpânire pe trupul lui.
îşi coborî din nou gura către gura ei. Doar că de această dată nu o mai sărută dih uşurare, din eliberare sau ca să se asigure că era vie. O sărută aşa cum îşi dorise să o facă timp de cinci ani. Cu fiecare dram de pasiune pe care nu îşi dăduse seama că o simţea pentru ea.
Ea îl primi din momentul în care buzele lor se întâlniră. Gemu pe gura lui. îl înşfăcă de umerii de care se sprijinea şi se lipi şi mai tare de trupul lui. Şi

apoi îl sărută ca şi cum nu mai voia să se oprească vreodată.
O voce din capul lui îi spunea că nu era corect ce făcea, dar se simţea mult prea bine pentru a se opri. Mâna lui alunecă de pe obraz în părul ei. Iar cealaltă mână se încolăci pe spatele ei, trăgând-o spre el.
Vag, auzi zgomote de paşi şi voci apropiindu-se, dar nu-l tulburară. Şi nici nu-l făcură să se oprească. Prinzând-o de gât, îi înclină capul mai mult ca să o poată săruta mai intens. Ea îi răspunse cu un suspin şi îi alintă limba cu poftă, făcându-l să se întrebe de ce naiba îi luase atât de mult timp să o sărute.
- Nenorocit infect ce eşti! strigă un bărbat.

Kelsey se îndepărtă de buzele lui Hunt, eliberându-se din brațele lui. Clipind, Hunt se întinse după ea, cu mintea în ceață și cu simțurile date peste cap, încercând să-și dea seama de ce se retrăsese. Apoi o văzu suspinând. Auzi o bufnitură. Ea se prăbuși la picioarele lui. Și brusc un pumn îl lovi din plin în față, neavând timp să se pregătească pentru așa ceva.Kelsey făcu ochii mari, uitându-se în sus și văzându-l pejulian pregătindu-se să-l lovească din nou pe Hunt.

- Ea e soția mea, nenorocitule! Ține-ți mâinile departe de ea!

-Julian! Nu!

Ea se chinui să se ridice în picioare și se întinse să-l prindă pe Julian de braț, dar el deja se lansase în față, direct către fața lui Hunt. Se împiedică între dărâmături. Ridică privirea și observă mirarea din privirea lui Hunt. Dar în loc de sunetul îngrozitor al pumnului lui Julian lovind osul, auzi doar un foșnet în aer. Hunt se ferise de lovitură.

Se îndepărtă și mai mult de ei, cu inima cât un purice. Julian se redresase și plonjase iar cu pumnul, însă era mult prea lent. Pumnul lui Hunt îl lovi pe Julian direct în pântec.

Julian icni, ținându-se de stomac.

- Nenorocitule, o să te omor!

Hunt ridică ambele mâini în față ca un boxer profesionist.

- încearcă și o să regreți!

Julian îl privi pe Hunt, dar nu mai îndrăzni să-l atace. Dar îi aruncă o privire ucigătoare lui Kelsey. Iar în secunda în care ochii li se întâlniră, o cuprinse teama, căci știa ce însemna acea privire. Avea aceeași privire nebună care îi spunea că pierduse deja orice urmă de rațiune și că era complet cuprins de furie, care de această dată nu mai avea cum să fie potolită.

Picioarele îi tremurau în timp ce păși în spate, ridicând mâinile în față.

-Julian, nu!

-Tu! Urlând și scrâșnind din dinți, porni după ea. Târfă nenorocită, infidelă, bună de nimic!

Kelsey suspină și se împiedică. Ridicând mâinile, se ghemui și închise ochii, iar întreg trupul i se încordă,

aşteptând să fie lovită de furia pumnului lui. Dar lovitura nu mai veni. Se auzi doar un icnet, urmat de o bufnitură. Şi când deschise ochii, îl găsi pe Julian întins la picioarele ei.

-S-a terminat cu ameninţările tale. Hunt îl apucă pe Julian de jachetă şi îl ridică în picioare. Şi s-a terminat cu vremea în care o foloseai ca pe un sac de box!

Julian se chinuia să-şi revină, încercând să se elibereze din strânsoarea lui Hunt şi ridicând pumnii. Dar înainte să aibă timp să mai protesteze ori să se smucească, Hunt îi trase un pumn direct în nas.

Oasele pocniră. Sângele ţâşni. Iar când Hunt dădu drumul cămăşii lui Julian, bărbatul se prăbuşi la pământ, distrus precum cimentul din jurul lor.

Kelsey suspină, incapabilă să-şi ia privirea de la bărbatul care îi făcuse viaţa un iad în ultimii trei ani, prăbuşit la pământ, cu nasul spart. Ar fi trebuit să fie fericită. Ar fi trebuit să fie încântată că îi făcuse cineva ceea ce ameninţase el că avea să-i facă ei de atâtea ori, dar nu era. Brusc tremura şi nu ştia de ce. Paşi se apropiau de ea. Paşii lui Hunt. Simţea că şi alţii se grăbeau către ei, probabil pentru a interveni. Ştia că era în siguranţă, dar din instinct făcu un alt pas în spate.

-Kelsey, zise Hunt ferm. Opreşte-te!

Comanda hotărâtă o făcu să stea pe loc, dar nu-i potoli pulsul care alerga sau respiraţia ce o luase la goană, ca şi cum tocmai alergase la un maraton.

- Eşti rănită? Hunt se opri în faţa ei, prinzând-o de mandibulă cu degetele lui calde şi ridicându-i chipul către el. Uită-te la mine! Te-a rănit?

Ea clipi şi clătină din cap, fără a-l privi în ochi. Ştia că Hunt doar voia să o ajute, dar nu-l putea privi acum. Nu se temea de el. Ştia că el nu avea să o rănească şi că nu avea să o învinovăţească vreodată pentru ceea ce tocmai se întâmplase. Nici măcar nu mai era atât de supărată pe Julian, care acum gemea la pământ, la doar câţiva metri în spatele lor - merita ce primise cu vârf şi îndesat şi merita şi mai multe după tot ce făcuse, mai ales dacă avea de-a face cu prăbuşirea clădirii. Cu toate acestea, ea nu se putea uita în ochii lui Hunt pentru că se temea că, dacă

avea să vadă fie şi pentru o fracţiune de secundă aceeaşi furie pe care o văzuse în ochii lui Julian, asta avea să-i distrugă impresia despre Hunt şi tot ce însemna el pentru ea.
închise ochii. Un tremurat pe care nu-l putea controla îi cuprinse trupul. Îşi încrucişă braţele, repetându-şi mantra: „Adună-te! Rămâi puternică! Poţi să treci peste asta.” Doar că nu o ajută. Tremuratul se intensifică, făcând-o să îşi dea seama că era pe punctul de a deveni isterică.
- La naiba! bolborosi ea, îndepărtându-se iar. La naiba!
Tocmai scăpase din ghearele unei clădiri prăbuşite, pentru numele lui Dumnezeu! De ce se pierdea cu firea acum?
- Respiră, doar respiră Kels.
Braţe puternice o cuprinseră precum nişte bare de oţel. Şi apoi tot ce simţi fu căldură. Pe obraz, în jurul taliei, alunecându-i pe şira spinării. Mirosurile de lămâie şi piele o învăluiră - erau mirosuri familiare şi liniştitoare, însă bubuitul din ureche îi atrase atenţia. Pulsul începea să i se calmeze. Asta o făcu să se concentreze la ceva. Asta o trase înapoi de pe marginea nebuniei.
- Eşti bine, zise Hunt încet, strângând-o. Totul este în regulă.
încet, ea deveni conştientă de sunetele din jurul ei. De Julian care striga că tocmai fusese atacat. Că Hunt trebuia aruncat în închisoare. Că avea nevoie de un doctor care să-i oprească sângerarea. Apoi auzi altă voce, mai aproape, dar înfundată - părea ceva oficial -, punând tot soiul de întrebări despre ea şi Julian şi despre ceea ce tocmai se întâmplase.
- Nu, ea e bine, zise Hunt deasupra ei pe un ton calm, vorbind cu cineva pe care ea nu-l putea vedea. Cine i-a dar voie aici?
-Ofiţerii de la barieră au zis că a înnebunit când şi-a văzut soţia. A trecut de ei înainte să-l poată opri.
- Nu mai sunt căsătoriţi. Sunt separaţi de opt luni, iar în această dimineaţă divorţul a devenit legal. El a tot hărţuit-o în ultimul an. Chiar înainte să

explodeze bomba, i-a trimis un mesaj, amenințând că o va ucide.
- Ești sigur de asta?
- l-am văzut fața înainte să-l citească. Asta a fost cu câteva secunde înainte ca bomba să explodeze. Nu se poate să fie doar o coincidență.
-Are telefonul la ea?
-Nu, l-a pierdut în explozie.
- Domnișoară? întrebă bărbatul cu blândețe. Eu sunt ofițerul Callahan. Crezi că îmi poți răspunde la câteva întrebări? Te asigur că domnul Benedict nu o să te poată auzi sau atinge.
Tot ce-și dorea Kelsey să facă era să-l lase pe Hunt să o țină, dar nu se mai putea. Pregătindu-se pentru ceea ce avea să vadă pe chipul lui, își desprinse brațele pe care și le încrucișase în talie și le lipi de abdomenul lui Hunt, împingându-l. Pentru o secundă, el o strânse ușor, făcând-o să creadă că nu avea să o elibereze, dar apoi o făcu. Însă nu se îndepărtă, așa cum se așteptase ea. Și chiar dacă ea știa că asta o făcea să pară slabă, mai ales că aproape avusese o cădere nervoasă în fața lui, se bucură. Se simți și mai ușurată când el se întinse după mâna ei, prinzându-și degetele puternice, solide, în jurul degetelor ei, strângând-o ușor.
- Brett e un vechi prieten, Kels. Știe că nu-i merge cu mine.
Ofițerul Callahan chicoti. Și brusc sunetul o făcu să se mai relaxeze.
Ea se aventură să-l privească pe Hunt. îi zâmbea din colțul gurii și ochii lui erau calmi, nu plini de furie ca ai lui Julian. Panica pe care o trăise mai devreme dispăru.
- îmi pare rău. Nu sunt chiar o epavă de obicei.
Aranjându-și părul murdar și îndepărtând șuvițe nărăvașe de pe față, Kelsey privi către ofițerul Callahan. Era mai scund decât Hunt cu câțiva centimetri, avea un început de chelie și un nas care părea să fi fost spart de mai multe ori. Dar avea ochi blânzi, căprui, iar modul în care zâmbea și felul complet neamenințător în care își băgase degetele mari în curea o făcură să se simtă și mai liniștită.

- Nu te judec, răspunse el. Ai trecut prin iad azi. Chiar aşa fusese. Cu toate acestea, nu-i plăcuse deloc
modul în care se pierduse cu firea cu câteva minute în urmă. Sau că făcuse asta în faţa lui Hunt.
Privind dincolo de Callahan, Kelsey văzu mai mulţi ofiţeri înconjurându-l pe Julian în spatele ambulanţei. Nu putea auzi ce vorbeau, dar postura lor agresivă nu avea nevoie de nici o explicaţie.
- Hunt tocmai îmi spunea despre un mesaj pe care l-ai primit.
Callahan scoase un mic caiet şi un creion din buzunarul de la piept, atrăgându-i atenţia.
- îmi poţi descrie telefonul?
- E un iPhone argintiu. într-o carcasă transparentă şi cu flori roz.
- îţi poţi aminti când l-ai avut ultima dată?
Un strigăt se auzi din direcţia ambulanţelor. Kelsey privi într-acolo, văzându-l pe Julian aplecat, în spatele unei ambulanţe, cu obrazul lipit de podeaua acesteia, în timp ce doi ofiţeri îi strângeau mâinile la spate, punând u-i cătuşe.
- Hm... eu... Asistenta de producţie mi l-a luat chiar înainte să intru în direct.
- Domnule?
O femeie paramedic cu păr castaniu prins într-o coadă foarte îngrijită, purtând mănuşi, se întinse către braţul lui Hunt.
-Vă sângerează piciorul. Trebuie să ne uităm la asta.
Kelsey lăsă privirea în jos şi observă cracul stâng al pantalonilor lui Hunt rupt de la şold la gleznă şi coapsa roşie, care sângera sub materialul zdrenţuit.
- Oh, Dumnezeule! I se făcu rău. Eşti rănit.
- Nu e mare lucru.
Hunt îndepărtă mâna paramedicului, strângând-o mai tare pe Kelsey de mână când ea încercă să-i dea drumul.
-Sunt bine.
El nu era bine. Ea privi rana, aducându-şi aminte că el îi spusese că picioarele lui fuseseră prinse, blocate între dărâmături. Ridică privirea, cercetându-i chipul şi înţelese după o singură privire că el nu simţea nici

o durere. O privea ca şi cum doar ea era cea rănită. Ca şi cum tot ce conta era ca *ea* să fie bine.
Se simţi cuprinsă de tot soiul de emoţii. Emoţii care o lăsau fără suflare şi care o făcură să-şi aducă aminte de momentul de dinaintea exploziei, când el îi spusese că ea conta. Că lui îi păsa. Că nu ar fi vrut să fie acolo cu altcineva. Îşi aminti cum o sărutase când o scoseseră dintre dărâmături şi cât de copleşită se simţise. Nu o dată, ci de două ori. Vorbise serios. Credea fiecare cuvânt pe care i-l spusese. Buzele îi tremurau gândindu-se la acele sărutări. Simţea cum toată pielea i se încălzea şi cum singurul lucru pe care şi-l dorea era ca el să o sărute din nou.
- Ea e bine, O'Donnell. Ofiţerul Callahan îl privi pe Hunt. Du-te şi pansează-ţi piciorul până ce nu-ţi cade!
Hunt îl privi încruntat pe Callahan, apoi se uită la Kelsey.
- Pot să rămân.
Cuvintele îi rămaseră în gât. Parcă nu-şi putea face limba să se mişte. Şi această incapacitate de a vorbi nu avea nimic de-a face cu teama, cu o nouă cădere nervoasă sau cu Julian. Totul avea legătură cu bărbatul din faţa ei. Cu modul în care încă o proteja. Şi cu toate modurile în care ea voia să-i mulţumească pentru că era exact ce avea nevoie.
Reuşi doar să dea aprobator din cap.
El ridică din sprâncene, ca şi cum nu era sigur. Ştiind că nu avea să plece dacă era îngrijorat, ea îi zise:
- Sunt bine, Hunter. Du-te!
- Eşti sigură?
Ea încuviinţă.
- Foarte sigură.
El se relaxă. Eliberându-i mâna, făcu semn către locul în care erau ambulanţele.
- O să fiu chiar acolo dacă ai nevoie de mine.
- Pentru numele lui Dumnezeu! zise Callahan. Du-te odată, O'Donnell!
Hunt îl mai privi o dată pe Callahan, apoi se uită către paramedic.
- Bine, după dumneavoastră.

Paramedicul îl cuprinse de umăr, ajutându-l să şchiopăteze către ambulanţe. Şi în timp ce îi privea, Kelsey se detestă pentru faptul că fusese atât de egoistă, pentru că fusese atât de preocupată de propria persoană şi de ceea ce se întâmplase cu Julian, încât nu observase că era rănit. Dar în acelaşi timp simţi şi un soi de căldură la gândul că el fusese atât de preocupat de ea, încât nici nu observase că era rănit.

- Nenorocit încăpăţânat, bolborosi Callahan. Cred că ai o atingere magică.

Kelsey clipi, privindu-l pe ofiţer.

-Da?

-Trebuie să ai. Pe mine nu mă ascultă niciodată. Nu ascultă pe nimeni, dacă mă gândesc mai bine.

în timp ce Callahan scrijeli ceva în caietul lui, Kelsey îl privi pe Hunt aşezându-se cu atenţie pe targa de lângă o ambulanţă, întinzându-şi piciorul pentru a fi examinat. El însemna putere, rezistenţă şi familie, îşi dădu ea seama. Şi nu într-un mod în care ar fi făcut-o să se simtă constrânsă, aşa cum o făceau fraţii ei şi părinţii uneori, ci într-un mod în care o făcea să se simtă în siguranţă, protejată, apreciată. Şi fără să înţeleagă de ce brusc îşi dorea ca el să fie al ei. Voia ca ea să fie pentru el ceea ce fusese el pentru ea. Se tot întreba cum ar fi fost să se întâmple asta.

- Cel mai bine ar fi sa te examinăm şi pe tine, zise Callahan, închizându-şi caietul.

Kelsey clipi, încă neputând să-şi ia privirea de la Hunt.

- Sunt bine. Nu sunt rănită.

- Fă-mi pe plac, da? Sunt sigur că eşti bine, dar o să mă simt mai bine dacă ştiu sigur. în plus, vreau să-mi vorbeşti despre Benedict înainte să afle FBI-ul de tine. Hunt mi-a zis că ai avut probleme cu acest bărbat în trecut. Dacă el a avut de-a face cu această bombă, cre- de-mă că Poliţia din Portland o să vrea să afle înainte să se implice FBI-ul. Şi dacă tu eşti piesa centrală din toată această treabă, vreau să ştiu fiecare lucru despre tine şi Benedict înainte ca FBI-ul să vină după tine.

capitolul 5

Hunt avea sentimentul apăsător că tocmai o dăduse în bară, dar, pentru moment, oricum nu avea ce să facă pentru a îndrepta lucrurile.Doctorul îi pansă ultimele copci la rana de la coapsă în sala de urgenţe a spitalului unde fusese dus, deşi insistase că nu avea nevoie de aşa ceva. Hunt se simţea mai eliberat ştiind că această parte din zi era aproape pe sfârşite. Ardea de nerăbdare să plece de acolo. Tânjea să se întoarcă la Kelsey, iar nerăbdarea lui nu avea legătură cu acel sărut care nu ar fi trebuit să se întâmple niciodată şi totul avea legătură cu faptul că habar nu avea unde era Benedict.
La naiba! Ce fusese în capul lui când o sărutase aşa pe Kelsey? Era sora celui mai bun prieten. Era vorba şi de un cod al bărbaţilor care nu ar fi trebuit încălcat, iar el ştia asta foarte bine. Trebuia să plece din acel spital şi să o găsească pe Kelsey nu doar pentru că în acel moment era clienta lui, ci pentru că trebuia să vorbească cil ea despre acel sărut.
Trebuia să-i ceară scuze. Să-i explice...
Să-i explice ce? Că îşi imaginase de multe ori că o săruta? Sau cât de mult îşi dorea să o sărute iar?
- Dracu' să mă ia, bolborosi el, apucând cu forţă de marginea mesei.
Şi ce naiba avea să-i spună?
Asistenta brunetă din dreapta lui chicoti când doctorul făcu un pas în spate, iar ea interveni pentru a-i bandaja piciorul.
- Eşti foarte simpatic, dar eşti un pic cam murdar pentru gusturile mele. În plus, sunt măritată.
Hunt roşi uşor, ridicând capul şi dându-şi seama că vorbise cu voce tare.
- îmi cer scuze. Mă gândeam la... altceva.
- Ihî. Îi aşează un bandaj pătrat peste copci. Ai sunat-o să-i spui că eşti bine?
- Ştie.
Dar întrebarea asistentei îl făcu brusc să-şi aducă aminte de familia ei. Şi de tatăl lui. Şi cât de înspăimântaţi trebuiau să fie.
Doctorul, care nu părea să aibă mult peste 20 de ani, îşi scoase mânuşile.
- Copcile astea nu trebuie udate cel puţin 48 de ore. Ellen v-a lipit pe rană un bandaj rezistent la apă. Puteţi face un duş scurt când ajungeţi acasă, dar

trebuie să fie scurt. Să încercaţi să nu udaţi bandajul prea mult. Aruncă mănuşile într-un coş de gunoi şi înaintă către tejghea pentru a-i semna hârtiile lui Hunt. Să scoateţi partea cu plastic în această seară. Să verificaţi bandajul. Dacă e ud, va trebui să scoateţi tifonul şi să bandajaţi din nou.
Hunt încuviinţă.
-Am fost în armată. Ştiu cum să am grijă de un bandaj.
- Foarte bine. Doctorul apăsă pe pistonul pixului, aşezându-l în buzunarul de la pieptul halatului. Copcile trebuie lăsate să-şi facă treaba între şapte şi paisprezece zile. Să vă faceţi o programare la medicul de familie pentru a le scoate sau sunaţi-l dacă observaţi orice semn de infecţie.
Ieşi din încăpere înainte ca Hunt să apuce să-i răspundă. Cum sala de urgenţe era plină de oameni afectaţi de dezastru, iar Hunt observă că tânărul era foarte stresat, hotărî ca de această dată să treacă cu vederea comportamentul lui. Privind dincolo de asistenta medicală, care încă îl bandaja, Hunt văzu ceasul şi îşi dădu seama că deja era 19.00.
La naiba! 19.00. Explozia avusese loc pe la 9.15 dimineaţa. El şi Kelsey fuseseră blocaţi între dărâmături aproximativ opt ore, apoi avusese loc acea scenă cu Benedict, urmată de venirea lui acolo... Familiile lor probabil o luaseră razna din cauza grijilor.
Vârî mâna în buzunarul de la spate, în căutarea telefonului, dar buzunarul era gol. Îşi pierduse telefonul în explozie, însă fusese atât de prins, cu mintea atât de împrăştiată, încât uitase complet de asta până acum. Trebuia să-l sune pe tatăl lui. Trebuia să-i sune pe soţii McClane. Dar cel mai important dintre toate, trebuia să o găsească pe Kelsey şi să se asigure că era bine.
Asistenta îşi scoase mănuşile, aşezându-le pe o tavă în dreapta ei, apoi făcu un pas în spate ca el să se poată ridica.
- Mă duc să îţi aduc hârtiile de externare din imprimantă. Ai o salopetă medicală pe tejgheaua de acolo. Nu e chiar drăguţă, dar o să te ducă acasă în

ceva mai mult decât lenjeria intimă. Du-te şi îmbracă-te! Eu o să mă întorc imediat.
- Mulţumesc.
Hunt coborî de pe targă, icnind din cauza durerii pe care o simţea în picioare. Oricum, era de preferat puţină durere decât să fie paralizat, iar astăzi mai mult ca niciodată prefera această variantă. Până să se întoarcă asistenta, el se îmbrăcase în salopeta verde. Ea îi explică procedura de externare, făcându-l să promită că avea să sune dacă se simţea rău. Aproape că terminase tot ce avea de spus, când se auziră paşi pe hol.
- El nu o să sune. E prea încăpăţânat.
Hunt simţi că i se urcă inima în gât când îl văzu pe Callahan singur în pragul uşii.
-Unde ei
- Linişteşte-te! Callahan îi zâmbi larg asistentei, apoi se dădu din prag, permiţându-i să iasă. Ea e bine. E într-una dintre camerele de aşteptare cu unul dintre ofiţerii mei. FBI-ul m-a rugat să o mai ţin pentru interogatoriu, dar le-am spus că e prea obosită pentru a trece din nou prin toate detaliile. Deşi sunt sigur că o să o sune mâine, să o descoasă şi să se distreze. Privi peste umăr către asistenta care tocmai ieşise. Din întâmplare, nu ştii cum o cheamă?
- Ellen. Şi e căsătorită.
- Păcat! E foarte sexy.
Hunt respiră mai uşurat ştiind că Kelsey era în apropiere, dar nu se relaxă. Avea să se simtă mult mai bine când urma s-o vadă. Trase cămaşa murdară peste el, icnind la furnicăturile pe care le simţea în spate. Doctorul insistase să se uite la juliturile de la umărul lui, dar, din fericire, nu avusese nevoie de copci.
- Unde e Benedict?
- E arestat chiar acum pentru că a atacat un ofiţer.
Callahan îl urmă pe Hunt pe holul foarte aglomerat de la Urgenţe.
-Tipul se tot plângea că voia la spital, dar para medicul a avut grijă de el. Ai făcut o treabă foarte bună cu nasul lui, apropo. Nu l-ai spart, dar să zicem că i-ai rafinat profilul.

Hunt nu era tocmai mândru de asta. Violenţa nu reiolva lucrurile întotdeauna, iar lui nu-i plăcea deloc faptul că se comportase aşa de faţă cu Kelsey. Mai ales observându-i reacţia.

- L-au luat la întrebări cei de la FBI? îl întrebă Hunt, trecând pe lângă un grup de trei doctori care stăteau în mijlocul holului.

- Nu încă. Dar sunt sigur că au de gând să o facă. Vor să vorbească şi cu tine.

Hunt se aşteptase la asta. Noaptea lui nu avea să se termine prea repede. Privi către prietenul lui în timp ce se apropiau de uşile duble care duceau către hol.

- Şi ce ţi-a spus Kelsey despre Benedict?

Callahan expiră.

- Destul cât să-mi fac o imagine despre căsnicia lor destul de nefericită. Tipul sigur are probleme cu furia. Nu a lovit-o niciodată, dacă asta te întrebi - cel puţin ea nu recunoaşte aşa ceva. Dar a traumatizat-o suficient ca să-i fie teamă de el. Bărbaţii ca el se folosesc de ameninţări şi de intimidare ca să obţină ce vor.

Hunt se opri, întorcându-se către prietenul lui, neliniştit

- .Exact asta mi-a zis şi Kelsey. Şi chiar dacă el a trimis acel mesaj, nu se potriveşte deloc profilului unui atacator care să detoneze o bombă în mijlocul unui oraş.
- Da. La asta m-am gândit şi eu.

Hunt îl privi lung pe prietenul lui.

- Şi ce se întâmplă cu el acum?
- în acest moment, nu avem nici o dovadă că a fost implicat, dar investigaţia abia începe. O să-l reţinem pentru interogatoriu cât de mult putem, dar, Hunt... Kelsey nu a depus cerere pentru ordin de restricţie împotriva lui, aşa că nu-l putem reţine pentru încălcarea acestui lucru. Avocatul lui Benedicto să susţină, cel mai probabil, că Benedict era mult prea răvăşit de explozie şi de asta a reacţionat atât de agresiv. Dacă face asta, ne va fi foarte greu să dovedim acuzaţiile de atac, iar presupunerea mea este că orice procuror o să refuze să emită vreo pedeapsă în această situaţie. Dacă nu găsim nimic care să-l lege pe Benedict de explozie, cel mai probabil o să fie liber mâine.

Lui Hunt nu-i plăcea deloc cum suna asta. Indiferent dacă Benedict era sau nu implicat în atacul cu bombă, el era o ameninţare pentru Kelsey. în acea zi devenise violent, chiar dacă ea nu recunoscuse că o făcuse şi în trecut.

- Poate să ceară un ordin de restricţie acum? Având în vedere modul în care ne-a atacat azi?
- Da. Şi am pus-o deja să ceară un ordin temporar de restricţie înainte să o aduc aici. Judecătorul Halliwell l-a semnat deja, iar ea are o copie. O să trebuiască să meargă la tribunal în cincisprezece sau douăzeci de zile ca să-l facă permanent. Atunci va fi punctul culminant, o să vedem dacă ea reuşeşte să meargă înainte cu procedurile când va fi faţă în faţă cu el în prezenţa unui judecător.

Hunt avea de gând să se asigure că ea urma să continue procedurile.

Simţea un junghi în piept. Nu-i plăcea deloc gândul ca ea să fi fost rănită - acum sau în trecut. Nu-i plăcea deloc să admită că de fapt nevoia lui de a o

proteja începea deja să treacă de planul profesional în cel al naibii de personal. întinse mâna şi apăsă pe butonul din dreapta pentru a deschide uşile duble. Exact atunci sună telefonul lui Callahan. Prietenul lui duse celularul la ureche şi răspunse în timp ce ieşiră amândoi pe hol.

Hunt trecu repede cu privirea peste cele două duzini de oameni care aşteptau să fie examinaţi de un doctor. în jurul lui răsuna forfota caracteristică unei săli de urgenţe aglomerate. Un copil plângea. Mai mulţi oameni discutau în şoaptă. La biroul din stânga lui, la tejghea, cineva se certa cu recepţionera. însă el nu o putea găsi pe Kelsey.

Panica tot creştea încet în interiorul lui. Cercetă fiecare chip din nou, sigur că o ratase. Şi exact când se pregătea să-i smulgă telefonul de la ureche lui Callahan şi să-l întrebe unde naiba era, apăru o femeie cu părul plin de praf alb şi cu ochi căprui şi familiari. Venea din- tr-un hol mai mic, care ducea către toalete. în spatele ei era un ofiţer îmbrăcat cu o uniformă albastră, tipică unui poliţist.

Aerul îi ieşea din plămâni, iar uşurarea îi umplu pieptul. Porni către ea, dar Callahan îl opri punându-i o mână pe braţ.

- Da, stai puţin, zise Callahan la telefon. E aici. îi întinse telefonul lui Hunt. E McClane. Pentru tine.

- Care dintre ei? Hunt luă telefonul. Şi de unde ştiau că suntem împreună?

-Alee. A ghicit. Ce s-a întâmplat în Portland în această dimineaţă apare în toate ştirile naţionale. Când nu a dat de tine, a sunat la secţie. Cineva i-a dat numărul meu. Vorbeşte cu el!

Hunt duse telefonul la ureche.

-Hei! Lucrurile au luat-o razna aici. îmi pare rău că nu am sunat. Mi-am pierdut telefonul.

- Kelsey e bine? Am înnebunit aici.

-Da, e bine. Hunt îşi concentra atenţia asupra lui Kelsey, care venea spre el, arătând mai bine decât ar fi trebuit să arate o femeie care trecuse prin ce trecuse ea pe parcursul zilei. Amândoi suntem bine. Ea e aici cu mine, întreagă şi în siguranţă.

Şi la naiba dacă nu voia să o ţină în braţe din nou! Tânjea să o cuprindă chiar acolo, în mijlocul sălii de aşteptare, doar ca să fie sigur că era caldă şi reală.

- La ştiri au zis că a fost o bombă. Ce dracu' se întâmplă acolo, Hunt?

Hunt locuise cu Alee în timpul facultăţii şi ştia din experienţă că prietenul lui nu reacţiona foarte bine la **stTes.** în acest moment, nu **avea** nici un sens **să** aducă în discuţie teorii şi bănuieli care aveau să-i cauzeze şi mai multă anxietate.

-Nu se ştie încă. Dar Callahan zice că FBI-ul a luat cazul.

în fundal, Hunt îi putea auzi pe ceilalţi fraţi ai lui Kelsey punând întrebări pentru ca Alee să întrebe la rândul lui. Cel mai insistent era Rusry, care voia cu disperare să ştie unde se afla Benedict. Hunt se încordă. Nu voia să spună unde era Benedict în acel moment. Dacă începea să le explice, trebuia să le spună ce-l înfuriase pe Benedict, iar el nu era pregătit să discute despre aşa ceva cu nici unul dintre bărbaţii McClane, în special cu Rusty. Dintre toţi fraţii lui Kelsey, Rusty era cel mai protector. Ştiind prin ce trecuse Kelsey cu Benedict, Hunt nu avea nici cea mai mică îndoială că Rusty i-ar fi sărit în cap şi i-ar fi cerut să ştie ce naiba se întâmplase şi de ce Hunt nu prevăzuse şi nu oprise aşa ceva. Şi, oh, da, dacă s-ar fi întâmplat ca Rusty să vadă vreo filmare cu Hunt sărutând-o pe Kelsey, nici aşa ceva nu i-ar fi căzut bine!

- Cine e' întrebă Kelsey, oprindu-se lângă Hunt, în timp ce Alee continua să bombăne la urechea lui despre tot ce văzuse la televizor, evitând întrebările fraţilor lui.

Hunt îndepărtă telefonul de gură.

-Alee.

Kelsey se strâmbă uşor şi întinse mâna.

- Dă-mi-l mie! Lasă-mă să vorbesc eu cu el până ce nu îi plesneşte o venă la cap!

Hunt se relaxă şi îi înmână cu încântare telefonul. Kelsey ascultă timp de câteva secunde, apoi vorbi:

- Calmează-te, Alee! Da, sunt bine. Nu, nu mint. Păi, dacă te-ai calma măcar zece secunde şi m-ai lăsa să vorbesc, aş putea să-ţi spun.

Hunt o urmărea, impresionat de modul în care preluase controlul şi de modul în care îl liniştise pe fratele ei. Dintotdeauna avusese acest efect asupra fraţilor ei. Fiind singura fată din clanul McClane, învăţase de mică să se apere. Nu înţelegea de ce nu făcuse asta şi cu Benedict. în mintea lui, încă vedea imaginea cu ea ferindu-se ca o laşă din calea unei confruntări cu Benedict, la locul exploziei, făcându-l să se întrebe unde fusese spiritul ei de luptă. Şi dacă îl avusese vreodată în timpul mariajului ei.

- Da, zise ea în telefon, dându-şi ochii peste cap. Da, bineînţeles că vreau să vorbesc şi cu ei. Vocea i se mai potoli. Bună, tată. Nu, sunt bine. Suntem la spital. Hunt s-a rănit la picior şi a avut nevoie de copci. Da şi el e bine acum.

Hunt nu putea să audă ce zicea tatăl lui Kelsey la telefon, dar văzu emoţia din ochii lui Kelsey şi că i se umeziseră ochii şi o auzi cum şovăia, înţelegând că oamenii care contau cel mai mult în viaţa ei erau la celălalt capăt al firului.Brusc se simţi cuprins de un sentiment apăsător de vinovăţie când o urmări liniştindu-i pe tatăl ei, pe mama ei, apoi pe Rusty, pe Thomas şi, în cele din urmă, pe Ethan, asigurându-i că era bine. Ar fi trebuit să-i sune familia mai repede. Ar fi trebuit să-i sune de îndată ce fusese eliberată de sub moloz în loc să o sărute. Cei din familia McClane nu erau doar prietenii lui, îi erau ca o familie. Avuseseră încredere că el o putea proteja pe Kelsey, iar el nu voia să-i dezamăgească. Şi asta însemna să lase deoparte orice gânduri romantice avea şi să se concentreze la ce îl rugaseră ei să facă. Şi asta însemna să se asigure că fata lor nu păţea nimic.

- Da, bine, zise Kelsey încă o dată, iar orice semn de emoţie dispăru. Privi către Hunt. E aici. îndepărtă telefonul de gură şi şopti: E Alee din nou. Vrea să vorbească din nou cu tine înainte să închidă.

Degetele lui Hunt se intersectară cu ale ei când luă telefonul, făcându-l să simtă un val de căldură în braţ. Deşi îşi spunea că Alee nu ar fi avut cum să vadă asta şi că nu avea nici cea mai mică idee despre sărutul lor, tot se încordă.

- Da, zise el la telefon. Sunt aici.

Callahan îi tăcu semn către doi bărbaţi în costum şi îi şopti lui Hunt să i se alăture în hol când termina cu apelul. Hunt încuviinţă, dar simţi noduri în stomac când îi văzu pe cei doi ofiţeri federali. Spera să ajungă acasă şi să facă un duş înainte ca ei să afle de el, dar se părea că nu mai era nici o şansă de aşa ceva.

- Prietene, trebuie să mă asculţi un pic, îi zise Alee. Nici unul dintre noi nu a reuşit să găsească zboruri înapoi către Portland timp de mai multe zile. Şi în Seattle e dezastru. Zborurile sunt pline. Nu vreau ca ea să stea singură după toate astea.

Hunt nu avea de gând să o lase pe Kelsey să stea undeva singură. în special după scena cu Benedict.

-Nu te îngrijora pentru asta! O să stau eu cu ea până ce vă întoarceţi

.Lângă el, Kelsey mîji ochii, de parcă ar fi vrut să spună „Oh, chiar aşa?”, făcând să i se lumineze faţa, iar buzele să i se răsucească într-un zâmbet blând. La naiba, buzele ei atât de moi, de pline, de ademenitoare erau singurul lucru la care se putea gândi acum, tânjind să le sărute din nou!

- Bine, zise Alee. Şi asigură-te că o duci la tine, nu la ea acasă. Aceasta e exact genul de situaţie de care Benedict o să încerce să profite. O să se prefacă îngrijorat de siguranţa ei când de fapt e iritat şi furios că a avut îndrăzneala de a continua şi de a finaliza divorţul.

- O să am grijă de ea. Nu te îngrijora!

Şi exact asta intenţiona să facă. Fără alte săruturi. în mod clar, fără alte săruturi.

îşi luă la revedere fără să se dea de gol, termină apelul şi coborî mâna cu telefonul întro parte. Dar neliniştea lui nu dispăru, iar asta pentru că femeia pe care se presupunea că nu trebuia să o mai sărute era acum în faţa lui, părea atât de dulce şi de

vulnerabilă şi se holba la el ca la un erou. Ceea ce, la naiba, brusc îşi dorea să fie pentru ea! Nu doar în acea zi, ci în fiecare zi.

- Mulţumesc, zise ea încet. Ştiu că e o pacoste. E doar îngrijorat.

- Sunt obişnuit cu el. Cred că Rusty e mai stresat. Dacă ar şti cum se pilotează un avion, sunt destul de sigur că ar fura unul doar ca să vină şi să se asigure că eşti întreagă.

Ea zâmbi trist.

-Ştiu. E foarte protector cu mine. Dar asta are legătură mai mult cu ce s-a întâmplat cu sora lui biologică decât cu mine.

Hunt ştia totul despre moartea surorii lui Rusty. Alee îi povestise cu mulţi ani în urmă, când Hunt întrebase de unde căpătase Rusty toate acele cicatrici.

- Poate un pic. Dar felul lui protector e 99% legat de tine. Te iubeşte. Cu toţii te iubesc.

- Ştiu că mă iubesc.

Ea privi tristă către balerinii ei distruşi, făcându-l să-şi dorească enorm să o ia în braţe. Îşi drese glasul şi se întoarse cu spatele doar ca să nu cedeze tentaţiei, pornind către uşile sălii de urgenţe.

-Callahan mi-a zis că ai vorbit deja cu agenţii federali.

- Da, am vorbit. 1 se alătură, pornind la pas cu el. Dar ei vor să vorbească cu tine.

Hunt ieşi pe hol. Callahan şi celălalt ofiţer stăteau în cerc alături de ceilalţi doi agenţi federali, la jumătatea coridorului, aşteptându-l. Spatele i se încordă din instinct. Detesta să aibă de-a face cu orice reprezentant al forţelor de ordine. Callahan era singura excepţie pentru că de-a lungul anilor deveniseră prieteni, nu adversari. Dar în meseria lui să fii interogat de poliţişti - în special de FBI - nu era deloc ceva plăcut. Cei mai mulţi desconsiderau agenţii de securitate privaţi, văzându-i doar ca pe nişte gândaci, nici măcar demni de strivit sub bocanc. Şi după ziua pe care tocmai o avusese chiar nu avea dispoziţia potrivită pentru a se lua la harţă cu cine ştie ce agent care, cel mai probabil, nu

trăsese în viaţa lui cu o armă şi care habar nu avea ce însemna să simţi şi să trăieşti tragedia.
- E mai bine să terminăm repede cu asta.
Trase aer în piept şi porni către grup.
Hârtiile de externare pe care le ţinea în mâna stângă făcute sul îi alunecară şi le scăpă. Nici nu apucă să vadă unde le scăpase că îşi simţi palma brusc fierbinte, apoi un val de electricitate, ambele dându-i o stare de mult prea mult bine.
Degetele mici ale lui Kelsey se înfăşurară pe degetele lui mari, strângându-le. Apoi îl sărută uşor pe obraz, domolindu-i viteza cu care mergea şi făcându-l să ia foc pe interior.
-Pentru noroc, şopti ea când el o privi. !l strânse din nou de mână şi îi făcu cu ochiul. Şi pentru viteză. Grăbeşte-te, O'Donnell, pentru că sunt mai mult decât pregătită să merg acasă cu tine!

capitolul 6

Kelsey îl privea cu îngrijorare pe Hunt la intrarea în clădirea cu aspect învechit de cărămidă, unde o adusese, din cartierul Goose Hollow. începuse să se comporte cam straniu după întâlnirea cu agenţii federali. Nu era îngrijorat, nu tocmai, dar era distant, tăcut, chiar rece.
Ea nu ştia ce să înţeleagă din asta. Aşteptă cât timp Hunt băgă o cheie în uşa liftului şi apăsă un buton. Oare întâlnirea lui cu agenţii nu decursese tocmai bine? Oare fratele ei îi spusese ceva deranjant la telefon? Sau comportamentul lui avea de-a face cu faptul că ea îl sărutase în faţa sălii de urgenţă?
Uşile liftului se deschiseră larg, iar Hunt îi întinse mâna pentru ca ea să intre prima. Intrând, ea se întoarse pentru a-l privi, sperând să descopere orice semn că era stresat din altă cauză în afară de sărutul acela.
Liftul se balansa ca şi cum avea o suta de ani, apoi în mişcare începu să zumzăie. Ea nu voia să se gândească că el'putea fi supărat pentru aşa ceva; până la urmă, *el* o sărutase mai devreme. O sărutase atât de apăsat, încât mai simţea acel sărut gâdilându-i degetele de ta picioare. Dar nu era în totalitate sigură. Până în acea zi, nu petrecuse foarte

mult timp singură cu Hunt. Şi deşi amândoi trecuseră printr-o experienţă destul de traumatizantă şi îşi mărturisiseră tot ce aveau pe suflet între dărâmături, realitatea era că ea nu-l cunoştea prea bine. în mod clar nu-i cunoştea stările şi nici nu ştia cum să-i citească gândurile. Mintea îi alunecă din nou la momentul în care ieşise împleticindu-se dintre resturi şi îl văzuse. Se simţise atât de uşurată că îl văzuse viu, încât aproape că se aruncase asupra lui. Şi apoi când el o apucase şi o privise îndelung, ea ridicase instant buzele către gura lui. Dar dacă el atunci nu încercase să o sărute? Dacă nu plănuise nici măcar să o îmbrăţişeze? Era un tip protector - la naiba, în meseria lui proteja mereu oamenii! Dar dacă în acel moment el se întinsese după ea doar pentru a o ajuta să-şi revină şi să meargă, căci o văzuse cum se clătina?
Se auzi un şuierat, dar ea abia dacă-l observă. Oare îl citise complet greşit? Oare ea forţase acel sărut? Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci se putea foarte bine ca sărutul ei de la spital să-l fi pus un pic pe ace.
- Kels? Eşti bine?
Tresări când auzi vocea lui Hunt, apoi înghiţi în sec şi se luptă cu starea de greaţă.
-Da. De ce?
- Pentru că suntem aici, iar tu nu te-ai mişcat.
Clipind, îşi dădu seama că el ţinea uşa ascensorului deschisă pentru ea. Păşi înainte, cu genunchii tremurând, simţindu-se ca o idioată. Apoi rămase cu respiraţia întretăiată când observă cerul înstelat al Portlandului prin peretele înalt şi întunecat al ferestrelor din camera foarte spaţioasă şi îşi dădu seama că uşa liftului se deschisese fix în faţa apartamentului lui - a apartamentului lui uriaş, modern amenajat nu pe un hol, aşa cum se aşteptase. -Oh!
Uimită, începu să cerceteze împrejurimile. Clădirea veche de pe dealurile de sud-vest avea o vedere cuprinzătoare asupra centrului oraşului Portland. Pereţii erau din cărămidă, cu bârne vechi din oţel care păreau la fel de solide precum Hunt, care se plimba de colo-colo. în stânga ei se deschidea o bucătărie enormă, decorată cu şi mai mult oţel

inoxidabil. în dreapta ei era amenajată o întreagă sală de sport, utilată cu greutăţi, o banca pentru ridicat, o bară de flotări, un sac de box şi o bandă de alergat. în faţă, partea principală a camerei găzduia livingul - un televizor gigantic şi un şemineu modern; mai erau o canapea enormă în formă de U şi câteva scaune de piele; o varietate de mese de lemn închis la culoare, un ficus înalt care se vedea că era bine îngrijit şi două tablouri mari pe perete - unul cu o casă superbă aşezată pe o stâncă care dădea spre mare, iar celălalt cu un peisaj de ţară, care ei i se părea a fi de undeva din Toscana.
Apartamentul era modern, masculin şi deloc cum se aşteptase. Şi deşi exteriorul părea degradat şi sărăcăcios, interiorul era de top la toate.
- E uimitor. Păşi mai departe în cameră, încă neve- nindu-i să creadă că el locuia acolo. La ultimul etaj. Şi mare. Locuieşti singur aici?
-Da. E singurul apartament din clădire. Cred că se poate spune că îmi place intimitatea.
El trecu dincolo de ea, păşind prin spaţiul larg, îndreptându-se către o uşă aflată în dreapta, nu departe de peretele cu ferestre.
-Aceasta este camera de oaspeţi. împinse uşa ca să o deschidă şi apăsă pe întrerupător ca să aprindă lumina. Cred că abia aştepţi să faci un duş. Sunt prosoape curate în baia oaspeţilor. O să-ţi caut o pereche curată de pantaloni de trening şi un tricou şi o să ţi le las pe pat ca să ai cu ce să te schimbi. Dacă mai ai nevoie de ceva, strigă-mă!
Porni către altă uşă din capătul opus al încăperii, care părea să semene cu cea pe care o deschisese pentru ea.
-Aşteaptă! Ea privi în urma lui. Singurul apartament? Vrei să spui că nu mai locuieşte nimeni în această clădire?
- Da. Sunt doar eu.
-Cum?
- Eu deţin clădirea. Fă un duş şi vom vorbi mai târziu, dacă mai vrei.
El dispăru în dormitorul principal, iar ea porni către camera de oaspeţi, mult mai confuză decât fusese mai devreme. Ştia că avea propria companie, dar

Alee nu-i spusese nimic niciodată despre faptul că el ar fi deţinut o clădire întreagă.
Camera de oaspeţi era la fel de drăguţă precum camera principală, cu un pat mare, pufos, cu două măsuţe, un dulap, un fotoliu în colţ şi cu altă privelişte superbă asupra oraşului strălucitor. îndreptându-se către baia oaspeţilor, porni duşul şi se dezbrăcă de hainele murdare, sperând că nu lăsa prea multe dâre de mizerie pe podeaua lui imaculată. Când păşi sub jetul cald de apă, închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, sperând ca apa să-i alunge toate grijile. Dar nu se întâmplă asta. începu să se gândească din nou la Hunt. Şi la locul acesta. Şi la faptul că nu ştia mai nimic despre bărbatul care îi salvase viaţa astăzi. Şi asta însemna că era foarte-foarte posibil ca ea să-i fi interpretat complet greşit intenţiile când se ridicase clătinându-se dintre dărâmături şi luase cu forţa acel sărut care îi zguduise lumea.
După ce făcu duş, pielea îi era rozalie şi uşor încreţită, dar creierul era în continuare în ceaţă. înfofolindu-se în prosopul pufos şi gri, porni către dormitorul primitor, cu mobilă închisă la culoare şi privi către pantalonii şi tricoul pe care Hunt le întinsese pe pat pentru ea.
Pantalonii nu erau moderni, ci erau simpli, clasici, dar ştia că aveau să fie prea largi. Dar tricoul o făcu să zâmbească. Pe tricoul albastru, în partea din faţă, scria cu litere mari, albe *Fă Portlandul mai ciudat.*
Atinse materialul moale din bumbac, ştiind că Julian ar fi preferat să moară decât să aibă un asemenea tricou. Nu ar fi lăsat-o să poarte ceva atât de hilar. Dar ea ştiu instinctiv că Hunt alesese acest tricou pentru că avea să o facă să zâmbească.
Privi către uşa închisă de la dormitor, simţindu-se copleşită de acel simplu act de bunătate. Oare chiar îl cunoştea? Se gândi la toate lucrurile pe care şi le împărtăşiseră în acea zi. Voia să-l cunoască. Nu voia însă să tragă concluzii pripite. Ştia că avea îndoieli. Ştia că era groaznică atunci când venea vorba de relaţii şi că nu mai făcuse asta de atât de mult timp, încât nu mai ştia ce însemna să aibă o legătură sănătoasă, normală şi raţională cu un bărbat. Şi în

mintea ei exista doar o singură cale pentru a-şi da seama de adevăr.
Aruncă prosopul pe pat, trase tricoul pe cap şi îmbrăcă pantalonii. Aşa cum se aşteptase, ambele îi erau largi, dar după câteva încercări'şi răsuciri ale taliei pantalonilor reuşi să-i facă să rămână pe ea. Privindu-se în oglindă, îşi spuse că nu era ziua în care să se preocupe de felul cum arăta. Avea obrazul julit şi o vânătaie mov, destul de mare, i se forma de-a lungul mandibulei. Nu îşi amintea să fi fost lovită în vreun loc, dar lucrurile se întâmplaseră atât de repede în întuneric, încât nu apucase să bage de seamă.
îşi simţea corpul înţepenit şi avea dureri în locuri despre care nu ştia că puteau durea. Era sigură că avea vânătăi pe tot corpul, dar nu voia să piardă timpul că- utându-le acum. După ce îşi trecu degetele prin păr, pieptănându-l cât de cât, porni către uşă hotărâtă să-l înfrunte pe Hunt şi să afle exact ce era între ei.

Televizorul uriaş era dat pe un post naţional când ea intră în living, cu volumul la minimum, dar ea nu avu nevoie să-l audă pe prezentator ca să-şi dea seama despre

ce vorbea. Imaginile cu distrugerile din Portland urmate de cadre cu trupuri murdare şi însângerate, scoase dintre dărâmături, vorbeau de la sine

.Simţi din nou furnicături în stomac, dar nu îşi putea lua ochii de la carnagiu. încet, se aşeză pe marginea fotoliului din faţa televizorului, uitându-se la ecran. Retrăi momentele în care fusese captivă în acel morman de resturi, în întunericul apăsător, şi simţi fiori reci pe şira spinării. Acum, când vedea totul din exterior, avea un sentiment straniu ştiind că fusese captivă sub maldărele de beton şi metal contorsionat.

- Nu, este acelaşi număr, se auzi vocea lui Hunt prin uşa deschisă a dormitorului, dar Kelsey nu se întoarse să-l privească. Deja mi-am pus online tot ce aveam în noul telefon. Da, e convenabil să ai un dulap plin pentru exact acest tip de situaţii. Ezită, apoi continuă: Da, o să vorbesc cu ea când o să iasă de la duş.

Ieşi în living şi se uită spre ea. Ea îl putea vedea cu coada ochiului, cu telefonul la ureche, dar tot nu se întoarse să-l privească. Nici măcar nu se strădui să înţeleagă ce şopti el la telefon, pentru că singurul pe care îl auzea în minte erau cuvintele prezentatorului.

- Până acum, sunt doi morţi confirmaţi, dar autorităţile se aşteaptă ca numărul să crească. Simţi noduri în stomac şi un gust amar. Hunt se aplecă să ridice telecomanda de pe măsuţa de cafea din faţa ei.
-Nu ar trebui să te uiţi la...
- Nu, te rog! Ridică mâna pentru ca el să nu închidă televizorul. Lasă-l pornit! Te rog!
El se încruntă, dar ea tot nu se uita la el.
-Autorităţile nu au confirmat până acum existenţa unor suspecţi şi nici un grup terorist cunoscut nu şi-a asumat responsabilitatea pentru ceea ce majoritatea oficialilor consideră ca a fost o bombă.
- Nu trebuie să asculţi toate interpretările lor, bolborosi Hunt, încă strângând telecomanda.
Însă nu făcu nici un gest pentru a închide televizorul. Câteva secunde mai târziu, perna fotoliului se afundă mai tare când el se aşeză lângă ea, privind imaginile oribile care se derulau pe ecran.
Urmăriră totul în tăcere cel puţin douăzeci de minute şi doar când postul TV trecu la reclame Hunt închise televizorul.

Chiar şi cu ecranul negru, Kelsey putea să vadă distrugerile. încă putea să audă sirenele. încă simţea ace

lIrig pătrunzător, amar înfăşurându-i oasele în întuneric. „Doi morţi confirmaţi…” Clipi repede, încercând din răsputeri să nu-şi amintească tot sângele de pe pantalonii lui Hunt când ea îşi dăduse seama că fusese rănit. Ar fi putut să fie el. Ar fi putut să fie ei. Petrecuse tot acest ci mp îngrijorându-se pentru sărutări care nu însemnau nimic în timp ce alţi oameni erau grav răniţi. în timp ce ;»lţii sufereau. în timp ce alţii erau morţi.

- Hei! Hunt îşi puse mâna pe umerii ei, trăgând-o la pieptul lui călduros. Trebuie să te concentrezi asupra lucrurilor bune, Kels, nu asupra prostiilor pe care le spun ei. în fiecare oră salvatorii scot oameni vii din acele dărâmături. O să-i găsească pe toţi. O să-l prindă pe cel care a făcut asta, îţi promit! Teroriştii vor ca oamenii să fie speriaţi. Asta e definiţia terorismului. Nu le oferi ceea ce vor să obţină. Nu îi lăsa să câştige!

Ea ştia asta… Însă a şti şi a crede erau două lucruri foarte diferite.

închise ochii şi se sprijini de el doar pentru un moment. îşi permise ca el să fie puterea de care avea nevoie în timp ce el îi mângâia braţul cu mâna. îşi repetă că trebuia să fie puternică, dar îi plăcea tare mult senzaţia atingerii lui.

- îmi pare rău. De obicei, nu sunt un dezastru.
- Şriu că nu eşti. Şi nu ai de ce să-ţi ceri scuze.
- Nu-mi place că sunt atât de distrusă emoţional.
- Ştiu şi asta, zise el zâmbind. Dar fii mai îngăduitoare cu tine, bine? Chiar ai avut o zi de rahat.

Ea nu înţelegea cum ştiuse el să-i spună exact ce avusese nevoie să audă ca să se simtă mai bine, dar acel comentariu o făcu să se mai relaxeze.

-Crezi că a fost un atac terorist?

Degetele lui încremeniră pe braţul ei.

-Se poate. E cea mai logică presupunere. La telefon era Callahan, care mi-a dat informaţii noi. Au găsit dovezi care arată că a fost o bombă, nu o conductă de gaz spartă. Una similară cu ce au pus alţi terorişti prin Europa recent.

Ea nu voia să se mişte de lângă el, dar voia să-i vadă ochii dacă aveau să poarte această conversaţie, aşa că se retrase.

-Şi cred că Julian a făcut asta?
Hunt ridică mâna de pe umărul ei. Dar nu se îndepărtă, iar asta îi plăcu.
-încă nu au nici o dovadă care să-l lege de incident. Agenţii FBI l-au interogat cu orele, dar el încă nu a cedat. Asta nu înseamnă că n-o s-o facă, dar Callahan mi-a zis că nu mai cred că el a fost implicat.
Kelsey voia să se simtă uşurată de acest fapt, dar nu putea. Privirea îi alunecă de la ochii lui Hunt la tricoul negru, strâmt şi seducător pe care-l purta şi care-i scotea în evidenţă pieptul masiv, apoi la blugii lui uzaţi. Nu voia să creadă că Julian putea fi implicat în ceva atât de oribil, dar nu putea să scape de sentimentul că tot ce se întâmplase în acea zi era cumva legat de ea. Avea acelaşi sentiment pe care-l avusese înainte să vină dezastrul, acel sentiment că urma să se întâmple ceva rău.
- Cât îl pot ţine în custodie? Până când află sigur dacă a fost el?
- Nu. Fără probe îl pot ţine doar 24 de ore.
Ceea ce însemna că a doua zi, la ora aceea, dacă nu mai devreme, el avea să fie liber. Ea se întoarse cu faţa către ecranul negru, spunându-şi că nu urma să facă nimic prostesc după ce avea să fie eliberat. Dar nici în ziua aceea nu se aşteptase să facă totuşi ceva şi văzuse ce se întâmplase când el o văzuse cu Hunt.
-Hei! Mâna lui Hunt o atingea din nou, mângâin- du-i uşor spatele. Poliţiştii o să afle ce se întâmplă. Am încredere totală în Callahan. E unul dintre băieţii buni.
Kelsey nu se îndoia de asta. Nu credea că Hunt putea fi prieten cu cineva care nu era bun.
- Chiar dacă nu-l pot reţine pe Benedict, o să-l urmărească îndeaproape până când au certitudinea că nu a fost implicat. Şi îţi promit că nu o să ajungă să fie în preajma ta. Eşti în siguranţă cu mine, Kels.
Ştia că era. Era norocoasă. Nu cum fuseseră ceilalţi oameni prinşi de moloz.
- Ştiu ce am văzut în telefon, zise ea, încercând să se convingă că nu era nebună. Nu a fost o coincidenţă că acea ameninţare a venit chiar înainte ca întreaga clădire să se prăbuşească.

-Te cred. Şi o să-ţi găsească telefonul. Nu îţi face griji! Callahan i-a pus pe toţi să-l caute.
Ea nu prea înţelegea cum avea să ajute asta. Cel mai probabil fusese strivit între dărâmături.
Şi de îndată ce acest gând o lovi, îşi aduse aminte de asistenta de producţie care-i smulsese telefonul din mână şi simţi din nou noduri în stomac. Nu avea nici cea mai mică idee dacă femeia era vie sau moartă. Nu-i ştia nici numele ca să-şi poată da seama din ştirile transmise la televizor.
-între timp, am nişte telefoane de unică folosinţă aici. O să setez unul pentru tine ca să nu te simţi deconectată de la lumea înconjurătoare.
-Telefoane de unică folosinţă?
El rânji.
-Sunt un pic mai complexe. Jucării tehnice. E unul dintre avantajele meseriei. Se auzi soneria dinspre liftul principal şi, înainte ca ea să apuce să întrebe ceva, Hunt lăsă mâna în jos şi se ridică în picioare. Trebuie să fie mâncarea pe care am comandat-o. Nu ştiu ce simţi tu, dar mie mi-e o foame de lup.
Kelsey nu simţea nevoia să mănânce. Nu credea că avea să-şi mai dorească vreodată să mănânce. Dar nu-i spuse asta. Se ridică încet în picioare, în timp ce Hunt apăsă pe ceea ce părea a fi butonul de la interfonul uşii principale, spunându-i persoanei care era la parter că avea să ajungă în curând, apoi apucă cheile de pe hiatul de la bucătărie şi o privi.
-Trebuie să cobor să iau mâncarea. Cauţi tu ceva de băut, da? Sunt apă, suc şi bere în frigider. Sau poţi să alegi un vin din dulapul de pe margine. Mă întorc repede.
îi zâmbi timid, păşind în lift, iar ea îi răspunse, zâmbindu-i la rândul ei. De îndată ce uşile liftului se închiseră, zâmbetul îi pieri. Rămasă singură, începu să cerceteze apartamentul uriaş, întrebându-se ce naiba se întâmplase.
Dacă nu pusese Julian bomba, atunci cine o făcuse? Şi de ce să o fi ameninţat fix înainte de detonare? Ea era un nimeni. Se îndreptă către dulapul din zona livin- gului şi deschise uşile de jos, unde erau vinurile. Bine, trebuia să recunoască că nu era tocmai un nimeni, nu după lansarea din săptămâna modei din New York, dar nu era nici vreo vedetă

strălucitoare. De ce ar fi ame- ninţat-o un terorist chiar înainte să distrugă acea clădire dacă nu era ceva personal la mijloc?
Frustrată de întrebările din minte, iritată de emoţiile care treceau dintr-o extremă în alta, privi către impresionanta colecţie de vinuri din faţa ei, surprinsă din nou de ceea ce vedea. În toate dăţile în care Hunt venise în vizită la casa părinţilor lui, precum şi la toate evenimentele la care participaseră amândoi în casa lui Alee nu-l văzuse niciodată cu un pahar de vin în mână. Bere, da. Dar vin? Niciodată. Cum niciodată nu se pricepuse să aleagă vinurile, citi etichetele şi găsi o sticlă familiară. Aşezâ sticla pe masă şi intră în bucătărie, găsi două pahare în dulap şi tocmai le aşeza când uşile liftului se deschiseră din nou, iar Hunt intră în cameră cărând două pungi albe de plastic.
Brusc simţi un val de căldură, o reacţie care îi spunea că nu avea de-a face cu sărutul înnebunitor de mai devreme, ci cu simplul fapt că el aducea mâncare.
-Nu ştiam ce ai vrea să mănânci, aşa că m-am gândit că mâncarea reconfortantă ar fi cea mai bună alegere.
Aşezâ pungile pe masă, ocoli blatul, intră în bucătărie şi luă farfurii şi furculiţe. Mirosul dulce şi picant de mâncare italienească umplu aerul. Brusc înfometată, trase punga din apropierea ei şi deschise cutia, încremenind când văzu ce era în interior.
Se auzi sunet de paşi, iar Hunt aşezâ o farfurie chiar lângă mâna ei.
-Sper că am ţinut minte bine. Mereu comanzi spaghete bolognese, nu? E şi lasagiia în cealaltă cutie, dacă îţi place mai mult.
El ţinuse minte. O podideau lacrimile, lacrimi iraţionale izvorâte din neant. Lacrimi care nu aveau legătură cu ce se întâmplase, ci cu faptul că el nu doar că o ascultase în puţinele dăţi când ieşiseră la masă împreună cu familia ei, ci şi ţinuse minte ce-i plăcea, ¡şi amintise. Ea clipi rapid, încercând să-şi ascundă reacţia.
- Da. E... Aşa e.
- Bun.

El se întinse după vinul pe care ea îl aşezase pe masă şi intră în bucătărie cu sticla.
- Aşază-te până când desfac asta!
Ea se prăbuşi pe un scaun, luă o lingură din mâncarea ei favorită, o aşeză pe farfurie şi ridică furculiţa la gură. În timp ce înghiţi, încercă să nu se gândească la cât de dulce era bărbatul care avea acum grijă de ea. Cât de atent era! Cât de diferit era de Julian sau de oricare alt bărbat cu care ieşise vreodată! Şi cât de prosruţă se simţea pentru că exagerase, se gândise prea mult şi pur şi simplu analizase tot.li zâmbi când el aşeză un pahar de vin în faţa ei şi îşi spuse că nu-i păsa ce ştia sau nu ştia despre el, ce era şi ce nu era normal pentru el când proteja un client. Avea nevoie de asta. Avea nevoie de el în această seară. Nu avea să se mai îngrijoreze dacă părea slabă. Avea să-l lase să fie sprijinul ei pentru oricât avea să dureze asta. Şi urma să fie recunoscătoare că în această noapte dintre toate nopţile din viaţa ei nu era singură.
El nu ar fi trebuit să-i umple din nou paharul de vin. Şi în mod clar nu ar fi trebuit să-i sugereze să se uite la un film împreună, pe canapea, după cină. Şi în nici un caz nu ar fi trebuit să stea atât de aproape pentru ca ea să se sprijine de el. Hunt nu avea nici cea mai mică idee dacă era trează sau dormea lipită de el. Tot ce ştia era că pielea ei îl ardea, era ca un furnal lipit de el şi, deşi ştiuse că era o idee teribilă să o cuprindă cu braţul pentru ca amândoi să stea mai confortabil, nu se putu abţine şi o făcu. Acum nu voia să-i mai dea drumul.
Lista cu întreaga echipă a filmului rula pe ecran. El abia dacă văzuse ceva din acel film. Nu ar fi fost în stare să explice despre ce fusese vorba nici dacă viaţa lui ar fi depins de asta. Din momentul în care Kelsey se sprijinise de el, fusese ca şi cum toată materia lui cenuşie fusese scurtcircuitată, iar fiecare părticică din el se concentrase doar asupra ei. Avid să simtă cât de moale era pielea ei şi cât de fierbinte îi era trupul, cât de feminină, dulce şi perfectă era în braţele lui.
Drăcia naibii, trebuia să-i dea drumul! Trebuia ca ea să plece în camera de oaspeţi şi să închidă uşa, pentru ca el să nu fie tentat să cedeze în faţa

nevoilor animalice care îi asaltau acum mintea. Era sora celui mai bun prieten al lui. Fruct interzis. Fusese desemnat să o protejeze. Nu să se culce cu ea imediat.

„Minunat!" Mulţumită conversaţiei cu sine, acum tot ce-şi imagina erau sunetele pe care ea avea să le scoată când urma să-şi dea drumul. „Bravo, prostovane!"

Un oftat lung se auzi de sub braţul lui şi apoi ea se întinse delicat, ridicându-se pe pieptul lui, privindu-l adormită şi cu o expresie teribil de sexy, făcându-l să vrea să-i sărute chipul angelic

- .S-a terminat?
-Da.
încet, ca să nu observe, el aşează o pernă în poală pentru ca ea să nu vadă ce-i făcuse deja. Ceea ce încă îi făcea.
- Tocmai s-a terminat.
Ea căscă, firecându-se la ochi.
- Nu am văzut cum s-a terminat.
El nu văzuse nici măcar cum începuse. îşi drese glasul, ferindu-şi privirea, pentru că arăta atât de bine răvăşită, încât tot ce-şi dorea era să o răvăşească şi mai tare.
- De ce nu te duci la culcare? O să strâng eu tot pe aici.
- Eşti sigur?
Nu, cu siguranţă nu era sigur. Se putea gândi la o mie de lucruri pe care voia ca ea să le facă, dar nici unul dintre ele nu era decent.
- Da, se forţă să zică. Du-te!
Ea îl privi un moment. Clipi somnoroasă în acel mod tipic ei, care îi spunea că abia dacă îl vedea bine, apoi îi zâmbi uşor şi se aplecă în faţă.
- Mulţumesc.
îl sărută pe obraz, aşa cum făcuse şi mai devreme în faţa sălii de urgenţă, şi acel gest simplu îi făcu sângele să o ia la goană, direct către măruntaie. îndepărtă buzele mult prea repede. Şi înainte ca el să se mai gândească că ar fi fost o idee bună să o tragă înapoi, ea se ridică în picioare şi porni către camera de oaspeţi. „Unde trebuie să stea, idiotule!”
- Noapte bună, Hunter.
Dumnezeule, îi plăcea şi cum îi rostea numele! Noapte bună, Kelsey, reuşi el să zică.Aşteptă până ce auzi sunetul uşii închizându-se. Aşteptă şi mai mult pentru ca ea să nu se mai foiască prin cameră. Şi abia când fu sigur că ea era în pat şi gata de somn, se aplecă în faţă şi îşi trecu palma peste chipul înfierbântat.
-Ai dat de naiba, O'Donnell!
Şi aşa era. Şi nu în modul în care voia.
Alungând acel gând, se ridică în picioare şi începu să se mişte prin apartament, închizând televizorul şi lu-

minile şi icnind din cauza durerii din picior. Şi exact când era gata să intre în camera lui, hotărât să adoarmă bușteаn ca să nu cadă pradă tentației de a da curs gândurilor care de obicei îl băgau în belele, sună telefonul. Îl ridică de pe noptieră, sperând că era Callahan cu veşti, apoi se încruntă când recunoscu numărul.

La naiba! Nu avea chef să răspundă, dar ştia că, dacă nu avea să o facă, ea doar ar fi sunat înapoi. Se simţi uşor vinovat când îşi dădu seama că nici măcar nu se gândise să-i trimită un mesaj după tot ce se întâmplase în acea zi. închise uşa de la dormitor, apăsă pe butonul de răspuns şi se îndreptă către pat.

- Bună, Genevieve.

- Dumnezeule, Hunter! Eşti OK? Tocmai am aflat ce s-a întâmplat în Portland. Erai acolo?

-Da.

Se aşeză pe capătul patului, dorindu-şi din suflet să fi apăsat „Respinge” pe telefon.

- Da, am fost acolo. Am fost cu o clientă care trebuia să apară la show-ul de dimineaţă când întreaga clădire s-a prăbuşit. Dar sunt bine.

Şi de ce nu m-ai sunat de îndată ce ai fost găsit, ne-norocitule? A trebuit să aud despre atacul cu bombă de la o colegă în timpul aterizării din

această dimineaţă. Şi a trebuit să văd totul la televizor în seara asta

.Două lucruri îl loviră pe Hunt. Primul: Genevieve auzise vestea, dar până acum - la peste douăsprezece ore de la incident - nu-l sunase ca să vadă ce făcea. Şi când vorbise cu ea săptămâna trecută, ea aflase că el avea o clientă care urma să apară în acel show. Al doilea şi cei mai important: tocmai îi spusese că văzuse „totul" la ştiri. El nu era sigur ce însemna „totul", însă dacă „totul" o făcuse să sune brusc când mai devreme nu fusese deloc interesată, instinctul îi spunea că era vorba de ceva mai mult decât o simplă filmare cu rămăşiţele de după bombă. Acel „totul" era fie că el se luase la pumni cu Julian Benedict, fie că se sărutase cu înfocare cu Kelsey McClane.

La naiba! îşi trecu o mână prin păr, întrebându-se cine mai văzuse acea filmare nenorocită şi de ce naiba nu se oprise şi nu se gândise că probabil erau multe camere care filmau în momentul în care el o apucase şi o sărutase pe Kelsey.

-Cine era ea.[7] întrebă cu amărăciune Genevieve.

Bingo! Asta era. îşi frecă tâmplele, întrebându-se de ce naiba fraţii ei nu-l luaseră la întrebări la fel când vorbiseră mai devreme.

- Hunter?

La naiba! Ar fi trebuit să pună stop de mult timp acestei aventuri pe care o avea cu Genevieve. Singurul motiv pentru care n-o făcuse era că nu voia să aibă de-a face cu drama ce avea să urmeze.

în seara aceea în mod clar nu avea chef de dramă, mai ales prin telefon, dar nu mai vota să aştepte o săptămână ca să facă exact ce trebuia să fi făcut cu luni în urmă. Aşeză mâna pe marginea patului.

- Doar o femeie care fusese scoasă dintre dărâmături.

- Deci consolai din întâmplare o femeie?
Nu avea de gând să discute cu ea sau cu oricine altcineva despre relaţia lui cu Kelsey.
- Avem o relaţie deschisă, Genevieve. Tu ieşi la multe întâlniri cu alţi tipi când nu eşti cu mine. Sunt sigur că îi şi săruţi.
- V-aţi sărwwt? Camerele nu au arătat partea asta. „Drăcia naibii!" îşi muşcă limba. Făcuse ca lucrurile să fie mai rele acum.
- Bine, zise ea când el nu-i răspunse. Presupun că eşti uman. Te pot ierta pentru asta, având în vedere situaţia. Dar cred că e momentul să discutăm despre ideea de a avea o relaţie deschisă.
în nici un caz. Conversaţia asta trebuia să aibă loc de mult, iar lui nu-i mai păsa de faptul că era un nenorocit pentru că făcea asta la telefon. Aşteptarea l-ar fi făcut să fie un nenorocit şi mai mare.
-Nu, nu trebuie să discutăm despre asta. Treaba cu relaţia la distanţă este prea obositoare, cere prea mult efort.
Ea avu îndrăzneala să pară surprinsă când îi spuse:
- Despre ce vorbeşti?
El se rugă să aibă răbdare, deşi era cam la capătul răbdării.
- Ştii exact despre ce vorbesc. Dacă relaţia noastră ar fi însemnat ceva, ai fi venit de la Seattle de îndată ce ai aflat ce s-a întâmplat, iar eu aş fi încercat să te sun de îndată ce am fost salvat. Nici unul nu a făcut asta, ceea ce înseamnă că nu e important. Şi nu e ceva rău. Doar înseamnă că... ne-a trecut timpul.
- Dar... eu aş fi venit de îndată, doar că am fost prinsă la muncă. Ştii că nu pot să trimit mesaje în timpul zborurilor. însă aş putea veni acum. Mâine sunt liberă. Nu ar trebui să fii singur în seara asta. Aş putea să ajung în câteva ore.
Nu. Nu urma să se întâmple aşa ceva. Ultimul lucru de care avea nevoie era ea în apartamentul lui. Şi asta nu avea de-a face cu ceea ce se întâmplase în acea zi, ci cu faptul că nu mai era interesat.

- Ne-am distrat şi am avut nişte clipe frumoase, Gen. Să punem punct aici şi să mergem înainte. Amândoi ştim că e timpul.
Ea tăcu atât de mult, încât el nu era sigur că-l auzise, apoi îi vorbi: -Te înşeli. Şi doar reacţionezi din cauza celor întâmplate astăzi.
Nu se înşela. Dar răsuflă uşurat auzind că ea nu plângea, nu devenise isterică şi nici nu începuse să urle la el prin telefon. Ceea ce era alt semn că această conversaţie ar fi trebuit să aibă loc de ceva timp.
- îmi pare rău.
Nu se pricepea deloc să pună capăt unei relaţii. Dintordeauna fusese aşa. Nu era de mirare că încă era singur. Era cel mai bun mod de a fj. Cel mai sigur.
- O să te răzgândeşti, zise Genevieve. Ştiu că o s-o faci.
Nu avea să o facă, dar nu-i spuse asta.
-Mulţumesc pentru telefon şi că te-ai interesat de mine. Apreciez. Ziua asta şi-a lăsat amprenta asupra mea şi trebuie să mă duc la culcare înainte să adorm în telefon. Noapte bună, Gen.
Ea nu-i răspunse, iar după câteva secunde de tăcere, el renunţă să mai aştepte şi îi închise telefonul. Aruncă telefonul pe scaunul de lângă pat şi trase aer adânc în piept. Nu era conversaţia pe care şi-ar fi dorit să o aibă acum, dintre toate serile, dar nu putea să nege că se simţea eliberat pentru că o făcuse şi că scăpase de grijă.
Se dezbrăcă de tricou şi îl aruncă pe scaun peste telefon, apoi se rostogoli pe spate fără să-şi scoată blugii. Oare era un ticălos pentru că o sărutase pe Kelsey mai devreme, deşi era într-un soi de relaţie cu altă femeie.' Oare era un nenorocit pentru că se gândea tot timpul cum să facă să o sărute din nou? Poate. Probabil, îşi dădu el seama. Dar nimic nu mai conta pentru că nu avea de gând să o mai sărute aşa vreodată. Singurul lucru pe care avea să-l facă era să aibă grijă de ea, să fie în siguranţă, să-şi îndeplinească jobul nenorocit şi să nu distrugă relaţia cu ea şi cu familia ei.

Asta şi să-şi dea seama cu adevărat ce punea la cale Benedi ct.

capitolul 7

Kelsey nu putea să doarmă. Se foise şi se sucise în ultimele două ore, dar de fiecare dată când închidea ochii se trezea înapoi în întuneric, înconjurată de dărâmături, incapabilă să iasă.
îndepărtă aşternuturile, trase aer în piept şi se holbă la tavanul din camera de oaspeţi a lui Hunt, încercând să alunge panica şi să respire normal.
Lăsase lumina aprinsă la baie şi lăsase deschisă uşa care separa cele două încăperi pentru a-şi aminti că nu era într-un vis, că nu era în coşmarul pe care-l tot avea, dar nici asta nu o ajută prea mult. Era prea multă linişte în clădirea asta. Pereţii sigur aveau o tehnologie de ultimă oră de blocare a sunetelor exterioare. Poate dacă ar fi putut să audă altceva în afară de propriul puls galopant şi de respiraţia greoaie, poate că ar fi putut să şi adoarmă. Poate că nu s-ar fi simţit ca şi cum urma să aibă un atac de panică.
Nemaipurând să suporte liniştea, se ridică din pat şi traversă podeaua. Livingul era întunecat şi liniştit, dar prin geamurile mari pătrundea suficientă lumină de afară încât să lumineze camera. Suficient de multă încât să vadă că Hunt lăsase uşa de la dormitorul lui deschisă larg. Suficient ca ea să vadă capătul patului şi faptul că stătea cu picioarele goale peste pătură.
Inima începu să-i bată mai tare. Îşi muşcă limba, ştiind că trebuia să se întoarcă în camera ei, dar nu-şi putea lua privirea de la picioarele lui. De obicei, îi plăcea să fie singură. După ororile prin care trecuse în căsnicie, punea mare preţ pe independenţă şi solitudine. Dar în această seară solitudinea o înnebunea şi îi era teamă că, dacă avea să mai stea mult singură, urma să înceapă să urle.
înainte să se răzgândească, traversă livingul şi păşi în camera lui.
El nu trăsese draperiile. Lumina din stradă intra în cameră prin ferestrele aflate de o parte şi de alta a parului gigantic, luminându-i camera. Era mai mare decât camera ei, cu mobilă închisă la culoare, cu linii

elegante şi cu materiale în tonuri de gri, dar atenţia ei era îndreptată asupra lui. Asupra trupului lui puternic, asupra picioarelor acoperite de blugii cu talie joasă de la Levis pe care-i purtase şi mai devreme. Ţinea o mână pe pieptul musculos, iar pe cealaltă pe saltea.
Privirea ei aluneca spre faţa lui, spre barba scurtă care îi acoperea maxilarul pătrat. Pielea din jurul ochilor lui era netedă şi nu arăta nimic din stresul zilei care trecuse peste el. Gura lui era uşor întredeschisă. Ştia că îi invada spaţiul. Ştia că, dacă el se trezea şi o găsea acolo, ea ar fi arătat exact ca o psihopată. Dar nu voia să plece pentru că sunetul respiraţiei lui îi liniştea temerile. O făcea să se relaxeze. Îi spunea că nu era singură, până la urmă.
Fierbinţeala îi înţepa pielea. O fierbinţeală care îi arăta că era vie şi că tânjea în întuneric. Voia să se urce în pat lângă el. Voia să-i simtă braţele cuprinzând-o şi să o ţină strâns aşa cum o făcuse când se uitaseră la film împreună pe canapea. Voia ca puterea şi trupul lui să topească răceala din interiorul ei.
Dorinţa era atât de puternică, atât de insistentă, încât ea înţelese că, dacă nu ieşea acum din cameră, avea să uite toate motivele pentru care nu trebuia să fie acolo.
- Patetic, şopti ea, întorcându-se şi îndreptându-se către uşă cât de încet putu.
Nu era singură în acest apartament aşa cum încerca mintea ei proastă să o facă să creadă. Nu era înapoi între dărâmături. Era o femeie puternică, independentă, care nu avea nevoie de un bărbat care să aibă grijă de ea, aşa că de ce se comporta ca o nebună în seara asta?
- Kels?
Sunetul somnoros al vocii lui o opri. În spatele ei se auzea foşnet de material.
- Ce s-a întâmplat? Eşti bine?
La naiba! închise ochii şi se blestemă pentru că era atât de demnă de milă. Muriseră oameni în acea zi. Ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare până la cer că nu era una dintre ei, că era vie. în loc de asta, era un dezastru pe două picioare, unul pe care paria că el avea să regrete că-l primise în casă.

- Sunt bine. Se întoarse suficient ca el să-i vadă profilul în lumina slabă, dar nu suficient cât să-i vadă ochii. Totul e în regulă. Mi s-a părut că aud ceva. Icni pentru că asta suna ridicol şi se roti repede către uşă. Scuze! Nu am vrut să te trezesc.
-Nu poţi să dormi? întrebă el înainte ca ea să apuce să se îndepărteze. Pentru că eu nu pot.
Pulsul ei galopa. Îşi spunea că trebuia să se întoarcă în camera ei. Ştia că nu trebuia să se uite la el. Dar nu se putu abţine. El se ridicase în coate, părea relaxat, însă ochii lui se fixaseră asupra ei. Privirea lui somnoroasă, sexy, mult prea tandră îi făcea inima să o ia razna.
- Mai devreme părea că dormi buştean.
- Nu dormeam. Aţipisem. Sunt destul de sigur că încă nu am adormit în seara asta. Nici tu după câte se pare.
Ea simţea furnicături în stomac.
-Nu, eu... E prea linişte.
-Ştiu. În mod normal asta nu e o problemă pentru mine, dar în seara asta e. Vino încoace!
Pentru un moment, ea crezu că nu auzise bine. Apoi el întinse mâna, iar ea îşi dădu seama că înţelesese bine.
O voce slabă din capul ei ţipa că era momentul să plece în camera ei, dar nu se mişcă. Nu putea, pentru că era mult prea atrasă de el.
El se ridică.
- Ai putut să dormi mai devreme lângă mine pe canapea. Poate că tot ce ai nevoie e să ştii că mai este cineva cu tine în cameră, aşa creierul tău o să ştie că nu eşti singură şi în cele din urmă o să te lase să dormi. Îi trecu mâna prin păr. Dumnezeu ştie că, după ziua pe care am avut-o amândoi, şi eu aş avea nevoie de asta.
El încerca să o facă să se simtă mai bine. Ea era destul de sigură că pentru el nu era o problemă să fie singur în această seară sau în oricare altă seară. Dar atenţia lui o impresionă şi, înainte să se gândească mai bine, porni către pat, apoi se întinse pe salteaua moale lângă el.
Era atentă să nu se apropie prea tare, să rămână pe partea ei. Dar, de îndată ce se aşeză, regretă pe loc că îşi scosese pantalonii de trening mult prea largi

pe care i-i dăduse. Gândul că nu avea tiimic pe ea în afară de tricoul lui larg o lovi ca un glonţ.
Trase de marginea tricoului cât mai jos peste coapse. Se simţi eliberată când el apucă capătul de pătură şi-l întinse peste ea.
- Mulţumesc, şopti ea, trăgând materialul până la piept.
- Dacă ţi-e frig, poţi să te bagi între aşternuturi.
El stătea pe o parte şi îşi îndesă o mână sub cap, pe sub pernă. Dar nu încercă să împartă pătura cu ea, ceea ce era bine, mai ales că ea se comporta ciudat.
- Nu. E bine aşa. Ţie nu ţi-e frig?
- Nu. Eu am sângele mai fierbinte.
Dă, aşa era. Şi era mult prea sexy pentru binele lui. Nedorindu-şi să se gândească prea mult la asta, ea închise ochii şi îşi îndreptă privirea către tavan, ascultând ritmul respiraţiei lui, sperând că asta avea să fie ca un cântec de leagăn ce putea să o adoarmă. Trecură minute lungi. Respiraţia lui nu o relaxa deloc. Din contră, tot ce-şi dorea acum era să-l atingă. Ardea de dorinţa de a-l atinge.
„Să nu cedezi în faţa acestei pofte!”
Liniştea se adâncea între ei. Ea se forţa să rămână locului, să nu se mişte. începu să numere oi. Asculta şuieratul ventilatorului din tavan care se învârtea încet. încercă tot ce crezuse că avea să meargă, dar nimic nu funcţionă. Sperând că o schimbare de poziţie avea să o ajute, se roti încet cu spatele la el. Patul se undui. Ceva cald se lipi de şoldurile ei. Apoi simţi un val de căldură la spate, la fund, la coapse, făcân- du-i tot trupul să se încordeze.
- închide ochii, Kels, îi şopti Hunt în păr.
Oh, Dumnezeule, cât de bine era! Atât de bine încât era imposibil de descris în cuvinte. El îi netezi părul, ridicându-l pe pernă ca să nu-l gâdile pe faţă, apoi îi cuprinse talia şi o strânse mai tare la pieptul lui.
- Eşti în siguranţă aici cu mine. închide ochii şi rela- xează-te! Nu o să las să ţi se întâmple nimic rău.
Căldura trupului lui îi pătrunse prin piele, iar tensiunea din muşchii ei cedă. Şi pentru prima dată după atâtea ore - poate chiar zile şi luni - tot stresul, toate grijile şi toată teama dispărură din ea.

La naiba cu consecinţele şi cu gândul că asta o făcea să pară slabă! îi plăcea această senzaţie. în această seară avea nevoie de ea. Şi pentru moment avea de gând să savureze fiecare clipă.
Să se bucure de el pentru că ştia că a doua zi totul avea să fie diferit.
Hunt nu reuşi să adoarmă, nu complet. Era foarte conştient de fiecare sunet pe care Kelsey îl scotea şi de fiecare mişcare a trupului ei.
Se mută înapoi pe partea lui de pat la scurt timp după ce ea adormi, ştiind că avea să facă un gest nebunesc dacă tot o atingea. Nu ar fi trebuit să o invite să doarmă în patul lui. Ar fi trebuit să o trimită înapoi în camera ei de îndată ce o văzuse. Dar nu fusese în stare. Şi nu doar din cauza tremurului din vocea ei, care îl lovise ca o lovitură de ciocan, ci din cauza privirii ei pierdute, care îi topise toată determinarea de a menţine distanţa între ei.
Ea era o contradicţie de comportamente şi reacţii. Era independentă acum, vulnerabilă în minutul următor, bătăioasă când avea de-a face cu fraţii ei, apoi nervoasă şi nesigură de îndată ce luminile erau stinse. Ştia că multe dintre aceste reacţii erau efectul evenimentelor şi traumei din acea zi, dar, în timp ce stătea lângă ea în întuneric şi se gândea la toate interacţiunile pe care le avusese cu ea de-a lungul anilor, îşi dădu seama că aceste schimbări bruşte şi stranii de comportament erau ceva vechi, ceva ce nu se întâmplase doar în acea zi. Se comporta imprevizibil de mult timp. Iar reacţiile ei deveniseră şi mai ciudate de când se căsătorise cu Benedict.
O studie când încă era adormită lângă el cu părul ei lilond întins pe pernă, cu trupul subţire, părând mică şi neajutorată în patul lui mare. Callahan îi spusese că Benedict nu o lovise niciodată, cel puţin asta pretindea ea. Dar Hunt ştia că un bărbat putea abuza o femeie în mai multe moduri şi fără a avea nevoie de pumni.
Furia mocnea în interiorul lui. Dacă avea să afle că Benedict avusese vreo legătură cu atacul cu bombă, nu era sigur că se mai putea opri din a-i da o lecţie dură. Şi dacă bărbatul îndrăznea să mai vină după Kel- sey vreodată...

-Nu, murmură Kelsey. Nu pot.
Hunt se ridică într-un cot ca să se asigure că era bine. Ea nu se mişcă. Nu era nici un semn că era trează. Pe măsură ce respiraţia ei reveni la normal, el se aşeză încet înapoi, privind către tavan, înţelegând că ea visa.
Bine, gata cu gânditul! închise ochii şi încercă să se concentreze la nimic. Dacă adormea acum, avea să prindă măcar două ore de somn înainte de răsărit.
-Nu. Kelsey se foi, iar mişcarea scutură patul. Rostogolind u-se pe spate, împinse pătura de pe picioare. Nu. Lasă-mă! Lasă-mă să ies! Nu vreau să fiu singură!

Hunt deschise ochii larg. Ea încă îi avea închişi, dar modul în care se manifestase îl trezise complet. Iar sunetul chinuit al vocii ei îl făcu să-şi dorească să îi alunge coşmarul care părea să o chinuie

.Se întinse de-a lungul patului către ea, atent să nu o sperie. Văzuse de aproape cum tatăl lui obişnuia să reacţioneze când avea coşmaruri, aşa că ştia că nu era bine să o trezească brusc. Sprijinindu-şi cotul pe pernă, îi atinse braţul cu degetele şi îi vorbi duios.
-Eşti bine, Kels. Eşti în siguranţă. Eşti aici cu mine, la mine în apartament, îţi aduci aminte.[7]
Braţele şi picioarele ei începură să se potolească, iar ea înclină capul în direcţia lui, dar nu deschise ochii. Nici nu-i vorbi. Doar inspiră şi expiră până când tensiunea dispăru din muşchii ei.
-Aşa e mai bine. EI continuă să se joace cu vârful degetelor pe braţul ei, pe umăr, pe gât şi prin părul ei. Vezi? Nu e nimic pentru care să te îngrijorezi. Noi doi suntem împreună.
Oh, părul ei era moale! Precum satinul. îşi trecu degetele prin şuviţele lungi iar şi iar, ştiind prea bine că ar fi trebuit să se oprească acum, când ea adormise din nou, dar nu se simţea în stare să o elibereze încă. Respiraţia ei îi gâdila buzele, torturându-l într-un mod cu totul nou şi agonizant, dar, cu toate acestea, nu se mişcă de lângă ea. îi cercetă zona dintre buze şi gât, până la semnul mic din naştere de pe claviculă, vizibil pentru că tricoul lui îi era prea larg la gât, expunându-i umărul fin.
- Hunt?
Vocea ei îl luă pe nepregătite. Ridică privirea şi întâlni ochii ei căprui, care îl studiau atenţi. Doar că aceşti ochi nu erau plini de frică, de şoc sau de confuzie, aşa cum se aşteptase. Ci pulsau de dorinţă. O dorinţă care îl împingea spre nebunie. Dincolo de control.

în interiorul lui totul încremeni. Ştia că trebuia să se îndepărteze. Ştia că era periculos de aproape să ia de la ea ceva ce într-o zi obişnuită ea nu i-ar fi oferit. Cu toate acestea, muşchii lui refuzau să se mişte.Privirea ei alunecă de la ochii la buzele lui. Apoi ea îşi puse mâna pe pieptul lui. Dumnezeule, atingerea moale a degetelor ei pe pielea lui era divină!

El închise ochii. Trase aer în piept în timp ce degetele ei se jucau pe pielea lui. încercă din răsputeri să nu reacţioneze dacă ea încă era pe jumătate adormită. Şi pierdu lupta pentru control când buzele ei îi atinseră clavicula. Dorinţa învinsese logica. îşi trecu degetele prin părul ei şi îi ridică chipul spre faţa lui. Apoi o sărută aşa cum îşi imaginase toată ziua că avea să o facă. Aşa cum ştia că nu trebuia să o sărute. Aşa cum ştia că tot trupul i se trezea şi că voia să sărute fiecare părticică din ea până când amândoi aveau să fie plini de transpiraţie, sătui şi moi.

Ea reacţionă imediat, atrăgându-i limba în căldura fină, umedă şi îmbătătoare din gura ei. Simţi flăcări pe piele în timp ce mâna ei se înfipse în umărul lui, în timp ce limba ei o atinse pe a lui cu mişcări delicios de frenetice. Ea gemu şi îl trase mai aproape.

El o împinse pe spate în timp ce-i exploră limba, buzele şi dinţii, sărutând şi mai profund, şi mai disperat cu fiecare atingere. Ea îşi trecu degetele prin părul lui şi îi muşcă uşor buza de jos, apoi gemu şi îi cuprinse limba în gura ei, cu aceeaşi nevoie, disperare şi căldură. Şi în timp ce ea îl trase deasupra ei, el îi simţi sânii excitaţi şi sfârcurile întărite, iar fiecare picătură de sânge îi alergă direct în zona intimă, făcându-l să pulseze, să vrea mai mult, să vrea tot ce ea voia să-i dea.

îşi trecu degetele peste gâtul ei, apoi peste umăr, sărutând-o, apoi coborî către coastele ei, înnebunindu-l modul în care unghiile ei se înfigeau în carnea lui şi sunetele sexy pe care le scotea. Disperat să simtă mai mult din ea, coborî palma în partea din faţă, cuprinzându-i sânul prin materialul moale al tricoului pe care-l purta. Ea suspină, dar nu-l îndepărtă. Şi apoi îl sărută mai tare şi îşi arcui

spatele, oferindu-i mai mult, făcându-l să ameţească din cauza nevoii de a-i atinge pielea goală, de a-i lua sfârcul în gură, de a o face să geamă de extaz.
Ea gemu lung şi pătrunzător cât timp el îi strânse sânul. O făcu din nou când el trecu la celălalt sân şi când îşi trecu degetul peste sfârcul ei, tachinându-l până ce se întări. Dumnezeule, ea îi răspundea! Sprijinindu-se cu un braţ pe perna din apropierea capului ei, îşi alunecă mâna cealaltă pe coastele ei şi mai jos către cusătura tricoului, pe coapse.
Un bâzâit îi suna în minte. Un bâzâit care îi spunea că era periculos de aproape de uitare, că avea să uite motivele pentru care era greşit ce făcea. Nu se simţea ca şi cum era greşit. Se simţea al naibii de bine. Se simţea incredibil de bine cu ea. Iar ea nu făcea nici un gest ca să-l oprească.
Degetele ei îi atinseseră coastele, făcându-l să simtă fiori, li muşcă buza de jos, apoi ¡-o supse între dinţi, gemând şi vârându-şi limba înapoi între buzele lui. Sângele îi pulsa în mădular în timp ce ridica tricoul de pe coapsa ei, sărutându-i colţul gurii, maxilarul. îi înclină capul pe spate cu mâna de lângă creştetul ei, ca să o poată umple de sărutări pe gât.
- Hunter.
Dumnezeule, cât de mult îi plăcea cum îi rostea numele! îi sărută gâtul, apoi începu să o sugă. Ea strânse degetele de plăcere, apoi alunecă spre betelia blugilor lui. El îţ ridică tricoul, atingând cu încheieturile zona sensibilă dintre piciorul şi pântecul ei, găsind un nou loc delicios în care să lingă, să sugă şi să sărute, gemând şi el când o simţi tremurând şi flexându-şi şoldurile, spu- nându-i cât de mult îi plăcea atingerea lui.
Alt bâzâit îi sună în cap, urmat de îndemnul „Hunter, răspunde-mi!" Mâinile lui Kelsey erau doar la câţiva centimetri de el şi aveau să afle cât de excitat era. Şi cât de tulburat era de faptul că ea părea mai mult agitată decât excitată, aşa cum o simţea el. Ridică uşor capul şi îi zise: -Să răspund la ce, iubito?
- Hm? Eu nu am zis nimic.
-Tu mi-ai zis să răspund.
-Nu, nu ţi-am zis nimic. Ai halucinaţii. Ea îşi înălţă capul, apoi îşi lipi buzele de gâtul lui, sărutându-l,

su- gându-l şi muşcându'l, aşa cum făcuse el cu ea.
Doar sărută-mă, Hunter!
El gemu şi îşi întoarse capul, capturându-i buzele şi sărutând-o aşa cum îşi dorea. Aşa cum îşi doreau. într-un mod care efectiv îl făcea să ia foc.
Ea gemu în gura lui şi îşi alunecă mâna peste partea din faţă a blugilor lui, fix peste erecţia lui.
Simţea că avea flăcări în ochi. însă înainte ca ea să apuce să tragă de fermoarul blugilor, bâzâitul acela se auzi din nou, iar de această dată nu se mai opri.
Kelsey se retrase şi privi către uşa deschisă a dormitorului.
- Ce e zgomotul acela?
Hunt desluşi în cele din urmă bâzâitul pe care-l tot auzise.
- E interfonul meu de la parter. La naiba! E cineva aici. El nu voia să-i dea drumul din braţe, dar se forţă să se ridice din valul acela răvăşitor de căldură.
- E 4.00 dimineaţa. Ea îşi trase tricoul peste picioare şi se întinse după pătura care atârna pe pat. Cine să te viziteze la ora asta?
- Habar nu am. El sări de pe pat şi îşi trecu o mână prin păr. Putea să fie Callahan. Sau agenţii federali. Sau chiar familia ei. La naiba! Spera din suflet să nu fie familia ei. Stai aici! O să mă duc să văd cine e şi o să scap de ei.
Doar gândul că fraţii ei erau cât pe ce să-l prindă asupra faptului aproape că îi alungă dorinţa, cel puţin suficient cât să poată merge. însă el dăduse codul de acces al clădirii doar câtorva oameni - Alee era unul dintre ei, aşa că nu se putea gândi la altcineva care ar fi putut să intre în hol. Era destul de sigur că Alee nu putea să urce la apartamentul lui ca să-i surprindă - avea nevoie de cheie pentru asta -, dar odată intrat în hol, putea să sune la interfon ca să-i atragă atenţia lui Hunt, ceea ce vizitatorul chiar făcea acum.
Drăcia naibii!
închizând uşa dormitorului în urma lui, îşi trecu o mână peste faţă, încercând să nu pară un prieten al naibii de vinovat în timp ce traversa livingul către panoul de securitate de lângă uşă. Soneria se auzi din nou, de această dată în rafale scurte, ritmice,

spunând u-i că oricine era acolo apăsând pe blestemăţia de buton era din cale afară de iritat pentru că el nu răspunsese încă. Privi către ecran - din depărtare vedea doar o formă mişcându-se la parter în hol. Apoi persoana se roti, în- torcându-se către cameră şi vorbind suficient de apăsat încât vocea ei să răsune în tot livingul.

- La naiba, Hunt! Am condus din Seattle până aici. Lasă-mă să intru!

„Oh, rahat! Genevieve.“

Nivelul de adrenalină îi crescu în timp ce se repezi să apese pe butonul de volum ca nu cumva să audă Kelsey. îşi aminti prea târziu că îi dăduse lui Gen codul de acces în hol cu câteva luni în urmă când trecuse pe acolo într-una dintre escalele ei. Nu-i dăduse însă acces la apartamentul lui, nu fusese atât de prost, dar nici nu-şi dorise să-l aştepte în ploaie până ce ajungea acasă.

- Hunt...

Apăsă pe butonul de răspuns, oprind sonorul.

-Aşteaptă! Nu mai apăsa pe butonul ăla blestemat! O să cobor eu imediat.

Văzu expresia ei iritată pe ecran, dar se întinse ca să-l închidă - nu-i prea păsa de reacţiile ei. Tot ce voia era să scape de ea înainte să o vadă Kelsey.

- Cine e?

Se întoarse, auzind-o pe Kelsey în spate.

- Nimeni. Cineva care s-a pierdut.

-La 4.00 dimineaţa?

-Da. Luă cheile de pe blat şi apăsă pe butonul liftu- lui. O să mă întorc repede.

Nu aşteaptă răspunsul ei. Şi nu reuşi să respire decât după ce uşile liftului se închiseră. Nu-i venea să creadă în ce rahat se băgase.

O situaţie de rahat pentru care doar el era vinovat.

capitolul 8

Din secunda în care uşile liftului se închiseră, Kelsey simţi un nod în piept. Nu ştia sigur ce se întâmpla; dar ştia sigur că Hunt nu fusese sincer cu ea.

Persoana de la parter nu era o străină. îl strigase pe nume.

Valuri de nelinişte creşteau în Kelsey în timp ce tra- versă livingul, oprindu-se la panoul de securitate pe

care el îl oprise înainte să coboare. Ea nu ştia mare lucru despre sisteme atât de pretenţioase, dar era destul de sigură că nu oprise tot mecanismul. îşi trecu degetele peste marginea consolei, găsi un buton şi-l apăsă. Pe ecran apăru o imagine, iar ea clipi de mai mult ori contra luminii puternice până când, în cele din urmă, vederea i se stabilizâ şi o văzu pe femeia cu păr negru şi lung, cu o expresie deranjată, care stătea cu braţele încrucişate, uitându-se la uşile liftului.
Trecură momente bune, care părură o eternitate, înrrebându-se cine era femeia. Apoi uşile liftului se deschiseră, iar Hunt ieşi fără cămaşă şi la fel de sexy precum fusese cu câteva momente în urmă în dormitor, iar bruneta se aruncă în braţele lui.
Kelsey îşi simţi pulsul bubuind în urechi. Pe ecran, Hunt se desprinse din braţele femeii, dar nu se feri de atingerea ei şi nici nu se îndepărtă, ceea ce îi spuse clar lui Kelsey că această persoană era „cineva" Era o colegă, o prietenă sau - înghiţi în sec, sperând că se înşela - o iubită.
Femeia lăsă braţele în jos pufnind şi întinse o mână către lift. Cum nu era sunet, Kelsey nu-i putea auzi, dar tensiunea din umerii ei şi modul în care Hunt ridică mâinile în faţă Ti dădeau de înţeles că se certau. Disperată să afle ce se întâmpla, de ce el o minţise şi cine era această femeie, Kelsey apăsă frenetic pe butoanele de pe ecran, căutând volumul.
-Ţi-am spus să nu vii, se auzi întrerupt vocea lui Hunt. Nu e un moment bun. Am vorbit la telefon despre asta mai devreme.
- De asta sunt aici, pentru că am vorbit mai devreme, îi răspunse femeia. lartă-mă pentru că sunt îngrijorată că iubitul meu era aproape să moară într-un atac cu bombă!
Kelsey suspină îngrozită şi ridică mâna de pe aparat ca şi cum tocmai fusese arsă.
Hunt îşi puse mâinile în şolduri.
- Am vorbit despre asta.
-Nu, tu ai vorbit. Bruneta se apropie şi mai mult şi îşi ridică mâinile pe pieptul gol al lui Hunt - un piept pe

care Kelsey îl atinsese cu doar câteva clipe în urmă. Eu doar am ascultat.

- Nu foarte bine, după cum se vede.

Femeia îi zâmbi, iar privirea ei îi dădu de înţeles ce se întâmpla între ei.

- Cred că trebuie să mai vorbim. Sau să nu mai vorbim deloc. Oricum ar fi, e în regulă pentru mine.

Kelsey avea o senzaţie de acru în gură. în timp ce femeia îl cuprinse pe Hunt, lipindu-şi trupul de al lui, ea apăsă pe butonul de sunet, închizându-l; nu mai voia să audă. îi tremurau degetele în timp ce căuta butoanele dintr-o parte a ecranului până ce reuşi în cele din urmă să-l închidă. Panoul era din nou negru. Îşi lipi fruntea de perete, trase aer în piept şi se blestemă pentru prostie. Dumnezeule, se aruncase în braţele lui - când el avea deja o iubită -, iar el nu făcuse nimic pentru a o opri! Dar la ce se aştepta? El era bărbat, iar bărbaţii erau nişte nenorociţi. Ea era o proastă deoarece crezuse că el era diferit. Poate că nu brusca femeile, aşa cum făcea fostul ei soţ, dar cu siguranţă nu avea nici cea mai mică reţinere să le înşele.

Dezgustată de sine, de ceea ce aproape că făcuse, se dezlipi de uşă şi porni grăbită către camera de oaspeţi. Se dezbrăcă rapid de tricoul lui şi se schimbă înapoi în pantalonii ei rupţi şi în bluza murdară. Balerinii ei erau murdari şi aproape distruşi, dar putea merge cu ei. Acum nu-i păsa cum arăta; voia să iasă din acest coşmar cât mai repede. Nici nu se sinchisi să-i lase vreun bilet. Ştia că Hunt avea să înţeleagă de ce plecase când urma să se întoarcă. În living se simţi uşor descumpănită, oprindu-se când îşi dădu seama că uşile liftului se deschideau exact în mijlocul apartamentului. Nu văzuse scări când Hunt o adusese acolo, dar ştia că trebuiau să fie pe undeva, în caz de incendiu. Cu inima galopându-i, verifică fiecare cameră până când, în cele din urmă, găsi o uşă în spatele bucătăriei.

Scara era foarte prost luminată, dar nici asta nu o opri. Sărind, coborî, ajungând la parter, unde ezită cu mâna tremurândă pe oţelul uşii, ascultând să vadă dacă se auzeau voci dincolo de metal. Dacă

această uşă dădea în hol, nu ar fi vrut să dea accidental peste întâlnirea lui Hunt cu prietena lui. 1 se puse un nod în stomac când se lipi de oţelul solid, chinuindu-se să audă. Tăcere. O tăcere stranie, care o făcea să transpire.
Hotărând că era sigur să iasă, împinse uşa, apoi răsuflă uşurată văzând că era în parcarea de sub clădire. În faţa ei erau trei maşini: o camionetă de un albastru-în- chis, un BMW SUV alb superb şi un Audi sedan negru.
Ocoli maşinile mai mari, întinzându-se după uşa de pe partea şoferului de la sedan, bucurându-se când aceasta se deschise. Se bucură şi mai mult când îşi dădu seama că avea cheile în tava de pe console.
Era 4.00 dimineaţa. Nu avea să găsească un taxi la această oră şi în mod clar era în cealaltă parte de oraş faţă de casa ei. Dar mai important de atât, era sigură că acest garaj era închis, iar dacă ar fi încercat să plece pe jos, nu ar fi găsit o cale de evadare înainte ca Hunt să îşi dea seama că fugise.
Poate că era un nenorocit căruia îi plăcea să ducă femeile de nas, dar, teoretic, încă trebuia să o păzească, iar ea nu avea nici cel mai mic dubiu că avea să o oblige să rămână indiferent ce se întâmpla între el şi prietena lui. Avea o bănuială că undeva prin acea maşină era şi o telecomandă care putea deschide uşile garajului.
Se strecură pe scaun şi trânti uşa înainte să se răzgândească. Motorul începu să toarcă repede cu o simplă atingere de buton. Icni auzindu-l, deşi în mintea ei ştia că el nu putea auzi maşina din holul în care se afla, giu- giulindu-se, cel mai probabil, cu prietena lui, apoi porni, făcând tot soiul de manevre prin jurul coloanelor de beton, până când văzu rampa care ducea afară.
Aşa cum se aştepta, uşile garajului erau închise. Cum nu văzu nici o telecomandă, riscă, gândindu-se că el trebuia să fi programat maşina. Ridică mâna către cele trei butoane din oglinda retrovizoare şi-l apăsă pe cel mai aproape de ea. Primul deschidea acoperişul. Al doilea înclina oglinda. Dar al treilea făcea ca uşa grea de metal să se mişte către stânga, permiţându-i să vadă strada goală şi întunecată.

Kelsey apăsă pe pedală, fără a se sinchisi să se uite în urmă. Nu-i păsa nici că, teoretic, ea îi fura maşina. Nu-i păsa că el avea să fie furios când urma să descopere că plecase. Nu-i păsa nici că părea slabă şi patetică pentru că fugea. El urma să-şi primească maşina înapoi - ea nu avea nici cel mai mic interes să o păstreze. Avea să-şi primească şi banii, pentru că acum era destul de sigură că nu acceptase să facă pe dădaca pe gratis. Dar ea nu avea să-şi recâştige demnitatea după ce îşi permisese să fie vulnerabilă în faţa lui, iar asta o enerva mai mult decât orice. Bărbaţii erau la fel, iar ea se săturase să fie o proastă. Cu cât accepta mai repede că era singura persoană pe care se putea baza, cu atât avea să-i fie mai bine.

Hunt îşi privi încheietura în timp ce Genevieve continuă să vorbească - încercând să-l convingă să o ducă sus -, amintindu-şi că îşi scosese ceasul spart în sala de la urgenţe şi îl lăsase în buzunarul blugilor distruşi pe care-i aruncase la coş.

Nu-i păsa de ceas. Nu-i păsa nici de ce spunea Genevieve. Singurul lucru care-l interesa era să urce înapoi la Kelsey înainte ca ea să-şi facă o impresie greşită. Sau una corectă, în acest caz.

- Gen, opreşte-te!

Genevieve rămase cu gura căscată când o întrerupse, iar el ştiu că ei nu avea să-i pice bine ce urma să-i spună, dar nu-l interesa nici asta.

îşi puse mâinile pe umerii ei, sperând că asta urma să-i mai aline lovitura, dar, dacă nu înţelesese când vorbiseră la telefon, nu avea cum să o facă să înţeleagă cu frumosul.

-Apreciez că ai venit să mă verifici. Sunt bine, după cum vezi. Dar sunt obosit, a fost o zi lungă şi am nevoie acum ca tu să pleci.

Şocul o albi la faţă.

- Dar am condus trei ore până aici. în mijlocul nopţii.

El se abţinu să nu se încrunte, fiind foarte conştientcă ea tocmai condusese spre Portland, în mijlocul nopţii, doar ca să-l vadă, ceva ce nu făcuse niciodată şi nu dăduse de înţeles că ar fi vrut să facă. Singura dată când se întâlnise cu ea în Portland fusese când avusese ea o escală aici şi îi convenise.

Ridică mâinile de pe ea.
- Eu nu te-am invitat, Gen. Am alte...
Se auzi o alarmă sunând încet în hol, făcându-i pulsul să o ia razna. Adrenalina îi creştea. îşi trecu privirea dincolo de Gen către uşile de sticlă. Prin întuneric nu se vedea nimic, aşa că privi repede către panoul de securitate din partea îndepărtată a peretelui, unde mai multe luminiţe clipeau, indicându-i o breşă.
- Hunter, hai să vorbim despre asta sus! E târziu şi mi-e frig.
Hunt abia dacă o auzi. Traversă podeaua cât ai clipi, tastând cifre pe panou şi uitându-se pe imaginile de pe cameră. Camera de supraveghere din apartamentul lui nu arăta nici o mişcare. Verifică liftul. Scara din spate. Ieşirea de urgenţă. Garajul. Nu vedea nimic care să nu fie în ordine...
- La dracu'!
Se întoarse la camera din garaj, privind cu gura căscată spre locul de parcare gol, unde de obicei stătea Audiul lui. Apăsă pe butonul de la lift. Se deschise instantan- taneu. Grăbindu-se să intre, tastă codul. Uşile se închiseră. Abia dacă observă că Genevieve se strecurase în lift cu el. Se gândea doar la Kelsey. Unde era. Cu cine era. Şi ce naiba se întâmplase la etaj cât timp el fusese jos cu Gen.
De îndată ce uşile se deschiseră, se grăbi să intre în apartament şi cercetă totul în întuneric. Nimic nu se mişca. Aprinse lumina şi cercetă livingul, apoi dormitorul şi camera de oaspeţi, fără a găsi ceva în neregulă. Nimic în afară de tricoul lui pe podea în baia de oaspeţi şi de faptul că hainele murdare ale lui Kelsey dispăruseră.

Drăcia naibii

!îşi trecu o mână prin păr, aplecându-se pentru a ridica tricoul, înţelegând exact ce se petrecuse. Era o fată deşteaptă. Auzise vocea lui Genevieve prin interfon. Nu-i crezuse prostiile. Nu crezuse că Gen era pur şi simplu o străină pierdută.
Mintea lui încerca să desluşească unde s-ar fi putut duce. Chiar dacă Benedict era în arest, tot nu-i plăcea gândul ca ea era singură prin oraş. în special când nu erau siguri sută la sută că Benedict era cel care-i trimisese acel mesaj. Şi când era clar supărată din cauza a ceea ce auzise.
- De ce eşti aici? zise Gen, în spatele lui, din pragul uşii. Şi de ce e patul răvăşit? Ai pe cineva aici?
Nu avea timp să-şi bată capul cu Gen. Trebuia să o găsească pe Kelsey şi să se asigure că era în siguranţă, să-i explice lucrurile înainte ca ea să-şi facă o impresie greşită. Trecu dincolo de Gen către camera lui ca să ia o cămaşă şi o pereche de pantaloni. Şi în tot acest timp, o voce din capul lui îi şoptea: „Cum o să repari toate astea? Ştii doar, Kelsey nu şi-a *făcut o impresie* greşită. Ci una corectă, nenorocitule!" Puse pe pat tricoul pe care-l purtase Kelsey, după care se îndreptă către dulap şi scoase de pe umeraş o bluză Henley. Apoi se încălţă cu o pereche de ghete şi porni către living.
- Hunter! exclamă Gen nervoasă, grăbindu-se în urma lui către uşile liftului. Opreşte-te două secunde şi explică-mi ce naiba se întâmplă?
El se roti către ea, la capătul răbdării,
-Am terminat-o, asta se întâmplă. Asta s-a terminat, Gen. Ieşi din apartamentul meu şi să nu te mai întorci!
Citi uimirea în ochii ei, dar nu renunţă. Apăsă pe butonul liftului. Uşile se deschiseră imediat. Cu o mână în şold, aşteptă în timp ce ea pufni, ridică bărbia şi intră tăcută în lift.
- O să regreţi asta, zise fără a-l privi.
Nu, nu avea să regrete nimic. Singurul lucru pe care avea să-l regrete era că prostia lui o pusese pe Kelsey în pericol.

Zorile îşi făceau loc pe cer peste Mount Hood exact când Kelsey îşi făcu apariţia în faţa clădirii ei în Audiul lui Hunt. Opri motorul.

Drumul era liniştit, iar trotuarul, gol. Cartierul din partea central-estică în care era amplasată afacerea ei era la modă, plin de restaurante şi magazine deschise la orice oră. Dar acolo nu avea acel sentiment de a fi fost acasă. Pentru ea, această parte a râului avea să fie mereu districtul Warehouse şi abia aştepta ca viaţa ei să reintre în normal şi să-şi găsească un loc al ei. Pentru moment însă era suficient şi era recunoscătoare că după ce-l părăsise pe Julian putea locui în mansarda companiei ei de design.

Luă cheile, coborî şi trânti portiera. Era destul de sigură că maşina foarte elegantă a lui Hunt nu avea să fie spartă aici, dar nimic nu era sigur în viaţă - aşa cum aflase cu mare durere în ultimele ore. Se simţea ca o idioată pentru că îl sărutase pe Hunt ieri, că rămăsese în apartamentul lui - icni şi îşi frecă tâmplele în zona dintre ochi -, că se urcase în patul lui. încuie maşina şi porni către uşa laterală a vechii clădiri.

Scoase cheile din buzunarul pantalonilor distruşi, recunoscătoare că nu le băgase în geantă la secţia de poliţie. Era şi mai recunoscătoare că nu-i căzuseră din buzunar când fusese îngropată în tot acel moloz. Putea să cheme un taxi sau un Uber, dar nu voia să aştepte fără portofel sau maşină, fiindcă, cu toţi membrii familiei în Florida, nu avea chiar multe opţiuni. Lucru pentru care trebuia să fie recunoscătoare. Că fraţii ei nu erau prin preajmă ca să vadă ce dezastru gigantic făcuse din viaţa ei - din nou.

împingând cheia în încuietoarea ruginită, se blestemă, spunându-şi că era ceva în neregulă cu ea şi că era o proastă. Se auzi un clic şi apoi încuietoarea cedă. Cu o mână pe mânerul tern al uşii, ea împinse cheia bine în încuietoare şi se izbi cu şoldul în uşa de oţel, aşa cum făcea mereu pentru a intra în clădirea veche.

Uşa cedă pocnind. Scoase cheia şi intră în ceea ce pentru ea era partea din faţă a magazinului, adică acolo unde erau înşirate mai multe manechine îmbrăcate în cele mai recente creaţii ale ei. Pe câteva rafturi se vedeau materiale de diferite dimensiuni şi stiluri. Cum creaţiile ei nu erau destinate publicului larg, magazinul era locul în care se întâlnea, de obicei, cu potenţiali cumpărători, aşa că investise ceva ca spaţiul să arate profesional şi la modă cu tot soiul de lumini scumpe, cu o vopsea de calitate, cu tavan înalt şi mobilă elegantă. Adăugase un podium mic în partea dreaptă, înconjurat de canapele albe din piele, de unde cumpărătorii puteau urmări modelele făcând parada în creaţiile ei în trend. Balamalele scârţâră în timp ce uşa se închise în urma ei.

Nedorindu-şi să se gândească la muncă, nu se chinui să aprindă luminile, ci doar se întoarse pentru a trage zăvorul de la uşa aceea veche. Avea nevoie de somn. Avea nevoie de un loc în care să dispară în următoarele 24 sau, poate, 48 de ore. Avea nevoie să găsească o cale de a uita ce se întâmplase cu o zi în urmă.

Degetele ei atinseră zăvorul, dar înainte să o închidă, uşa grea îi veni în faţă. Suspină şi se împiedică. O umbră umplu pragul.

-Târfă nenorocită ce eşti!

Era vocea iritată a unui bărbat, iar trupul care se mişca spre ea era masiv. Atât apucă să vadă. Îşi simţi braţele cuprinse de mâini furioase, fiind împinsă cu putere în spate.

Aterizâ pe podea icnind tare, zguduind u-i-se fiecare os din trup. Ameţită, gemu şi încercă să se ridice, să se rotească pe o parte, să-şi dea seama ce se întâmpla, încă nu putea să o vadă pe persoana care stătea deasupra ei, dar instinctul de supravieţuire intrase în acţiune, iar adrenalina era la cote maxime. Degete puternice o apucară de partea din faţă a bluzei şi o traseră în sus, ridicând-o, înainte ca ea să apuce să se târască vreun centimetru. Suspinând, încercă să-i desfacă degetele, îşi regăsi echilibrul şi se împinse cât de tare putu ca să se elibereze din strânsoarea bărbatului, însă acesta o prinsese atât de bine de haine încât orice efort era banal.

-Ai idee unde am fost, târfă proastă?
„Julian.” Kelsey miji ochii, iar frica luă locul respirației. Era vocea lui Julian. Nu-l putea vedea clar - vedea în ceață -, dar nici nu avea nevoie să-i vadă fața ca să-și dea seama că era înnebunit de furie. O furie atât de puternică, încât instinctul îi spunea că, dacă nu se elibera repede din mâinile lui, nu avea să supraviețuiască.
-Ai măcar o idee blestemată prin ce am trecut din cauza ta?
O trase suficient de aproape ca să-i simtă mirosul de whisky atât de puternic, încât începură să-i lăcrimeze ochii. Apoi o împinse puternic, făcând-o să zboare încă o dată.
Se izbi de un manechin cu umărul și șoldul și ricoșă, lovindu-se de altul. Căzu la pământ în același timp cu trupurile tari din plastic, gemând din cauza durerii pe care o simți brusc în cot, coaste, umăr, șold și genunchi.
Gustul de sânge îi umplu gura. Se simțea teribil de amețită. Se chinui să-și găsească echilibrul, știa că trebuie să se ridice, să fugă înainte ca el s-o omoare. Un sunet puternic răsună undeva aproape, acoperindu-i gemetele. Împinse cu piciorul brațul unui manechin și se rostogoli pe burtă. Se împinse în mâinile tremurânde ca să...
Julián își vârî degetele în părul ei de la ceafă, trăgând-o cu forță. Kelsey urlă de durere, simțindu-și scalpul ca și cum o mie de cuțite i-ar fi trecut prin creier.
-Nu, mă îndoiesc că știi. Julián o ridică în picioare. Judecând după mașina elegantă în care ai venit, știu exact ce făceai în timp ce eu luam bătaie la pușcărie. îi lipi spatele de trupul lui. Kelsey suspină și încercă să se elibereze, să scape de strânsoarea lui, dar o ținea cu forță și, cum era în spatele ei, nu-l putea vedea. Cu o mână în părul ei, cu cealaltă o prinse de bărbie și o strânse atât de tare încât văzu stele verzi.
-Spune-mi! șuieră el în urechea ei. A fost atât de bun precum îți imaginai? O strânse și mai tare, așa că ea nu se mai zbătu și țipă de teamă ca nu cumva să-i rupă mandibula. Dacă aș fi știut că ești o așa târfă,

aş fi profitat de tine cu mult timp în urmă. Cred că încă am timp, nu, soţioară?
O trase din nou în spate, lipind-o de el, iar ea îşi dădu seama, îngrozită, că el nu era doar înfuriat, ci şi excitat.
Teroarea îi cuprinse pieptul. De data asta, era diferit de toate celelalte daţi când se enervase pe ea şi o împinsese prin cameră, o îmbrâncise în cine ştie ce piesă de mobilier sau o ţintuise la pământ până când încetase să se mai certe cu el. În acele dăţi - când îşi pierduse cumpătul şi devenise agresiv -, păruse scârbit de prezenţa ei şi nu mai voise sex zile întregi, câteodată chiar săptămâni. De această dată, îl excita faptul că o rănea. Ceea ce însemna că ea nu avea nici cea mai mică idee ce era în stare să-i facă. Sau ce plănuise.
-Vrei să fii o târfă, nu? Nu? pufni el. Pot să fac asta să se întâmple.
Sentimentul de dezgust faţă de el se amestecă brusc cu panica şi cu repulsia. Nu avea cum să se mai înţeleagă raţional cu el. Singura ei şansă era să se elibereze şi să fugă.
înfipse unghiile în mâna cu care-i strângea mandibula. Îl zgârie. El urlă de durere, li slăbi strânsoarea de pe bărbie, iar ea îi dădu un cot în stomac şi îl călcă pe picior. Şi în secunda în care el o eliberă, clătinând u-se, ea fugi.
Fugi, ştiind clar că presentimentul că avea să se întâmple ceva rău pe care-l trăise cu o zi în urmă nu avea legătură cu Hunt sau cu clădirea prăbuşită. Avea legătură cu Julian şi cu faptul că fusese atât de proastă încât să creadă că putea să scape de el.
Hunt ocoli o camionetă şi îşi croi loc pe banda din dreapta pentru a intra pe rampa de ieşire care ducea către districtul Central Eastside.
GPS-ul de la Audiul lui îi arătase că ea nu condusese către casa părinţilor ei din Lake Oswego. Fugise către depozitul ei, acolo unde locuia în prezent.
Asta era o veste bună, dar şi una proastă pentru Hunt. Cum Kelsey venise cu avionul de la New York în noaptea de dinaintea interviului de la Good Morning Portland şi pentru că toată familia ei fusese

în est, Hunt o luase de la aeroport şi o dusese acasă. Nu mai mersese la depozit înainte de asta. Fusese suficient o privire ca să-şi dea seama că nu era deloc securizat, lucru pe care i-l spusese. Asta nu-i picase bine deloc - era deja destul de iritată că fraţii ei insistaseră ca el să aibă grijă de ea până ce aveau să se întoarcă şi îi spusese că era prea obosită ca să mai asculte aşa ceva. Aşa că el îşi petrecuse noaptea în maşină, urmărind-o peste noapte doar pentru a se asigura că era bine. În dimineaţa următoare, pe drumul către studioul de televiziune, o convinsese să-l lase să actualizeze sistemul de securitate de la depozit. O convinsese şi să stea în casa părinţilor ei până când totul avea să fie gata. Ceea ce ea ignorase, evident, din moment ce fugise aici.

Da, faptul că era aici şi nu în Lake Oswego însemna că putea ajunge mai repede la ea dacă se întâmpla ceva rău, dar mai însemna şi că Benedict sau oricine o hărţuia putea ajunge la ea şi mai repede. Iar acest gând nu doar că îi făcea inima să bată mai repede, ci îl făcea să simtă în gât un nod de dimensiunea unui bolovan.

Ieşi de pe autostradă şi apăsă pe acceleraţie, fără să-şi mai bată capul din cauza vitezei. Din fericire, la această oră, abia dacă era cineva pe stradă. Chiar dacă mintea îi spunea că ea era bine, că nu avea cum să i se întâmple ceva rău în cele treizeci de minute de când n-o mai văzuse, instinctul îi spunea că nici când se prăbuşise blestemata de staţie TV peste ei nu crezuse că avea să se întâmple ceva rău.

- Haide, haide, haide, haide! mormăi el, apăsând pe frână şi claxon pentru că un taxi îi bloca calea, aşteptând ca un om al străzii să traverseze.

îi sună noul telefon, cel pe care-l programase cu numărul anterior când Kelsey făcea duş noaptea trecută. Apăsă pe „Răspunde” şi îl duse la ureche fără a se uita la cine sunase.

-Kels?

-Nu, sunt Callahan. Nu eşti cu Kelsey, O'Donnell?

La naiba! Nu avea chef să-i dea explicaţii lui Callahan. Hunt apăsă pe acceleraţie de îndată ce taxiul se feri din calea lui.

- E o poveste lungă.
- Dumnezeule, tu ştii cum să distrugi o fantezie, ştii, nu-i aşa?

Din nefericire, ştia.

-Ascultă! Callahan deveni serios. Am găsit telefonul lui Kelsey între dărâmături. -Şi?

- Şi mesajul despre care ne-a spus era acolo. Şi e clar că ne-a trezit nişte suspiciuni, mai ales având în vedere ce s-a întâmplat după ce a fost trimis. Dar se pare că mesajul nu a venit de la Benedict.

Hunt coti cu SUV-ul şi îşi văzu Audiul parcat în faţă. Se linişti un pic, cercetând strada. Nu erau oameni prin jur, nici un semn de pericol, doar câteva maşini parcate. Nimic neobişnuit.

- De unde ştii?

-Pentru că am reuşit să urmărim sursa mesajului la o adresă din California de Sud. Iar Benedict nu are nici o legătură cu acea regiune, cel puţin nu una despre care să ştim noi.

California de Sud...

Hunt parcă în spatele Audiului şi opri maşina.

- Poate că l-a înregistrat la altă adresă pentru a pune agenţii federali pe o pistă greşită. Cred că a ştiut că numărul poate fi urmărit.
- E posibil. O să continuăm investigaţiile. între timp, ar fi bine să-ţi găseşti iubita.

Lui Hunt i se strânse stomacul când opri motorul. Kelsey nu era iubita lui. El nici nu voia o iubită.

- De ce?
- Pentru că i-am dat drumul lui Benedict cu două ore în urmă. Avocatul lui a făcut exact ce am crezut că o să facă. Iar procurorul a cedat.
- La naiba!

Hunt apucă pistolul din torpedou şi sări din maşină, lăsând uşa să se închidă singură, din inerţie, în spatele lui.

-Ai fi putut să mă suni înainte să-l eliberaţi pe nemernic!

-Aveam de gând, dar la o oră decentă. Credeam că amândoi dormiţi după tot ce s-a întâmplat ieri. Nu mi-a dat prin cap că nu ai fi cu ea din moment ce asta e treaba ta în prezent.

Hunt ar fi trebuit să fie cu ea. încă *ar fi fost* cu ea dacă nu ar fi stricat lucrurile. Se blestemă pentru a mia oară şi verifică încărcătorul de la pistolul lui de 9 mm.

- Deja am gâsit-o. Vârî pistolul în pantaloni, la spate, şi traversă strada către trotuar. E la un depozit pe...

Din interiorul depozitului lui Kelsey se auzi o bufnitură puternică, urmată de ţipete. Ţipetele lui Kelsey. Avea noduri în gât. Scoase pistolul şi se îndepărtă de uşă.

- Ai auzit asta? îi dădu lui Callahan adresa de la depozitul lui Kelsey şi adăugă: Vrno mai repede încoace!

- Rahat! Auzi mai multe zgomote la telefon. Sunt pe drum.

Hunt băgă telefonul înapoi în buzunar şi apucă pistolul cu ambele mâini. O altă bufnitură se auzi din interior, urmată de un icnet care îi activă complet adrenalina.

Strângând pistolul cu o mână, roti mânerul uşii. Era descuiată. Ţipetele lui Kelsey răsunau puternic. Cu pieptul greu, se împinse cu umărul în uşa veche de oţel. Balamalele pocniră, iar uşa se lipi de perete în timp ce el intră şi cercetă scena.

Showroomul era făcut bucăţi - mesele erau răsturnate, hainele erau aruncate pe jos, manechinele erau distruse. însă imaginea lui Benedict căţărat deasupra lui Kelsey pe care o ţinruia la pământ îl făcu pe Hunt să vadă roşu în faţa ochilor.

Ştiuse că nenorocitul putea fi periculos. Văzuse la locul atacului cu bombă ce temperament avea Benedict, când îşi făcuse apariţia şi o smulsese pe Kelsey din braţele lui. Auzise de multe ori ce credeau fraţii lui Kelsey despre el şi teoriile lor despre faptul că o abuza. Dar nu-şi imaginase aşa ceva. Iar imaginea cu ea la pământ, luptându-se şi ţipând, trezi o furie incontrolabilă în interiorul lui. Una care îl făcea să nu mai vadă nimic altceva în afară de un singur lucru - dorinţa de a-i provoca bărbatului cât de multă durere putea.

Traversă podeaua din trei paşi, îl prinse pe Benedict de spatele tricoului şi îl trase de pe ea. Benedict se împiedică şi se albi la faţă, privindu-l şocat pe Hunt.

Bărbatul deschise gura, dar înainte să apuce să rostească vreun cu- vânt, Hunt îl lovi cu capătul pistolului în gură. Gura lui Benedict se umplu de sânge. Gemu şi se retrase. Vârând pistolul în pantaloni, Hunt îl trase pe Benedict de partea din faţă a tricoului cu ambele mâini şi îi trânti un pumn nenorocitului fix în nasul deja julit.

- Hunter! strigă Kelsey.

Se auzi un trosnet în cameră. Benedict se prăbuşi la pământ, prinzându-se de nas şi urlând de durere. Hunt auzi sunete în spate, dar nu se întoarse să o vadă pe Kelsey. Nu se putea întoarce pentru că tot ce vedea era imaginea ei ţintuită la pământ de nenorocitul din faţa lui. Iar furia oarbă îi alimenta răzbunarea.

Il ridică pe Benedict şi îi duse un braţ în spate.

- Îţi place să baţi femei? Să vedem cum îţi place când iei bătaie, nenorocitule!

capitolul 9

Kelsey se chinui să se ridice, vânătă şi plină de răni, dar şocată şi incapabilă să-şi ia privirea de la ce se întâmpla în faţa ei.

Sângele ţâşnea din gura lui Julian şi capul i se clătina dintr-o parte în alta în timp ce Hunt îi turna pumn după pumn în faţa deja vânătă şi umflată.

Ea îşi simţea inima în gât. Da, îl detesta pe Julian pentru ce-i făcuse. Da, voia ca el să sufere. Dar nu aşa. Şi nu din cauza unui bărbat care se presupunea că trebuia să fie omul bun, dar care pe moment părea o ameninţare mai mare decât fostul ei soţ.

Hunt ridică pumnul încă o dată, iar Kelsey se împletici în faţă, prinzându-i încheietura şi trăgând atât de tare de ea, încât îl împiedică să îl lovească din nou.

-Hunter, opreşte-te!

Vocea ei îl făcu să se oprească. Sau modul în care il ţinea cu îndârjire de braţ. Oricare ar fi fost cauza, se roti către ea şi pentru câteva secunde păru a nu o recunoaşte. O altfel de panică se amplifică în interiorul ei. Dar înainte ca instinctul să-i spună să se îndepărteze, el miji ochii şi se ridică în picioare.

îi cuprinse faţa cu mâinile însângerate.

- Eşti bine?

Ea se feri din calea lui, nedorindu-şi să o atingă acum. Ştiuse că fusese în armată. Presupusese că era mai mult decât capabil să aibă grijă de clienţii lui, oferindu-le protecţia necesară, dar în toate dăţile în care fusese în preajma lui nu-l crezuse niciodată o persoană violentă. Ceea ce tocmai văzuse o făcea să creadă altceva. O făcea să se întrebe dacă nu semăna cu Julian mai mult decât conştientizase ea. Şi faptul că putea să treacă de la o stare la alta atât de repede îi aminti că în realitate nu ştia mai nimic despre bărbatul în braţele căruia se aruncase prosteşte noaptea trecută.

- Eu sunt bine. Făcu un pas într-o parte şi începu să-şi maseze braţele umflate, în timp ce se lupta cu greaţa. Dar tu nu eşti. Uită-te la el! Era să-l omori.

El privi o dată către Julian, care gemea la pământ, fără a da VTeun semn că voia să se ridice. Kelsey nu văzu regret în expresia lui. Nu văzu nimic altceva în afară de dezgust. Iar asta o făcu să mai facă un pas în spate.

Hunt ridică privirea către ea, însă de această dată când ochii li se întâlniră, el o fixă ferm. Era ceva întunecat în ochii lui, ceva ce ea nu mai văzuse până atunci.

- îi iei apărarea? După tot ce ţi-a făcut?

Stomacul i se învolbură rapid. Nu-i lua apărarea lui Julian, dar nici nu avea încredere completă în Hunt acum. Şi deşi raţiunea îi spunea că ameninţarea nu era el, instinctul îi spunea să se îndepărteze cât mai repede de cei doi bărbaţi înainte să se întâmple ceva şi mai rău.

- Eu... o să sun la poliţie. Se clătină către pragul uşii care ducea către scări şi către mansarda ei.

- La naiba! mormăi Hunt. Kelsey, aşteaptă! Poliţia e deja pe drum.

Mu ştia cum era posibil aşa ceva, dar nici nu aşteptă să afle răspunsul. Prinzându-se de balustradă, se trase în sus pe scări cât de repede putu, dorindu-şi cât mai mult spaţiu între ea şi ce se întâmplase la parter, concentrân- du-se să respire ca să ţină panica la distanţă.

Fiecare centimetru din trup o durea, dar cel mai tare o durea inima. Şi mândria ei. Pentru că din nou realitatea îi demonstrase că judecata ei era de rahat. Julian nu era bărbatul pe care-l crezuse, dar nici Hunt nu era. Şi asta însemna că nu avea nici cea mai mică idee în cine se putea încrede cu adevărat.
Iar aici se includea şi pe sine.
în timp ce poliţiştii terminau de luat declaraţia, Hunt privi peste capetele unor gură-cască de pe stradă, cău- tând-o pe Kelsey. Ea nu mai era cu paramedicii. Se simţise extrem de uşurat să afle că nu avusese nevoie de tratament medical intensiv, în afară de o pungă cu gheaţă şi câteva bandaje. Cumva, în ciuda furiei lui Benedict, ea reuşise să-l împiedice să-i producă răni grave. Hunt era foarte impresionat de acest fapt. Era impresionat de toate lucrurile prin care trecuse Kelsey în ultimele zile şi supravieţuise. Şi era mai mult decât îngrijorat din cauza modului în care se ferise de atingerea lui şi ţâşnise către scări. Şi nu ratase nici privirea ei înspăimântată. în timp ce paramedicii îi bandajau mâna julită, mintea îi alergă la modul în care Kelsey se îndepărtase de el în locul exploziei când îl trântise pe Benedict la pământ. Ar fi pariat pe orice că nu fusese prima dată când Benedicr o rănise. Reacţiona la violenţă ca un câine bătut. Şi asta nu doar că îl scotea din minţi, făcându-l să-şi dorească a-i lovi din nou maxilarul lui Benedict, ci îl făcea să-i fie greaţă, căci acum avea sentimentul îngrozitor că ea credea că era la fel de nenorocit ca fostul ei soţ.
-Noi plecăm, zise Callahan, venind în dreapta lui. Am aflat de la Kelsey tot ce aveam nevoie. Benedict nu o s-o mai deranjeze mult timp de acum încolo. Tu eşti bine?
-Mulţumesc, rosti Hunt către paramedic. Apoi îi răspunse lui Callahan: Da, sunt bine. însă vestea că Benedict avea să fie ocupat o vreme nu-l eliberă de stres. Simţea nevoia să vorbească cu Kelsey şi să-i explice toate astea, să îndrepte lucrurile - în toate privinţele. Problema era că nu avea nici cea mai mică idee cu ce să înceapă. Se întoarse şi privi către uşa lui Kelsey, de unde tocmai plecau ultimii doi ofiţeri. Vreo veste despre acel număr din California?

-încă nu. O să te anunţ când am ceva. Callahan ocoli maşina, întinzându-se către mânerul portierei. Ea încă e foarte zdruncinată de tot ce s-a întâmplat, dar se îndreaptă rapid către furie şi iritare. Ai grijă când intri! Am sentimentul că nu e deloc mulţumită de tine. Hunt îşi simţea stomacul greu în timp ce îşi frecă bandajul de pe mână cu degetul.

- Mulţumesc pentru avertisment.

Callahan rânji şi urcă în maşină.

Hunt urmări maşinile plecând. Ar fi trebuit să răsufle uşurat că ea era bine. Că ajunsese la timp. Dar nu-şi putea scoate din minte ţipetele ei când Benedict o ţintuise la pământ. Şi tot ce vedea când închidea ochii era teroarea din privirea ei când îl oprise pe Benedict aşa cum merita, privindu-l ca şi cum *el* era adevăratul monstru.

- La naiba!

îşi trecu o mână prin păr, păşi pe trotuar şi porni către uşa lui Kelsey. Nu avea deloc experienţă cu femeile abuzate. De fapt, nu avea mai deloc experienţă cu reacţiile femeilor. Se ferise intenţionat de relaţii şi de legături emoţionale în cea mai mare parte a vieţii lui, nedorindu-şi să se apropie prea mult de vreo persoană. Viaţa era mai sigură aşa. Şi ştia că viaţa avea să fie mult mai sigură dacă acum dădea înapoi şi stătea de pază afară, în faţa uşii ei, în calitate de expert de securitate. Dar nu putea să facă asta. Gândul că ea îl băgase în aceeaşi oală cu fostul ei soţ, că putea să creadă că i-ar fi făcut rău îl afecta şi îl îndemna să facă orice pentru a îndrepta ce stricase.

Intră în depozit şi trase zăvorul în urma lui. Studioul ei era distrus, şi pe pereţi se vedeau pete de sânge. Forţându-se să alunge starea de rău, porni către pragul care ducea către mansarda ei, amintindu-şi că Benedict nu-i mai putea face rău. Când ajunse la scări, se gândi la ce-i spusese Callahan mai devreme despre mesajul pe care-l urmăriseră.

încă era posibil ca Benedict să fi orchestrat treaba cu bomba. Ar fi putut avea pe cineva în California care să fi trimis textul ca să nu fie suspectat el. Dumnezeu ştia că tocmai se dovedise violent şi necugetat. Dar Hunt nu era convins că Benedict

avea răbdarea necesară pentru a organiza şi a executa un asemenea plan. Şi dacă voia cu atâta disperare să o omoare, de ce nu ar fi folosit un pistol sau un cuţit? Sau, la naiba, chiar o maşină? Nici o explicaţie logică nu arăta de ce ar fi ales Benedict o bombă.
Ceea ce însemna că altcineva îşi dorise ca întreaga clădire să se prăbuşească. Cineva care se putea să aibă sau nu legătură cu Kelsey. Cineva la care nici el, nici familia lui nu se gândiseră.
Se auzea duşul când ajunse în mansardă. Imagini cu ea dezbrăcată, udă şi rozalie de la aburi îi apărură în minte, dar le alungă repede. Deja stricase lucrurile trecând de la latura profesională la cea personală. Trebuia să se concentreze ta îndreptarea greşelilor. Trebuia să-i ceară scuze pentru ce se întâmplase în apartamentul lui şi să o asigure că singurul lui ţel era siguranţa ei, apoi trebuiau să revină la relaţia anterioară, înainte de tot ce se petrecuse în ultimele două zile - să redevină doar prietenul fratelui ei. Dintr-un motiv sau altul, gândul de a fi din nou doar o cunoştinţă - nici măcar un prieten - nu-i plăcea deloc. Dar ştia că era cel mai sigur plan. Cel mai inteligent. Iar la finalul zilei, avea sentimentul că era singurul plan cu care ea urma să fie de acord.
Nedorindu-şi ca ea să-l vadă când avea să iasă din baie, cobori la parter şi timp de douăzeci de minute făcu curăţenie în vitrina magazinului, încercând să repare ce fusese distrus. Nu avea nici cea mai mică idee cum împăturise ea unele pulovere care erau aşezate pe rafturile pătrate - era doar câte unul din fiecare model pe fiecare raft lat, din câte putea el să vadă, ceea ce i se părea o risipă de spaţiu dar încercă să le aşeze cât de bine putu. Când locul începu să arate bine şi trecuse deja suficient timp ca ea să iasă de la duş şi să se îmbrace, porni din nou către scări, hotărât să urce şi să vorbească cu ea, însă ceva strălucitor din detectorul de fum de deasupra îi atrase atenţia.
Ridică din sprâncene nedumerit, apropiindu-se şi holbându-se la dispozitivul rotund din plastic. Orice strălucise nu mai era, dar acea sclipire îl făcu să se gândească la sticlă. Şi era doar un singur motiv

pentru care să fie sticlă în alarma ei de fum din magazin.
Simţi fiori pe şira spinării. îşi spuse că era prea protector. înaintă către zona de producţie, în spatele vitrinei, şi începu să caute o scară. Probabil văzuse lumina reflectându-se în carcasa bateriei. După ce găsi o scară de vreo jumătate de metru, o târî în partea din faţă a magazinului, aşezând-o sub alarma de fum. Apoi urcă şi scoase carcasa.
- Dumnezeule!
Nu-i venea să creadă ce găsise. Se holbă şocat la minicamera de supraveghere aşezată pe capătul flexibil al firelor de sârmă. Urmă firul şi descoperi că aparatul de înregistrat era băgat în aceeaşi priză cu alarma de fum.
Scoase camera din priză şi coborî de pe scară, simţind fiori de îngrijorare în tot trupul. în zona de producţie găsi altă cameră ascunsă într-unui dintre corpurile de iluminat. Iar la etaj, în zona de living din mansarda de locuit a lui Kelsey, pe care reuşise să o transforme într-o încăpere primitoare şi drăguţă de când se mutase aici cu câteva luni în urmă, descoperi încă una într-o boxă de lângă ecranul televizorului ei.
-Nenorocitul!
Privi cele trei camere din mâna lui. Instinctul îi spunea că nu pusese Kelsey camerele acolo pentru a-şi urmări angajaţii.
Ridică privirea şi cercetă mansarda îngustă. îşi făcuse o zonă de locuit lângă zona îngustă pe care o folosea drept bucătărie. Biroul ei de lucru şi câteva mese erau lipite de un perete îndepărtat. Lumina naturală pătrundea prin ferestrele de deasupra, iar printr-un hol se putea vedea o cameră din spate, care părea a fi amenajată drept dormitor.
Nu voia să o sperie, aşa că îşi drese glasul şi strânse camerele în pumn, hotărând să-i spună despre ele mai târziu. înainte să-i arate ce tocmai descoperise, trebuia să repare cumva relaţia lor, ca ea să aibă din nou încredere în el. Asta însemna să-şi bage minţile în cap şi să-i arate că nu era nenorocitul pe care-l credea ea.
Trecură secunde bune în linişte - secunde care îi făceau pulsul să o ia la goană pentru că ea ştia că el

era acolo -, apoi ea îşi făcu apariţia în prag, purtând o pereche de blugi strâmţi şi un tricou mai larg, cu părul umed răsucit într-un coc în creştetul capului, adorabilă şi desculţă pe podeaua veche din lemn. Simţi un nod în stomac văzând-o proaspăt ieşită de la duş, cu lumina ilimineţii cuprinzând-o de deasupra. Nu era machiată deloc, iar vânătăile i se formaseră deja pe faţă, acolo unde Benedict o strânsese. în interior, Hunt icni, dar nu-şi exterioriză reacţia, ştiind că nu avea să-l ajute. în plus, nu voia ca ea să creadă că nu o vedea frumoasă, fiindcă pentru el mereu avea să arate superb. Ea însă nu avu nici cea mai mică tragere de inimă de a-i arăta clar ce simţea pentru el. în crunta rea* de pe chipul ei frumos îi spunea clar că nu avea chef să-l vadă.

- Da? întrebă ea, ca şi cum abia aştepta să scape de el.
- Poliţiştii au plecat.
- Foarte bine. Ea ieşi din dormitor, trecu dincolo de el şi se îndreptă către bucătăria mică. Poţi să pleci şi tu. Nu mai am nevoie să stai pe aici.

Mirosul de grepfrut umplu aerul când ea se mişcă, iar el se întrebă dintr-odată dacă era şamponul, loţiunea sau dacă aşa mirosea pielea ei moale. Chiar dacă partea profesională din capul lui urla că nu era treaba lui!

Alungă gândul şi se întoarse să se uite după ea, băgându-şi mâinile în buzunarele din faţă ale pantalonilor uzaţi, sperând că nu lăsa impresia că era ameninţător.

-Nu plec. Trebuie să vorbim despre ce s-a întâmplat mai devreme.

Se ridică pe vârful picioarelor şi scoase nişte filtre de cafea din dulapul de deasupra capului, mişcarea accen- tuându-i forma fundului în acei blugi mulaţi.

-Crede-mă, nu trebuie să vorbim.

El clipi şi îşi concentră atenţia asupra capului ei, ca mintea să nu-i alerge aiurea.

- Nu te-aş răni. Nu sunt ca Benedict.
- Nu vorbesc despre asta.

- Ea coborî pe călcâie şi se întinse după carafa de la aparatul de cafea.Nu vor toţi bărbaţii să rănească femeile ca să se simtă bine. Ştiu că te-a speriat ce am făcut la parter, dar nu mi-aş folosi niciodată mâinile ca să te rănesc pe tine sau pe oricare altă femeie aşa cum a făcut-o el. încercam să te protej...
Ea lovi blatul cu palma.
-Am spus să taci! Nw vreau să vorbesc cu tine despre asta. Niciodată.
Emoţia din vocea ei, modul în care îi tremurau umerii, faptul că nu se întorsese să-l privească, toate îl loviră pe Hunt mai ceva ca un pumn adevărat în stomac.
îi era ruşine. Pentru că Benedict o atacase? Pentru că nu scăpase singură? Sau pentru că el fusese martor? Nu era sigur. Dar greaţa pe care o simţea îi spunea că se putea foarte bine să fie toate trei.
-Kels, îi zise el pe un ton delicat, păşind prevăzător către ea. Ce s-a întâmplat nu este vina ta.
- Ştiu că nu este vina mea, răbufni ea, înaintând către chiuvetă pentru a porni apa şi a umple carafa. Şi poţi să mă scuteşti de toate căcaturile alea psihologice. Nu am nevoie să mă faci să mă simt mai bine. Vreau să pleci şi să te duci la altcineva să faci asta, să te duci la iubita ta.
Hunt înţelese. Realitatea era că ei nu doar că îi era ruşine de ce se întâmplase la parter, dar încă suferea din cauza motivului pentru care plecase din apartamentul lui.
-Gen nu este iubita mea. Eu nu am iubită. Eu nu am iubite. Ce ai văzut tu a fost...
- Nu vreau să vorbesc nici despre asta. Opri apa şi se îndreptă către aparatul de cafea. Aşa că încetează cu subiectul acum sau chem poliţia înapoi ca să te liniştească!
Hunt închise gura, urmărindu-i umerii tensionaţi şi mişcările bruşte în timp ce termină de făcut cafeaua, simţindu-se ca un nenorocit. O rănise. O rănise mai mult decât crezuse. Şi în fiecare secundă în care stătea acolo încercând să îndrepte lucrurile le strica mai rău.
- Uite, zise el încet, dorindu-şi ca ea să se fi întors să-l privească măcar o dată, ştiu că vrei să

plec şi să scapi de mine, dar familia ta încă nu s-a întors şi mi-a cerut să am grijă de tine.

- Nu, familia mea te-a angajat din cauza lui Julian. Care datorită ţie acum e la spital. Aşa că poţi să încetezi cu toată îngrijorarea asta falsă. Amândoi ştim că acum nu mai am nevoie de dădacă.

Frustrarea creştea în interiorul lui.

-Nu e falsă, Kels.

- Ihî. Se întinse după o cană din dulap. Ai fi putut să mă păcăleşti.

El strânse din dinţi, luptându-se să nu-şi piardă răbdarea. O parte din el voia să o prindă şi să o scuture bine ca să-i bage minţile în cap. Altă parte voia să o sărute până când îşi dădea seama că vorbea serios. Cum nici una nu-i era de ajutor, îi zise:

- Nu o să-ţi cer scuze pentru că l-am bătut pe Benedict. Aş face-o din nou dacă s-ar apropia de tine.

- Bine că nu trebuie să ne mai preocupe asta.

Porni către frigider şi apucă o cutie de lapte pe jumătate plină.

- Nu, nu trebuie, dar asta nu înseamnă că nu mai eşti în pericol.

Ea turnă mult lapte în ceaşcă.

- Fostul meu soţ o să fie în puşcărie cel puţin câteva săptămâni. Callahan deja mi-a confirmat. Iar fraţii mei o să se întoarcă înainte ca judecătorul să-i stabilească cauţiunea, aşa că îndrăznesc să zic că voi fi în siguranţă.

- Nu din cauza lui Benedict sunt îngrijorat.

Mâna ei încremeni pe cutia de lapte, iar el îi văzu din nou tensiunea din umeri, dar ea încă nu îl putea privi.

-Ce înseamnă asta?

înseamnă că nu sunt convins că Benedict ţi-a trimis acele mesaje ameninţătoare. Şi poliţiştii consideră la fel.În cele din urmă, ea îl privi, lăsându-l să observe frica din ochii ei frumoşi şi căprui. Era aceeaşi teamă pe care o întrezărise mai devreme, când îl prinsese de braţ la parter.

- Ce vrei să spui?

Nu voia să o sperie, dar nici nu voia să-i ascundă ceva. îi povesti ce-i spusese Callahan despre faptul că urmăriseră mesajul şi că venea din California.

-Nu sunt sigur că Benedict ar putea să aibă o asemenea idee sau să fie capabil de un asemenea plan, e nevoie de multă coordonare ca să pui o bombă. Şi după ce astăzi am văzut cât de repede se înfurie când vine vorba de tine, nu cred că are răbdarea necesară pentru aşa ceva.

- Stai un pic! Tu crezi că altcineva mi-a pus gând rău?

- Poate că nu. Poate că mesajul nu a avut legătură cu bomba. Pe de altă parte, eşti o figură publică acum.

Ea se întinse după carafa cu cafea proaspătă şi turnă lichidul fierbinte în cană.

-Sunt un nimeni.

- Nu eşti un nimeni. Nu după marele tău debut de la New York. Am făcut o mică investigaţie cât erai bandajată. Prietena ta, actriţa, a purtat mai multe dintre ţinutele tale pe covorul roşu. Şi în interviuri ţi-a rostit numele. Eşti în vizorul oamenilor chiar dacă tu crezi că nu eşti.

Dându-şi ochii peste cap, Kelsey luă ceaşca de pe blat şi trecu dincolo de el în living.

- Nu am timp pentru aşa ceva. Am o afacere de condus.

-O să trebuiască să-ţi faci timp.

El întinse mâna către ea când trecu pe lângă el. Ea încetini şi privi spre obiectele tubulare din palma lui.

-Ce sunt astea?

-Camere de supraveghere.

Ea mijì ochii, uitându-se şocată la el.

-Şi judecând după reacţia ta, nu tu le-ai pus unde erau.

Şocul şi nedumerirea se citeau clar pe chipul ei, spunându-i că nu avea nici cea mai mică idee că fuseseră acolo.
-Cum?... Ea înghiţi în sec, uitându-se la camere şi apoi În faţa lui. Unde? Cum au ajuns acolo?
-Am găsit două la parter şi una aici. Cred că mai sunt. Cum au ajuns aici? Nu ai sistem de securitate. N-ar fi greu pentru cineva să forţeze yala de la parter, să se strecoare în interior şi să le planteze peste tot, apoi să iasă fără ca tu să fi aflat vreodată.
Paloarea trecu peste trăsăturile ei.
- Cineva m-a urmărit? De când?
-Nu ştiu.
- Dacă sunt camere, asta înseamnă că trebuie să emită imaginile undeva. Cum funcţionează? Erau legate de vreun calculator?
- Nu. Acestea transmit prin semnal wireless. Privi prin mansardă. Eu cred că oricine le-a plantat le-a şi conectat la un server la distanţă sau la ceva asemănător. Trebuie doar să-l găsim.
-Ca un router?
- Tehnic, da, ar putea fi conectate la un router. însă doar dacă o reţea nu este securizată.
Când ea refuză să răspundă, el simţi fiori pe şira spinării.
- Nu ai router, nu?
- Ba am.
El răsuflă uşurat.
- Dar parola e pe cealaltă parte a cutiei.
Bineînţeles că era. Se forţă să respire calm şi îşi spuse
să îşi aducă aminte să le dea una peste ceafă fraţilor ei pentru că nu respectaseră măcar măsurile esenţiale de securitate.
-Arată-mi!
Ea începu să se mişte prin cameră.
-Aici. În dulapul de sub televizor.
Şi exact cum îi spusese, el îi găsi parola pe cealaltă parte a routerului, aflată la vedere, disponibilă pentru oricine. Era absolut sigur că persoana care instalase camerele se folosea de routerul ei pentru a transmite imaginile. Scoase telefonul din buzunarul de la spate al pantalonilor şi sună la birou. Taren Davies răspunse imediat.

-Salut, şefule! Nu mă aşteptam la un telefon atât de devreme, mai ales după evenimentele de ieri. Ce s-a întâmplat?
Hunt discutase cu Davies noaptea trecută, după ce-l sunase pe tatăl lui, aşa că tipul ştia totul despre atacul cu bombă şi despre faptul că Hunt era cu un client.
-Am nevoie să dai de Monica şi să o pui pe linie. Vreau să setaţi protocoale de securitate sigure pentru un depozit din estul Portlandului.
- Bineînţeles. Dar cred că Mon spunea că avem programări de execuţie pentru următoarele trei săptămâni.
- Această lucrare e cap de listă. Vreau să fie gata cât mai repede.
- Asta o să irite nişte clienţi.
- Nu mă interesează. Şi mai vreau să verificaţi un rou- ter. Să vedeţi dacă puteţi detecta ce dispozitive sunt conectate la el şi să vă daţi seama unde trimite imaginile.
-Asta nu o să fie simplu. Mai ales dacă este un router clasic.
- Este.
-Dacă persoana care-l foloseşte e expertă în tehnică, atunci cu siguranţă şi-a setat un IP ascuns, aşa că e securizat.
Hunt ştia asta.
- Doar află ce poţi.
-O să încercăm. Vii la birou astăzi sau eşti tot cu clientul acela, McClane?
Hunt privi spre Kelsey, care îl urmărea cu îngrijorare şi cu nelinişte în timp ce îşi sorbea cafeaua.
- Nu vin deloc. O să te sun mai târziu ca să-ţi dau alte informaţii şi adresa de la depozit.
- Perfect.
Hunt termină apelul şi băgă telefonul în buzunar. Scoase routerul lui Kelsey din priză, trase echipamentul din dulap şi se ridică în picioare.
-Nu poţi să stai aici.
Ea strânse cu putere cana între mâini. Nu mai părea furioasă, ci doar speriată.
- Mai e o şansă ca Julian să fie cel care a pus camerele. Iar el e la puşcărie acum.

- Da, este. Doar că, până ce nu ştim sigur, nu eşti în siguranţă aici.
Ea îşi privi picioarele goale, iar în tăcerea aşternută între ei, Hunt înţelese că nu era o soluţie să o sperie şi să o oblige să vadă lucrurile raţional. Asta nu avea să funcţioneze. Aşa că optă pentru singura variantă pe care o mai avea. Sinceritatea.
- Uite, ştiu că eşti foarte supărată pe mine, Kelsey. Şi ai tot dreptul să fii pentru noaptea trecută. Am depăşit o linie pe care nu ar fi trebuit să o depăşesc vreodată. Dar acum nu este vorba despre mine. Ci despre siguranţa ta. Nu ar trebui să fii singură acum. Nu până când poliţia nu află ce naiba se întâmplă şi dacă are legătură sau nu cu tine. Le-am promis alor tăi că o să am grijă de tine şi îţi promit şi ţie că doar asta mă interesează. Dar, dacă nu ai deloc încredere în mine, lasă-mă să sun pe cineva care să aibă grijă de tine.
-Ce vrei să spui?
Nu-i plăcea gândul de a pune siguranţa ei în mâinile altcuiva, dar, dacă nu avea de ales, aceasta era cea mai bună opţiune.
-Am mai mulţi băieţi care lucrează pentru mine, care sunt mai mult decât capabili să aibă grijă de tine. Şi dacă nu poţi avea încredere în cineva de la compania mea, atunci ştiu câţiva tipi din oraş de la alte firme care sunt la fel de buni. Aş putea să-i sun ca să te ducă la casa părinţilor tăi sau oriunde vrei tu să mergi.
-Ai face asta?
-Absolut.
- însă familia mea te-a angajat pe tine. Nu ai pierde comisionul dacă m-ai trimite la altă firmă?
- Crezi că mă interesează banii? Nu am fost de acord să am grijă de tine pentru că m-am gândit că o să fac nişte bani repede. Am fost de acord pentru că am ştiut că te pot ţine în siguranţă.
Când ea nu-i răspunse, ci doar clipi şi se holbă, el îşi spuse că se lăsa prins de emoţii. însă ura faptul că ea credea că doar datorită banilor era acolo.
- îmi pare rău. Nu am vrut să sune aşa. Adică voiam să...
- Unde?

-Unde ce?
- Ai spus că ar trebui să mă duc undeva unde să fiu în siguranţă, dar nu ai spus unde. Ea se holba la ceva de pe bluza lui, evitându-i privirea. Nu prea vreau să mă întorc în apartamentul tău.
Oare ea voia să spună că…
-Nici nu trebuie, zise el, înainte ca gândul acela să-l mai sâcâie.
- Dacă se dovedeşte că această persoană nu este Julian şi că mi-a pus gând rău dintr-un anume motiv, atunci nu vreau s-o conduc la restul familiei mele.
- Nici nu ai face-o. Poţi să stai în casa mea de pe coastă.
Ea ridică privirea spre el.
-Ai o casă pe plajă?
- Practic e pe o stâncă şi are vedere la plajă. E foarte retrasă şi are aceleaşi setări de siguranţă ca apartamentul meu. Nimeni nu o să te găsească acolo. Şi poţi să stai cât vrei.
- Nu aş vrea să stau foarte mult.
El încercă să nu fie dezamăgit de acel comentariu.
-Atunci poţi să stai cât timp le ia autorităţilor ca să confirme dacă Benedict e cel care ţi-a trimis mesajul şi dacă el a plantat camerele sau până când îşi dau ei seama cine este în spatele întregii tărăşenii.
Ea îşi muşcă buza. Părea că se gândea la ce opţiuni avea. Dar el îşi aminti că lucrul cel mai important era siguranţa ei. Nu-i păsa cine tăcea asta câtă vreme ea asculta de glasul raţiunii.
- Bine. Ea lăsă braţele în jos şi se întoarse. O să-mi fac bagajul şi ne vedem jos în zece minute.
El simţi un nod în piept.
-Asta înseamnă că…
- O să merg cu tine la casa ta de vacanţă, zise ea din pragul uşii dormitorului. Pentru moment. Doar să nu mă faci să regret asta.
După ce plecă, el răsuflă uşurat pentru prima dată de când ea fugise din dormitorul lui noaptea trecută. Avea să se asigure ca ea să nu regrete nimic. El, pe de altă parte, simţea că avea să regrete destule. Pentru că gândul că ea urma să fie în casa lui - atât de aproape, dar nu suficient de aproape cât să o atingă - avea să-l tortureze.

capitolul 10

Aceasta era cea mai proastă idee cu care fusese de acord vreodată.
Kelsey privi spre ceasul de lângă patul din camera de oaspeţi a casei de vacanţă a lui Hunt, apoi ridică privirea către tavanul întunecat şi suspină. Era 2.43 dimineaţa. Abia dacă ţipise de când spusese noapte bună şi se închisese în această cameră la nici măcar 21.30, iar după cum se învârtea totul în capul ei, presimţea că nu avea să doarmă deloc indiferent cât era ceasul.
- Proastă, proastă, proastă idee, bolborosi ea, frecân- du-se cu o mână pe frunte.
Nu-l văzuse pe Hunt de când îi făcuse turul casei, îi arătase unde era camera de siguranţă şi cum funcţiona sistemul de securitate, apoi o condusese către această cameră. Ar fi trebuit să accepte oferta lui de a avea altă firmă de securitate care să se ocupe de ea. Mai ales după fiascoul din apartamentul lui şi după ce văzuse ce-i făcuse lui Julian la depozit.
îi ardeau obrajii de ruşine din cauza modului în care se aruncase în braţele lui la el acasă. Dar asta nu se putea compara cu sentimentul de rău şi de greaţă pe care-l avea când îşi imagina ce credea el despre ea după acea scenă cu Julian. Deja ştia că se comportase ca un om slab pentru că fusese cu Julian. Cel mai probabil o vedea ca pe cea mai patetică femeie din lume pentru că permisese unui bărbat să o trateze aşa.
- Destul! îşi lipi braţul de corp şi apoi închise ochii. Dormi, Kelsey!
Cumva reuşi să adoarmă, dar visele ei erau pline cu imagini distorsionate cu camere de filmat, mesaje şi clădiri care explodau, unde nimic nu avea sens. Şi în toate cadrele ea era prinsă în întuneric, incapabilă să scape şi neputincioasă în faţa lucrurilor teribile care se întâmplau.
Mirosul de cafea proaspătă o făcu să deschidă ochii. Clipind, încercă să se dezmeticească şi să vadă dincolo de lumina care se revărsa pe podea şi pe patul enorm. Primul ei instinct fu să-şi tragă

aşternuturile peste cap şi să adoarmă la loc, însă o voce iritantă din cap îi spunea că aceasta era calea laşităţii, iar ea nu mai voia să laşă. Indiferent ce se întâmplase între ea şi Hunt sau ce credea el despre ea, trebuia să-şi recapete controlul asupra propriei vieţi. Şi nimeni nu putea să facă asta în locul ei.
O dureau toţi muşchii, iar fiecare articulaţie îi era înţepenită. Simţea asta mai tare ca oricând în timp ce căută prin geantă. Scoase o bluză gri, largă, cu logoul auriu al casei ei de design pe partea din faţă şi o combină cu o pereche de colanţi negri din cea mai recentă colecţie a ei. Gulerul inegal îi cădea de pe un umăr, iar cusătura bluzei îi acoperea coapsele. După ce îşi prinse părul în coc, se duse la baie pentru a se spăla pe dinţi şi găsi un flacon cu ibuprofen pe masă.
Simţi un nod în piept, li lăsase medicamente. Raţiunea îi spunea să se teamă pentru că el fusese în cameră fără ştiinţa ei, dar voia acele pastile de durere mai mult decât voia să fie supărată. Iar el doar era amabil cu ea. Nu trebuia să creadă mai mult despre asta.
După ce se spălă pe dinţi şi înghiţi medicamentele, se privi în oglindă. Dintr-o singură privire, îi fu clar că avea nevoie de corector şi de un strat subţire de pudră ca să-şi ascundă cercurile negre de sub ochi şi vânătaia de pe mandibulă. Renunţă însă la ideea de a se înfrumuseţa.
Cu zidurile de apărare ridicate, băgă în buzunarul ascuns al colanţilor noul telefon pe care şi-l cumpărase înainte de a pleca din Pordand, deschise uşa dormitorului şi ieşi în living.
Casa lui Hunt nu era atât de veche - probabil avea vreo cinci ani -, avea tavane înalte, pereţi groşi cu detalii executate manual, ferestre mari în fiecare cameră care dădeau spre oceanul şi plaja de dedesubt, iar totul era nou şi în pas cu moda. Ca design, totul era incredibil, însă în acea dimineaţă priveliştea o opri în loc. Prin fereastră se vedeau cât puteai cuprinde cu ochii kilometri de apă albastră, pură, care îi dădură o stare imediată de calm când privi spre orizont.

Cana de cafea bolborosea în bucătărie, aşa că în final ea reuşi să se desprindă de ferestre şi să se mute în bucătăria industrială, înţesată de dulapuri albe, de blaturi de granit şi de aparate moderne. Hunt nu era de găsit, dar asta nu o deranja. Priveliştea din bucătărie era la fel ca aceea din living, dar nu se putu abţine să nu se holbeze din nou în timp ce căută o cană în dulap şi îşi turnă o ceaşcă de cafea.
Lua cana de pe masă în colţul dedicat micului-dejun şi se aşeză picior peste picior pe scaunul alb îmblănit. Privirea ii alunecă de la apă către plaja de jos, unde un bărbat în tenişi, pantaloni scurţi şi o bluză cu mânecă lungă se juca cu un golden retriever pe nisip.
Poate că era timpul ca şi ea să-şi ia un câine. Julian nu-şi dorise niciodată unul, dar acum nu mai trebuia să se preocupe de asta. Şi cum stătea în mansardă, nu avea nici un proprietar care să-i spună că nu avea voie cu animale. În plus, câinii erau excelenţi pentru securitate, nu?
De îndată ce se gândi la securitate, mintea îi alergă din nou către camerele pe care le găsise Hunt. Iar acel gând o făcu să-şi amintească scena din ziua precedentă din depozitul ei şi ce-i făcuse Julian. Simţindu-se descumpănită, îşi feri privirea de acea privelişte şi îşi termină cafeaua. Ştia că trebuia să mănânce ceva - nu-şi amintea când mâncase ultima dată, dar nu avea deloc poftă de mâncare. Duse ceaşca la chiuvetă, privind încă o dată către plaja de jos, dar bărbatul şi câinele nu mai erau acolo.
Uşa de la bucătărie se deschise, iar ea privi peste umăr. Hunt intră în cameră purtând pantaloni scurţi de sport, o bluză lungă cu mânecă lungă de un gri-închis şi tenişi pentru alergat. Şi deşi îşi spusese să nu o facă, se încordă văzându-l, dorindu-şi să fi rămas în camera ei.
- Bună. închise uşa în urma lui. Părea transpirat şi bătut de vânt şi mult prea sexy pentru un bărbat. Sper că nu te-am trezit când am plecat să alerg.
Primul ei instinct fu să fugă în camera ei, dar se săturase să fie o femeie patetică. Cu cât începea mai repede să se a piere în faţa bărbaţilor - inel uzând u-l şi pe Hunt -, cu atât mai bine.

-Ai plecat să alergi.' începu să-şi spele cana, încercând să pară plictisită. Nici nu am observat.
- Da. Cu Princess.
- O altă iubită?
La naiba! Îşi muşcă buza. Oare spusese asta cu voce tare? El chicoti.
-Nu. Cu câinele vecinului.
Fir-ar să fie, se înroşi! Spusese ce-i trecuse prin minte. Se chinui să găsească altceva de zis, un mod prin care să facă totul să pară o glumă.
- Ea e partenera mea de alergat ori de câte ori sunt aici, adăugă el înainte ca ea să aibă timp să reacţioneze. Dar a fătat de curând, aşa că nu a mai fost chiar atât de disponibilă.
El se opri la câţiva centimetri de ea, iar la această distanţă putu să-i simtă mirosul plăcut al transpiraţiei. O învălui complet, distrăgându-i atenţia de la tot în afară de modul în care trupul lui ridica temperatura în casă cu cel puţin zece grade.
El ridică mâinile şi zâmbi.
- Ce e? clipi ea confuză.
-Trebuie să spăl astea.
Dumnezeule! Acum chiar arăta ca o idioată. Se depărta repede de blatul din spatele ei, dându-şi seama că se lăsase complet distrasă de el şi că strânsese ceaşca precum un colac de salvare. Se feri din calea lui.
- îmi cer scuze.
-Nici o problemă.
El porni robinetul şi începu să se spele pe mâini.
- Casa e a ta cât timp stai aici.
Ea nu era sigură ce voise să spună, dar în timp ce se mişcă spre mijlocul camerei, sprijinindu-se de mobilă, îşi dădu seama că *el* fusese pe plajă, jucând u-se cu acel câine.
-Tu de ce nu ai un câine? întrebă ea fără să se abţină. Credeam că unui tip care se ocupă de securitate i-ar plăcea mult să aibă un animal de pază în jur.
El ridică din umeri şi se şterse pe mâini cu un prosop.
-Cred că depinde de rasă. Sistemele mele funcţionează foarte bine şi fără câini.

Ea îl urmări îndreptându-se către frigider şi deschizând una din uşi.
- Dar în mod clar îţi plac câinii.
El ridică din nou din umeri şi desfăcu o sticlă de apă.
- Sunt plecat foarte mult de acasă. Nu ar fi corect să las un câine singur atât de mult timp.
înghiţind o gură mare de apă, apucă o sticlă de lapte, aşezând-o pe hiatul bucătăriei, apoi închise uşa frigiderului. în plus, câinii nu trăiesc chiar aşa de mult.
Era un comentariu foarte straniu. în special venind din partea cuiva căruia îi plăceau căţeii.
- Şi, cum ai zis, depinde mult de rasă, spuse ea, repe- tându-i cuvintele în timp ce-l urmărea mişcându-se prin cămară şi scoţând o cutie de cereale Luclcy Charms, pe care o scutură şi în direcţia ei. Nu, mulţumesc.
El ridică din umeri ca şi cum ea pierdea dacă nu voia, apoi luă un bol şi o lingură şi le aşează pe masă. încrucişându-şi braţele la piept, ea se întoarse să-l urmărească.
- Câinii de gabarit mic pot trăi până la 18 ani.
El mormăi în timp ce-şi turnă cereale în bol.
-Arăt eu ca un bărbat căruia îi plac câinii mici?
Nu, el arăta ca un tip al naibii de sexy, atletic, în special cum stătea acolo transpirat tot şi apetisant, mâncând ceva de care ea nu s-ar fi atins niciodată pentru că imediat i s-ar fi pus caloriile pe şolduri. Nu putea să-i spună asta, aşa că zise: -Chiar şi câinii de vânătoare ca Princess trăiesc între zece şi treisprezece ani. Nu e chiar puţin.
El înghiţi o lingură de cereale, dar nu o privi.
- Dar nici mult nu e. Ce rost are să te ataşezi de ceva dacă o să dispară în zece ani?
Ea tăcu în timp ce el începu să mănânce.
Comentariul lui îi rămăsese întipărit în minte. Era o viziune foarte tristă asupra vieţii. Cu acea atitudine, ce rost avea să se căsătorească? 50% din căsătorii oricum eşuau. Mai mult, de ce să te mai ataşezi de oricine? Majoritatea relaţiilor nu funcţionau. Ea şi Jlilian erau exemplul perfect pentru asta.
Brusc, îşi aduse aminte de cuvintele lui Hunt de ieri.

„Gen nu este prietena mea. Eu nu am iubită. Eu nu am iubite, punct.”
Un sentiment de neliniște îi cuprinse pieptul în timp ce el termină de mâncat. Nu avea de gând să discute despre fiascoul din apartamentul lui, dar, dacă se gândea la ce auzise prin interfon, își dădu seama că el nu se referise la femeia din hol ca la iubita lui. Ea îi spusese așa. De fapt, el păruse iritat că venise. în acel moment, Kelsey presupusese asta pentru că ea fusese la etaj, în patul lui. Dar dacă îi spusese adevărul? Dacă nu era genul de bărbat care să aibă relații?
își aminti de momentele lor de sinceritate dintre dărâmături, când își mărturisiseră reciproc atracția pe care o trăiseră unul față de altul cu atâția ani în urmă. El vorbise și atunci despre relații. Când îi spusese că era bine că nu ieșiseră niciodată împreună. îi spusese că relațiile nu mergeau aproape niciodată. Iar ea nu putea să nege că în toți acei ani în care venise la evenimentele organizate de familia McCIane el nu-și adusese niciodată vreo parteneră. Nici una.
Arăta bine. Avea succes. Era amabil. Ce l-ar fi făcut pe un tip ca Hunter O'Donnell să fie atât de retras când era vorba de relații? Lingura lui se lovi de bol, iar sunetul o făcu să clipească. Câteva secunde mai târziu, scaunul lui se târa pe podeaua de gresie în timp ce el se ridică de la masă.
- Mă duc să fac un duș și apoi o să-l sun pe Callahan. Să văd dacă are informații noi despre mesajele tale. O ocoli și puse vasele în chiuvetă. Cum cerealele Lucky Charms nu sunt pe gustul tău, servește-te din frigider cu orice vrei pentru micul-dejun. Am pus menajera să ne aprovizioneze cu de toate înainte să venim, așa că ar trebui să ai de unde să alegi.
-Mulțumesc, zise ea absentă, încă gândindu-se la comentariile lui.
- Oh, și încă ceva. Făcu o pauză la marginea hiatului de bucătărie și privi înapoi. Știu că ai de lucru, așa că simte-te liberă să lucrezi unde vrei. Biroul meu e la parter, așa că n-o să-ți stau în cale. Sunt șanse foarte bune ca în următoarele zile nici să nu-ți dai seama că sunt aici.

Dintr-un motiv sau altul, acel comentariu o neliniști mai mult decât toate celelalte. Nu-i răspunse. Nu știa cum să-i răspundă. Doar îl urmări în tăcere părăsind camera.
Când dispăru, avea impresia că tot aerul din ea se scursese ca dintr-un balon înțepat cu un ac și care tocmai se dezumfla. Orele de stres și lipsa de somn o ajungeau din urmă.
Așezându-se pe un scaun la masă, privi din nou peisajul care mai devreme o relaxase, dar care acum îi dădea un sentiment de gol. Nu putea să nege că ea și Hunt nu erau chiar atât de diferiți. Amândoi erau obsedați de muncă, amândoi îi priveau prevăzători pe alții, amândoi erau singuratici. Diferența era că ea știa de ce era singură. Din cauza alegerilor pe care le făcuse - unele rele, altele bune, toate conducând-o către situația în care se găsea acum. El, pe de altă parte, nu părea să știe de ce. Se gândi la comentariul lui privind viața scurtă a câinilor. Și apoi la povestea pe care i-o spusese despre moartea mamei lui. Privi holul gol. Oare din această cauză nu voia să aibă relații? Pentru că se temea să piardă pe cineva la care ținea? Îi spusese că-l văzuse pe tatăl lui căzând în depresie după moartea mamei. Asta ar fi avut efecte negative asupra oricui. Ea știa mai bine decât oricine ce era frica și cum putea acest sentiment să țină o persoană în loc. La naiba, îl văzuse pe fratele ei Rusty trăindu-și viața pe jumătate ani buni din cauza fricii! Făcuse multe dintre lucrurile pe care le făcuse Hunt - păstrase distanța față de alții, nu prea ieșise la întâlniri, adesea era rece și închis emoțional.
Doar că Hunt nu fusese așa când fuseseră blocați împreună. Fusese onest și direct cu ea și recunoscuse fără teamă ce simțise pentru ea în acea zi cu atâția ani în urmă. Și când o sărutase după ce fuseseră eliberați...
Amintirea acelui sărut o înfierbântă, făcând-o să strângă degetele de la picioare. Un bărbat care putea să sărute așa nu era unul menit să trăiască singur.
Își simțea fruntea transpirată. O voce slabă din capul ei îi spunea să se ridice, să-l găsească și să vorbească cu el despre...

Despre ce? Despre toată tărăşenia cu iubita care nu era iubita lui? Despre teama de relaţii?
îi transpirară mâinile, aşa că le şterse de coapse. Răspunsul la toate întrebările era *da*, însă ea era destul de deşteaptă încât să ştie că acum nu era suficient de raţională pentru oricare dintre aceste conversaţii. încă procesa ce se întâmplase din cauza bombei, încă încerca să înţeleagă că se putea să fie urmărită de cineva şi - oh, da! - încerca să treacă peste atacul lui Julián din ziua precedentă. Teama de relaţii a lui Hunt şi ceea ce aproape că se întâmplase între ei trebuiau să fie ultima ei grijă. Aşa că de ce se gândea numai la asta?
îi sună telefonul din buzunar. îl scoase şi privi ecranul, aşteptându-se să fie Hunt, care să-i spună ceva despre casă, ceva ce uitase să-i spună mai devreme. El era unul dintre puţinii oameni care aveau noul ei număr. Dar nu era el. Şi după o singură privire spre ecran îngheţă.
„Te simţi în siguranţă pentru că ai ieşit dintre dărâmături? Nu eşti în siguranţă. Ştiu unde eşti. Pot să ajung la tine oricând vreau. Mi-ai luat tot, iar în schimb şi eu o să-ţi iau tot. Incluzându-I şi pe noul tău iubit. Aşa că bucură-te de privelişte cât poţi, vedeto, s-ar putea să fie ultima pe care o vezi! Vin după tine. Vin după tine în curând."
Hunt încerca din răsputeri să nu-şi iasă din minţi. îşi menţinuse calmul mai devreme cu Callahan când sunase la poliţie ca să afle dacă prietenul lui avea vreo veste - dar nu avea. însă răbdarea de care dădea dovadă de obicei ameninţa să dispară în timp ce vorbea cu angajatul lui despre acest nou mesaj trimis lui Kelsey şi chiar nu voia să-şi piardă cumpătul, mai ales că ea era acolo, sprijinită de biroul lui, urmărindu-l ca un şoim.
îşi dădu scaunul mai departe de ea şi privi prin fereastre către oceanul din depărtare, străduindu-se să nu strivească telefonul în mână şi să pară calm când spuse:
- De ce durează atât, Davies? E o simplă căutare.
- Nu e aşa de simplă cum crezi, ripostă Taren Davies. Cine a trimis mesajul a ştiut că poate fi urmărit, aşa că a redirecţionat numărul, astfel încât să fie greu de localizat.

Acesta era şi motivul pentru care poliţia nu reuşise să-l identifice încă.
Lui Hunt i se strânse stomacul când privi cuvintele de pe ecranul telefonului ei. Faptul că nenorocitul folosise cuvântul „vedeto” în ambele mesaje îi spunea că era vorba de aceeaşi persoană. Şi instinctul îi spunea cu certitudine că animalul în cauză nu era Benedict, mai ales că în urmă cu zece minute, când Hunt verificase împreună cu Callahan, acesta încă era în custodia poliţiei.
Kelsey se foi la marginea biroului de care se sprijinea. El ridică privirea, uşurat că ea îi adusese telefonul de îndată ce văzuse mesajul şi gata să-l vadă la închisoare pe cel care-i trimisese mizeria. Se forţă să zâmbească pentru ea, apoi îndepărtă telefonul de la ureche.
-Cel mai probabil, o să dureze un pic. De ce nu te duci să te relaxezi? Vin eu la tine de îndată ce am veşti.
- Eu nu plec.
Trei cuvinte. Scurte şi dulci. Şi atât de pline de nelinişte, încât el avea certitudinea că vorbea serios. Hunt simţi cum îi creşte adrenalina când privirile li se întâlniră. Ea avea aceeaşi privire înspăimântată ca atunci când se prăbuşise clădirea peste ei. Aceeaşi privire îngrozită ca atunci când Benedict o smulsese de lângă el la locul exploziei şi fugise după ea. Aceeaşi privire ca atunci când îl prinsese de braţ şi-l oprise ca să riu-l mai bată pe Benedict în depozitul ei.
Acea privire - gândul că ea era din nou din cale afară de speriată - îl făcea să fie extrem de protector, la fel cum fusese la locul exploziei, îi dădea o stare de nelinişte care nu-i plăcea deloc.
Privi din nou telefonul din mâna lui.
- Deci? întrebă din nou la ureche.
- Răbdare, tinere stăpân. Se auzi zgomot de taste, iar Hunt strânse din dinţi, imaginându-şi-l pe Taren Davies concentrat la staţia lui de lucru, efectuând mai multe tipuri de căutări pe o duzină de ecrane.
- Eşti un tocilar nenorocit, Davies.

- Da, dar sunt cel mai bun tocilar pe care-l ai pe statul de plată. Din nou zgomot de taste, apoi Taren zise: Asta e!
-Ai găsit?
- Da, mi-a apărut acum.
-Pune-I pe difuzor, zise Kelsey.
Hunt nu voia să facă asta, dar privind-o, înţelese că ea nu avea să renunţe.
-Aşteaptă, Davies, să te pun pe difuzor. Luă telefonul de la ureche, apăsă pe difuzor şi aşeză mobilul pe birou. Taren, salut-o pe Kelsey McClane!
- Bună, doamnă McClane. îmi pare foarte rău că ne cunoaştem aşa. Şeful îmi dă voie foarte rar să ies din pivniţă.
- Bună, Taren. Ea îşi desfăcu mâinile de la piept şi le aşeză pe marginea biroului lui Hunt, privind telefonul. E în regulă. Am de gând să-l ţin pe şeful tău în lanţuri în această pivniţă până când află cine mă urmăreşte.
Hunt simţi un val de căldură în stomac. O căldură pe care ştia că nu trebuia să o simtă şi pe care nu o putea împiedica să nu-i ajungă în măruntaie. Drăcia naibii, ea habar nu avea ce tocmai spusese! Sau ce gânduri murdare îi treceau lui prin minte.
După tăcerea lui Davies, Hunt ştiu că angajatul lui percepuse spusele ei tot ca avansuri sexuale. Era bine însă că îşi ţinea gura.
Davies îşi drese glasul.
-Bine atunci, să continuăm. O'Donnell, mai eşti acolo, da?
Kelsey ridică din sprâncene ca şi cum pierduse ceva din conversaţie şi privi către Hunt. Foindu-se stânjenit şi, nedorindu-şi ca ea să-şi dea seama unde-i zburâseră gândurile, Hunt zise:
- Da, sunt aici. Ce ai găsit?
- CBG Industries. Adresa e la ieşirea din LA.
Hunt o privi pe Kelsey.
-Ai zis că Benedict nu are familie sau prieteni în sudul Californiei, nu?
Ea clătină din cap.
- Nu, este din Vestul Mijlociu.

-Callahan a zis că nu au găsit pe nimeni, nici un asociat de afaceri sau vreun client. Ţi-a menţionat vreodată ceva de California.'
-Nu.
- Dar de CBG Industries? Ai auzit vreodată? Îţi aduci aminte ca Benedict să-ţi fi spus despre ei?
- Nu. Nu-mi este familiar deloc.
- Ştii pe cineva în LA?
- Doar câteva cunoştinţe. Nimeni în mod special.
Uitându-se la telefon, el zise:
- Davies, vreau să afli tot ce poţi despre CBG Industries. Vreau să ştiu cine sunt şi ce fac.
-Aşteaptă! anunţă Davies. Sistemul de urmărire a pornit iar. OK, am şi o adresă de domiciliu, în Palm Desert, California. Se pare că proprietarul acelui număr de telefon a lucrat pentru CBG Industries până acum opt luni.
Bingo!
- Care e numele? întrebă el.
- Graham Foster.
Hunt notă numele şi adresa pe o bucată de hârtie în timp ce Davies i le dictă. Când termină, privi spre Kelsey.
- Numele îţi spune ceva?
Ea îl privea încruntată, confuză, dar foarte concentrată, aşa cum fusese când intrase la el în birou şi îi arătase mesajul.
-Nu. Nu l-am mai auzit niciodată.
Hunt privi telefonul de pe birou.
- Davies? Fă o căutare pentru acest tip. Vreau să ştiu totul despre el, unde lucrează acum, ce face ca să se distreze, pe cine cunoaşte, ce a mâncat la mi cu l-dejun. Vreau totul într-o oră.
Davies suspină.
- Doar atât? Da, nici o problemă.
Ridicându-se, Hunt se uită la ceas.
-Sună-mă pe mobil indiferent ce găseşti. Dacă nu răspund, înseamnă că sunt în afara razei de acoperire. Să-mi laşi mesaj!
- Da, bine.
Se întinse după telefon.
-Vreau să-l luăm prin surprindere pe acest tip înainte să îşi dea seama că ne-am prins cine e.
Davis pufni.

- OK, să nu faci ceva prostesc!
- Nu voi face. Pune-o pe Monica să-mi rezerve un zbor în următoarele trei ore! Apoi sună-l pe Branaugh şi spu- ne-i să vină la birou! Vreau să rămână aici cu Kelsey.
- S-a făcut, zise Davies.
Cu planul în mişcare, Hunt apăsă butonul „închide" pe telefonul de pe birou, aşezându-l înapoi în suport şi porni către uşă.
-Te duci în California.' întrebă Kelsey în spatele lui.
-Da.
Urcă scările de la nivelul principal al casei şi porni către dormitorul mare, în timp ce Kelsey îl urmă.
- îmi pare rău că trebuie să te târăsc înapoi la Portland, dar o să fie mai sigur să mergi cu mine la apartamentul meu şi apoi să te întorci aici cu Branaugh. în orice caz, nu vreau să stai aici singură. Branaugh este un tip foarte bun. Lucrează pentru mine de trei ani. O să fii în siguranţă cu el.
Ea se oprise în pragul uşii dormitorului, cu mâinile încrucişate la piept în timp ce el băga într-un fel de sac mai multe lucruri din dulap.
-Nu mă întorc aici cu altcineva.
- Nu fi prostuţă, Kelsey! Eşti mai în siguranţă aici decât în Portland.
-Nu sunt prostuţă. Sunt deşteaptă. Nu-I cunosc pe acest Branaugh şi cu siguranţă nu am fost de acord ca el să mă păzească. Ţi-am permis ţie să faci asta. Aşa că, dacă pleci în California, vin cu tine.
El se opri şi privi de-a lungul patului către ea.
- Asta e o idee foarte proastă.
- De ce? Pentru că nu este ideea ta? Am veşti pentru tine, O'Donnell. Eu hotărăsc ce e bine pentru mine.
El o privi lung. Clipi. Ştia foarte bine că trebuia să-i replice „Sub nici o formă!", doar că buzele lui refuzau să rostească acele cuvinte. Nici el nu voia ca ea să fie în apropierea tipului. Mai mult decât atât, el nu voia să fie în apropierea ei pentru că nu-şi putea controla deloc reacţiile în prezenţa ei. Efectiv nu avea control şi ajunsese la limita comportamentului obsesiv.

Ce naiba avea ea de-l făcea să înnebunească aşa? Mai devreme, când intrase peste ea în bucătărie, adormită, sexy şi încântător de răvăşită, tot ce-şi dorise fusese să o sărute. Când îi adusese telefonul mai devreme şi văzuse teroarea din ochii et din cauza acelui mesaj, îşi dorise sa-l omoare pe cel care i-l trimisese. Şi urmărind-o opunându-i-se acum, hotărâtă şi puternică, îşi dorea să o facă a lui şi să nu-i mai dea drumul.

- Nu cred că e o idee bună, Kels...
- Merg cu tine, Hunter. Să nu încerci să-mi spui altceva. Lăsă braţele în jos şi porni către camera ei. O să fiu gata în zece minute.

Reuşi să răsufle uşurat când ea ieşi din cameră şi se prinse cu mâinile de marginea saltelei, întrebându-se de ce naiba tocmai fusese de acord cu asta. Sau cu ce nu fusese de acord. Sau de ce naiba fusese prea prost ca s-o oprească.

-Bravo, prostule! bolborosi el, aruncându-şi hainele în sac cu mai multă forţă decât era necesar. Ai face bine să începi să gândeşti cu capul, nu cu penisul, ca să nu distrugi totul pentru a doua oară.

Şi avea să facă asta. Pentru că el nu se ataşa de oameni. Şi, la naiba, nu avea de gând să se ataşeze de Kelsey Mc- Clane! Avea să-şi facă treaba, să se asigure că ea nu avea să păţească nimic şi să rezolve acest blestemat de caz. în această ordine.

Trebuia să o facă pentru că aceasta era singura cale prin care putea scăpa naibii de ea înainte să fie prea târziu.

capitolul 11

Planul lui Hunt deja se întorcea împotriva lui. După zece minute de zbor, avea certitudinea că nu ar fi trebuit să accepte ca ea să-l însoţească în această călătorie rapidă în California. Nimic nu părea în regulă.

Ea nu făcuse nimic rău, nu spusese nimic rău. Doar că lui nu-i plăcea deloc cât de aproape era ea în cabina înghesuită din avionul acela mic. Şi în mod clar nu-i plăcea deloc mirosul de citrice pe care-l simţea de fiecare dată când ea se mişca. Mirosul ăla

îl făcea să ameţească şi să uite complet motivul pentru care se aflau în acest avion blestemat.
Cum nu planificaseră zborul, fuseseră obligaţi să accepte locurile rămase - două în spatele avionului. El se folosi de cele două ore de zbor ca să citească e-mailuri şi să răspundă la ele de pe telefon, făcu orice îi trecu prin gând ca să-şi ţină mâinile şi mintea ocupate şi să nu se gândească la femeia de lângă el, care se uita absentă într-o revistă. înţelese că eşua teribil când se văzu nevoit să rescrie pentru a cincea oară un e-mail către Alee, explicându-i unde naiba o ducea pe sora lui mai mică.
- Dacă familia ta ajunge acasă în timp ce tu eşti plecată? o întrebă Hunt, trimiţând ultimul e-mail în outbox în timp ce începu coborârea către Palm Springs.
- Atunci ajung înaintea mea.
-Nu m-am referit la asta, zise el încruntându-se. Ce ai de gând să le spui dacă ajung înaintea noastră?
-Acelaşi lucru pe care-l spun de obicei, zise ea absentă, răsfoind paginile revistei fără a se uita la el. Orice naiba vreau.
Era plină de replici acide de când încercase să vorbească cu ea în mansardă după coşmarul cu Benedict. Era sigur că o parte din acea atitudine nesuferită era cauzată de furia pe care încă o simţea după ceea ce se întâmplase cu Gen. Însă ceva din el se întreba dacă nu cumva aceste reacţii erau o mască. Se întreba dacă nu cumva atitudinea de fată puternică a lui Kelsey pe care o văzuse folosind-o cel mai des cu fraţii ei nu era modul ei de a-i arăta că era puternică, rezistentă şi că nu avea nevoie de cineva doar pentru că o văzuse într-unui dintre cele mai vulnerabile momente.
Frustrarea lui creştea în timp ce o urmărea - îmbrăcată în pantalonii ei albi, creaţie proprie, cu o bluză foarte şic albastră, cu părul blond, drept şi frumos pieptănat - răsfoind în continuare revista. El deja ştia că ea era puternică şi rezistentă.
Oricine ar fi trecut prin câte trecuse ea nu doar în copilărie, ci şi din cauza lui Benedict nu avea cum să supravieţuiască şi să fie şi întreg la minte dacă nu

era rezistent. De ce simţea nevoia să demonstreze asta oamenilor.' De ce nu se putea relaxa şi de ce nu putea fi ea însăşi.[7]

Fusese ea însăşi cu el între dărâmături, îşi dădu el seama, gândindu-se la conversaţiile lor din întuneric. Atunci nu-şi ascunsese teama, nu se prefăcuse că era tare ca oţelul, aşa cum făcea acum. Chiar şi mai târziu, când venise în dormitorul lui noaptea, când el deschisese ochii şi o văzuse în pragul uşii şi înţelesese că nu voia să fie singură, chiar şi atunci fusese ea însăşi. Neliniştită, da, dar plăcută şi fără toate barierele pe care le ridicase acum, dornică să-l lase să o vadă pe femeia dulce şi specială pe care o purta în interior.

îi plăcea acea femeie. îi plăcea mult. Şi de fiecare dată când se gândea la acea femeie nu putea să nu-şi amintească felul în care se simţise când ea se lipise de el - caldă şi cu forme - şi cât de bine fusese când ea îl sărutase. Ea privi într-o parte, către el, uşor încruntată.

- Ce e?

- Cum adică ce e? Ai o privire ciudată. Te simţi bine, Hunter? Nu ţi se face rău, nu? Să chem însoţitoarea cu o pungă ca să vomiţi? Poate că am fost de acord cu această scurtă călătorie, dar nu am fost de acord să fac pe asistenta.

El se încruntă din nou pentru că era mai tăioasă ca niciodată. Privi către scaunul din faţa lui şi strânse cu forţă telefonul, spunându-şi că ăsta era un lucru bun. Comportamentul ei avea să-l ţină departe de ideile nepotrivite care-i treceau prin cap cât timp aveau să facă această excursie. Cu siguranţă, avea să-l împiedice să o mai sărute.

Doar că acum singurul lucru la care se putea gândi era cum să o facă să scoată la iveală adevărata femeie de sub toată acea armură. Şi dacă reuşea, toate garanţiile lui aveau să dispară, pentru că era sigur că nu putea să-i reziste adevăratei Kelsey McClane dacă ea decidea să se arate.

în timp ce coborâtă din avion, apoi îşi croiră drum prin aeroport ca să-şi ia bagajele şi închiriară o maşină, Kelsey observă că Hunt făcea aproape orice ca să nu se uite la ea.

Nu ştia ce să înţeleagă din asta. Oare era supărat din cauza glumei pe care o făcuse în avion? Era nervos pentru că ea insistase să vină? Frustrat că refuzase să rămână În casa de vacanţă, aşteptându-l, aşa cum îi spusese? Nu credea că vreunul din aceste lucruri era adevăratul motiv pentru dispoziţia lui, dar nu putea fi sigură. Hunter O'Donnell încă era un mister pentru ea. Şi trebuia să-şi amintească mereu că nu era treaba ei să-I descifreze, dar creierul ei se încăpăţâna să nu-l ignore.
întrebările îi alergau în minte când urcară în maşină, el pe partea şoferului, introducând adresa pe GPS şi închizându-şi centura.
- Mai întâi o să te las pe tine la hotel ca să...
-Nu mă laşi nicăieri, zise ea, dându-şi seama că el încerca deja să scape de ea. Precum fraţii ei. Precum Julian. Am venit aici ca să-l surprindem pe Foster. Prima dată mergem acasă la el. O să ne cazăm la hotel mai târziu.
Hunt se încruntă în timp ce-şi aşează ochelarii de soare pe nas, dar îi evită privirea elegant când privi peste umăr şi ieşi din parcare.
- Nu cred că e o idee bun...
-Nu-mi pasă dacă ţi se pare o idee bună sau nu. Eu sunt clientul. Eu primesc ce vreau.
El o privi. Ea nu-i putea vedea ochii în spatele acelor ochelari Ray-Ban, dar modul în care îşi încleştă maxilarul îi semnală clar că nu era deloc încântat. Treaba lui. Nici ea nu era tocmai încântată acum.
- Nu sunt duşmanul tău, Kelsey. Sunt aici ca să te ajut. Privi din nou către parbriz şi roti volanul ca să iasă din parcare. Câteodată, e în regulă să laşi oamenii să te ajute, să ştii. E chiar în regulă să ceri ajutor.
Comentariul lui o făcu să încremenească. Ea ştia. De ce îi spunea asta? Nu avea nevoie de o predică din partea lui.
îşi încrucişă braţele la piept, refuzând să-i răspundă. Soarele de după-amiază strălucea prin geamuri. Munţii deşertici se înălţau în depărtare peste tot prin Coachella Valley, iar palmierii încadrau străzile. Kelsey iubea verdele de Oregon şi înţelegea de ce căldura deşertului putea fi atât de atrăgătoare. Era foarte frumos cu atâtea culori vibrante şi cu vârfurile

munţilor în spate. Era frumos şi calm într-un mod la care nu se aşteptase. îl privi pe Hunt în timp ce ieşeau din oraş, simţindu-se uşor vinovată pentru modul în care se comporta cu el. Oare asta îl scotea din sărite? Atitudinea ei de rahat? Fusese destul de dură cu el. O rănise când nu-i spusese de iubita lui. Avea tot dreptul să fie supărată pe el. Orice femeie ar fi fost.

„Dar el a spus că acea femeie nu era iubita lui. Chiar şi tu ţi-ai spus că e posibil să-ţi fi zis adevărul."

Se foi stânjenită în scaun şi privi pe geam de pe locul pasagerului plantele uscate care se rostogoleau purtate de vânt. Nu-i plăcea să se comporte ca o scorpie. Nu se simţea bine. Dar îi plăcea că era luată în serios. Şi avea doar o cale de a afla adevărul. Se concentră asupra unui pisc de munte din depărtare.

- Deci iubita ta din dimineaţa trecută...
- Nu e iubita mea.
- Aşa ai zis. Dar ea a zis că e iubita ta când stăteaţi în holul clădirii, iar tu nu ai corectat-o.

Văzu cu coada ochiului că el se încordase, dar nu se întoarse ca s-o privească. Ea se încăpăţână să nu se uite la el, aşa că nu era sigură dacă putea purta această conversaţie.

- Gen nu este iubita mea, zise el calm.
- Atunci ce este?

-Nimic. Nimic mai mult decât o aventură. Este însoţitoare de zbor. Ne-am întâlnit în timpul unui zbor şi am ieşit de câteva ori. Atât. -Atât?

Kelsey nu credea. O văzuse bine pe femeie. Avea un bust generos, era bine făcută şi scria „siguranţă" peste tot pe ea.

- Da, doar atât. Nu ies cu ea. Ultima dată am văzut-o acum trei luni. Nu eram într-o relaţie serioasă.
- Nu eraţi într-o relaţie serioasă? Iar ea doar şi-a făcut apariţia foarte convenabil la uşa ta la 4.00 dimineaţa?
- I-am spus să nu vină. M-am despărţit definitiv de ea. Nici unul dintre noi nu a fost serios cu privire

la celălalt. Ea a ieşit cu o duzină de bărbaţi în afară de mine.
-Când?
-Când ce anume?
- Când te-ai despărţit de ea?
El încremeni în scaun, strângând mai tare de volan, dar nu o privi, iar încleştarea din maxilar îi răspunse clar la întrebare înainte să o tacă el.
- Când m-a sunat să vadă ce fac.
- După atacul cu bombă, ghici ea. Când eu eram La tine în apartament.
Cum el nu-i răspunse, ea se simţi din nou ca o proastă. Se concentra să fie defensivă, spunându-şi că era ultima naivă care crezuse, din nou, că el era diferit.
-Am înţeles.
Maşina încetini, iar Hunt manevră maşina către marginea drumului. Parcă şi se întoarse spre ea. Deşi ea îşi dădea seama că era nervos, refuză să-l privească. Nu suporta să se uite la el pentru că se simţea şi mai proastă.
- Uite, zise el într-un mod care îi spunea că încerca să rămână calm. Nu am plănuit ce s-a întâmplat între noi. Şi nu încheiasem lucrurile oficial cu Gen mai devreme în acea noapte în speranţa că avea să se întâmple ceva între noi. Dacă îţi aduci aminte, tu ai venit în camera mea. Nu eu.
Ea se înroşi de ruşine şi de spaimă. Strânse mai tare mâinile la piept.
-Îmi aduc aminte. Şi nu trebuie să-mi aminteşti. Acum putem pleca, te rog?
- Nu, nu putem. îşi scoase ochelarii de soare şi o privi ferm. Ştiu că eşti supărată pe mine, dar eu nu am pornit cu gândul că o să te rănesc. Gen m-a sunat mai devreme în acea seară şi mi-a zis că vrea să vină la mine. I-am spus să nu vină, dar nu din cauza ta, ci pentru că nu eram interesat. Şi m-am despărţit de ea la telefon pentru că mi-am dar seama că am lăsat lucrurile să târăgăneze prea mult, chiar dacă nu era vorba decât de o aventură ocazională. Ea nu m-a ascultat, evident, dar asta nu schimbă faptele. Nu voiam să fiu cu ea în acea noapte. Ci cu tine. Şi nu pentru că încercam să intru în patul tău sau pentru că voiam să profit de tine, ci pentru că îmi place să petrec timp cu tine. Când nu vrei să-mi smulgi capul,

când eşti dulce, miloasă şi sinceră. Calităţi pe care eu nu le văd prea mult în meseria mea. Când cobori zidurile de apărare şi mă laşi să te văd aşa cum eşti pentru cinci minute blestemate, pur şi simplu mă...
Modul abrupt în care încheiase o făcu să întoarcă brusc capul. I se strânse stomacul în timp ce îl privea - în cămaşa lui albă cu nasturi şi cu mânecile suflecate până la cot, în pantalonii kaki şi cizmele clasice -, în- trebându-se de ce se oprise. întrebându-se ce ar fi vrut să spună.
- Ce îţi fac? întrebă ea nemaiputând să se abţină.
-Nimic, ¡şi puse iar ochelarii şi porni maşina, intrând din nou pe autostradă, lăsând o mare de pietriş în urma lui. Uită că am zis ceva.
Tăcerea umplu maşina. O tăcere pentru care ea ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Doar că nu era. Şi asta pentru că în acea linişte tot ce-i spusese i se învârtea în minte, amestecându-se cu ce văzuse în ochii lui înainte ca el să-şi fere ască privirea.
Sinceritate. Citise sinceritate în acei ochi căprui şi profunzi. El chiar o plăcea. O plăcea cu adevărat. Poate nu partea ei iritantă, ci pe ea cea adevărată. Cea pe care ea nu o arăta multor oameni. Dar odată cu acea sinceritate văzuse şi frică. Şi destul de multă ca să se retragă înainte să spună ceva ce avea să regrete.
Simţea cum îi creştea pulsul. îşi simţea pielea arzând. Gândul că el se temea de ea o făcea în mod straniu să tremure în interior. Un tremurat ciudat pe care nu-l înţelegea şi care nu-i plăcea deloc. Unul care o făcea să se gândească la toate lucrurile pe care i le spusese în ultima zi - în ultimele zile, care ii aduseseră aici, în acest punct.
- Nu ştiu ce ne aşteaptă aici, zise Hunt pe un ton ferm când coti pe un drum plin de pietriş. Aşa că, dacă spun să stai în maşină, stai în maşină.
Se întorsese la chestiunile de securitate. Conversaţia lor de mai devreme se terminase, ceea ce ar fi trebuit să o bucure, doar că nu o făcea. Acum nu se putea gândi decât la ce-i spusese, la ce fusese pe cale să-i spună, la motivul pentru care un bărbat atât de puternic, de hotărât ca el putea fi speriat de o femeie slabă ca ea, de un nimeni.

- Bine, aşa o să fac. Când el întoarse capul cu maxilarul încleştat, deşi ea nu-i putea vedea ochii, ştiu că o privea cu scepticism. Asta e aria ta de competenţă. Ridică mâinile, apoi şi le aşeză în poală. O să stau în maşină şi o să aştept până când îmi zici tu.

El se încruntă şi se concentră din nou asupra drumului, dar nu-i răspunse. Dar ea ştiu că el se aştepta la o remarcă acidă, doar că ea nu avea una. Nu voia să aibă una. Voia relaţia simplă, relaxata şi conversaţia pe care o avuseseră în timpul atacului cu bombă, când el o făcuse să se simtă în siguranţă, deşi aceea fusese cea mai periculoasă situaţie în care se aflase vreodată.

- Ce a găsit Davies despre acest tip? întrebă ea, încercând să fie relaxată şi naturală. Ea nu le permitea prea des oamenilor să o vadă aşa, însă nu voia să se mai ascundă de el. Presupun că ai citit despre asta pe telefon, nu-i aşa? Nu cred că eşti genul de om care să se arunce în necunoscut.

Cum el nu-i răspunse imediat, ea privi în direcţia lui, temându-se ca nu cumva să mai fie supărat pe ea. Maxilarul lui era fără îndoială încleştat în continuare, umerii îi erau tensionaţi, dar vocea lui era calmă şi chiar un pic surprinsă când îi răspunse în cele din urmă.

- CBG Industries este o mare corporaţie cu mai mulţi parteneri care face mai multe tipuri de afaceri. Foster a lucrat pentru companie într-o poziţie de management inferioară, timp de douăzeci şi doi de ani înainte să se retragă aici.

- în ce domeniu?

- Petrol şi gaz. S-a ocupat de un centru de distribuţie care coordona livrările de carburat pentru staţii de alimentare. încetini şi coti la dreapta pe alt drum plin de pietriş. Mi-a răspuns şi Callahan. FBI-ul a confirmat că bomba a fost plasată afară într-o camionetă din faţa staţiei TV. Nu era mare, de aceea nu a produs pagubele pe care ar fi putut să le producă. Dar a fost o versiune mai mică a modelului folosit de McVeigh în Oklahoma City, făcură din fertilizator, chimicale şi...

- Motorină, termină ea fraza, respirând greoi.

El privi în direcţia ei.
- Ştii şi tu cum se fac bombele?
-Citesc şi eu ştirile. Am fost şi eu la facultate şi îmi aduc aminte că am studiat despre atacurile cu bombă din Oklahoma City. I-ai spus lui Callahan ce ai aflat despre Foster?
- Da. I-am trimis mesaj când am aterizat. Ceea ce înseamnă că FBI-ul o să fie aici în câteva minute, dacă nu este deja. Vreau să-l văd pe tip înainte să pună mâna pe el.
Ea nu ştia ce să creadă despre asta. Era posibil ca individul - cel mai probabil - să fie periculos. Să fi rămas la hotel nu mai părea o idee chiar atât de proastă acum. Hunt încetini când se apropiară de o alee mai scurtă, tot cu pietriş. Casa era la vreo doi metri distanţă de drum şi părea mai mult o cabană veche decât o locuinţă. Nu era nici un copac în jurul acelei structuri vechi din mijlocul deşertului şi nu exista nici gard. Erau doar tufişuri uscate şi buruieni înalte, îngălbenite.
El parcă maşina pe marginea drumului, uitându-se în jur după vreun semn de viaţă. Erau în mijlocul pustietăţii - nu mai erau alte case prin jur, nu erau clădiri sau copaci şi nici măcar tufişuri suficient de înalte încât cineva să se ascundă după ele.
- Nu pare că e cineva acasă, şopti el.
Nici ei nu i se părea că era cineva acolo. Poate că Davies le dăduse adresa greşită.
El deschise portiera din dreptul şoferului.
- Vino aici! Dacă vine cineva cât sunt plecat sau dacă auzi ceva straniu, apeşi pe acceleraţie şi fugi! Să-l părăsească? Nu o cunoştea prea bine dacă avea impresia că l-ar fi abandonat acolo.
Când el coborî din maşină, ea se strecură în locul lui. El verificase încărcătorul pistolului de 9 mm pe care-l ascunsese în tocul centurii de la spate înainte să se urce în maşina închiriată cu care ajunseseră acolo.
Ea simţi o explozie de neliniște, strângând volanul cu mâinile.
-Cât o să stai?
-Sper că doar câteva minute. Evită să o privească. Cerceta împrejurimile, uitându-se după orice fel de

amenințare. Stai aici! Să ții ușile blocate! O să te sun dacă t sigur să ieși.
Ea înghiți în sec nu pentru că se temea, ci pentru că nu-i plăcea tensiunea dintre ei. Tensiune pe care ea o crease grăbindu-se să tragă concluzii și fiind atât de neîncrezătoare.
- Hunt.
Îl prinse de mână înainte să se îndepărteze de ea, făcându-l să se oprească.
El privi în jos prin lentilele ochelarilor lui de soare care îi ascundeau complet privirea, împiedicând-o să vadă ce gândea, însă maxilarul lui tensionat îi semnală clar disconfortul.
-Ce e?
I se strânse stomacul. Nu se pricepea deloc la scuze. Sau la a se baza pe oameni. Sau la a primi oameni în sufletul ei.
- îmi pare rău că am tras concluzii greșite. Ar fi trebuit să te întreb în loc să presupun. Nu e tocmai ușor pentru mine. Foarte puțini oameni mă surprind.
Tensiunea din maxilarul lui cedă, apoi el îi strânse degetele la rândul lui. Era cald, dur și puternic.
- Probabil pentru că nu le dai o șansă oamenilor ca să te surprindă. Nu toată lumea e la fel de nemernică precum fostul tău soț.
Cuvintele lui o înțepau, dar i le spusese calm și fără reproș, iar ea nu putea să nege că avea dreptate.
- Știu asta. Nu e mereu ușor să cred asta.
- Poți să crezi asta despre mine. Nu te-aș răni intenționat niciodată, fizic sau emoțional.
Inima îi bătea cu putere în timp ce-l privea.
-Știu, șopti ea, luptându-se cu valul de emoție care o cuprinse brusc. O să încerc să arăt asta mai des.
-Bine.
Nu se feri de ea. Nu-i eliberă mâna. Nu făcu nici o mișcare ca să se apropie de ea. Iar ea îi era recunoscătoare pentru asta, fiindcă emoțiile o copleșiseră și nu era sigură ce ar fi făcut acum dacă el ar fi atins-o - dacă l-ar fi respins ori dacă s-ar fi prins de el și nu i-ar mai fi dat drumul niciodată.
- O să fii bine aici, da? o întrebă el.
Ea încuviință.
- Esti sigură?
-Da.

Soarele strălucea puternic în spatele lui, aşa că îi era foarte greu să-i distingă faţa. Ştiind că era îngrijorat şi că nu avea să plece până când nu era sigur că ea nu urma să se piardă cu firea, se forţă să zâmbească şi clipi spre el.
-O să fiu bine.
- Bine. O eliberă delicat. O să mă întorc repede.
- Să ai grijă!
El îi zâmbi cu căldură.
- întotdeauna.
El închise portiera şi ocoli maşina. Singură, ea inspiră pentru a mai elibera din tensiunea pe care o simţea în piept. îl urmări în oglinda retrovizoare până când dispăru în spatele maşinii şi se îndreptă către casă.
Ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că îndreptase lucrurile cu el. Ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că acum ştia adevărul despre femeia care-i întrerupsese noaptea trecută şi ar fi trebuit să se simtă mai bine pentru că el nu mai era supărat pe ea. Dar nu se simţea. Ridică o mână şi se frecă pe piept, sperând că asta avea să ajute la eliberarea presiunii, dar nu avu nici un efect. Se simţea ca şi cum...
înălţă capul când înţelese ce simţea. Avea acelaşi presentiment ca în momentele de dinaintea exploziei şi ca în momentele dintre dărâmături, înainte ca molozul să se mişte, iar ea să piardă contactul cu Hunt. Avea sentimentul că era pe cale să se întâmple ceva groaznic.
Hunt deja era în faţa casei, mişcându-se silenţios pe treptele verandei. Dacă ieşea acum şi striga la el să se oprească, era posibil să alerteze pe oricine se afla în interior. îl urmări cu sufletul la gură cum se uită în casă prin ferestrele murdare. Pistolul încă îi era în teacă, iar limbajul trupului lui nu indica nici un semn de pericol iminent. Cu toate acestea, inima ei bătea nebuneşte, iar presiunea din interior tot creştea.
Bătu la uşă. Trecură câteva minute bune, dar nu deschise nimeni. Bătu din nou. Când din nou nil se auzi nimic, privi în spate către maşina în care se afla ea şi îi făcu semn către marginea casei, indicându-i că avea să se ducă în spate.
„La naiba!"

înghiţi în sec. îşi frecă palmele transpirate de pantaloni. Voia să urle la el să rămână unde era, dar deja pornise. Câteva secunde mai târziu, dispăru din raza ei vizuală.
Temperatura din maşină creştea cu fiecare secundă. Nu era sigură cât timp trecuse, dar i se părea că erau ore întregi. Transpirase pe frunte şi pe spate. Nemaiputând să suporte căldura din maşină, privi înainte şi înapoi şi, nevăzând nici o maşină venind sau plecând, deschise uşa şi sări în picioare.
Vântul îi flutură uşor părul şi mişcă un tufiş. Undeva în depărtare se auzea un şoim, dar în afară de asta era linişte. Doar o linişte apăsătoare, care îi creştea adrenalina şi mai mult.
- Haide, haide, haide, bolborosi ea, privind peste capota maşinii către casă şi întrebându-se de ce dura atât.
întrezări o mişcare în partea din faţă a casei prin fereastra principală.
Trase adânc aer în piept şi expiră relaxată când îşi dădu seama că mişcarea provenea de la Hunt, care stătea cu o mână în şold şi cu cealaltă pe telefonul pe care-l ţinea la ureche în timp ce se uita în jos.
Aerul îi ieşi din plămâni. Era în siguranţă. Nu i se întâmplase nimic rău. Faptul că nu-şi scosese pistolul şi că vorbea la telefon era un semn clar că nu era nici o ameninţare în casă. Ceea ce însemna că ea nu mai avea nici un motiv să se streseze.
Simţindu-se ca o idioată, închise uşa şi porni către casă. Cum nu-l văzuse mişcându-se către uşa principală, presupusese că era în continuare închisă, aşa că o luă prin spate, aşa cum făcuse el. Treptele din ciment ciobite duceau către uşa deschisă de la o bucătărie. Prevăzătoare, intră şi strigă:
-Hunt?
Prima dată o lovi mirosul. Era un miros de mucegai, închis, puturos care o făcu să strâmbe din nas. O privire aruncată prin bucătăria murdară îi spuse repede că mirosul cel mai probabil venea de la vraful de farfurii murdare aruncate în chiuvetă sau de la masa din dreapta ei plină de cutii vechi de pizza şi de sticle goale de lapte.
Camera era goală. Privind în faţă, văzu un hol mic ce despărţea casa în două. Porni în acea direcţie.

- Hunt?
Se auziră nişte foşnete din camera principală, iar câteva secunde mai târziu Hunt ieşi în hol cu telefonul la ureche.
- La naiba! Aşteaptă un pic! El lăsă telefonul în jos. Kelsey, opreşte-te! Nu mai înainta!
Ea mai făcu un pas până să înţeleagă cuvintele lui, oprindu-se. O mişcare scurtă în stânga îi atrase atenţia. Hunt veni repede ca fulgerul către ea, dar ea se întorsese deja şi mai aruncase o privire înainte să ajungă la el. Stătea în faţa uşii deschise a unui birou. Grămezi de fotografii alb-negru erau împrăştiate pe covorul aspru, foşnind, mişcate de vântul care intra printr-o fereastră deschisă. Şi în toate îşi vedea faţa.
- La dracu'! Hunt ajunse lângă ea şi încercă să o îndepărteze de acolo. Nu trebuie să vezi aşa ceva!
- Nu, chiar trebuie!
Ea se smuci din strânsoarea lui, uitându-se şocată la fotografii. Nu erau doar fotografii cu ea. Erau fotografii făcute în ultimele săptămâni. Unele de la evenimente de modă din New York. Altele de la petreceri la care mersese alături de profesionişti din industrie. Altele cu ea aşteptând sau comandând un taxi pe străzile din Times Square.
însă nu acele fotografii o speriară. Ci fotografiile cu ea de pe birou pe care erau scrise cuvintele *târfă,* cwrvd *şi* moartă, mâzgălite cu litere roşii fix pe faţa ei. Acelea şi fotografia din mijlocul biroului. Cea cu ea zâmbind în timp ce stătea pe scenă cu modelele ei în New York. Cea în care cineva înfipsese un cuţit de vânătoare exact în dreptul inimii ei.

capitolul 12

Kelsey se plimba dintr-o parte în alta a casei dărăpănate, cu degetele de la o mână lipite de buze şi cu cealaltă mână cuprinzându-şi talia, în timp ce soarele cobora încet la orizont, încercând să nu intre în panică.
Hunt deja sunase la poliţie în timp ce ea intrase să-l caute, iar o mare de maşini de poliţie şi de la FBI erau acum înşirate pe aleea îngustă şi pe drumul din spate. Ea ieşise afară la scurt timp după ce intrase

ca să ia o gură de aer, însă ceea ce văzuse în tot acel timp fusese mai mult decât suficient.
Nu mai exista nici o îndoială că acele mesaje erau pentru ea. I se făcu din nou rău de la stomac şi inspiră puternic ca să alunge greaţa. Nu înţelegea de ce. Sau cine, de fapt. Ea nu cunoştea pe nimeni aici. Nu cunoştea pe nimeni pe nume Foster.
în apropiere se auzi zgomot de pietriş, iar ea inspiră şi mai tare, încercând să nu-şi piardă cumpătul în faţa vreunui biet poliţist care nu bănuia ce se întâmpla cu ea.
- Hei, zise Hunt încet în spatele ei. Eşti bine?
Sunetul vocii lui o calmă într-un mod pe care nu avea
chef să-l desluşească acum. Pur şi simplu era recunoscătoare că era acolo. Se întoarse către el şi îşi dădu părul pe spate.
-Nu prea.
- Vino încoace!
El înaintă către ea, iar când deschise braţele, le puse în jurul umerilor ei şi o trase în căldura trupului său, ea nu-l opri pentru că acum avea nevoie disperată de asta.
închise ochii şi îl cuprinse de mijloc, inspirân- du-i mirosul familiar când îşi lipi faţa de pieptul lui. Dumnezeule, cât de bine era! Sigur. Aşa cum trebuia să fie! Nu voia să se întrebe de ce. Voia mai mult. îl Strânse şi mai tare de mijloc, iar el înţelese şi o trase mai aproape. îi şopti la ureche că totul avea să fie bine, că era în siguranţă, că nimeni nu putea să ajungă la ea, dar ea nu avea nevoie de cuvinte de încurajare. Avea nevoie de el. O prezenţă puternică, liniştitoare în viaţa ei, aşa cum fusese mereu. Simţindu-se îmbărbătată, îl eliberă. Timp de câteva clipe avu sentimentul că el nu avea să-i dea drumul, ceea ce îi plăcu la nebunie, dar apoi o eliberă. încurajând u-se să nu-şi piardă cumpătul, să rămână puternică, îşi dădu din nou părul pe spate şi îl privi. însă avu nevoie de fiecare urmă de putere ca să nu se retragă într-o cochilie în faţa lui, aşa cum ar fi făcut de obicei.

-Ce se întâmplă acolo? îl întrebă ea, luptându-se să se poarte normal, când era de fapt ultimul lucru pe care îl simţea.
El îşi trecu o mână prin păr şi privi în spate, către casă, unde câţiva ofiţeri de poliţie stăteau în faţa verandei discutând aprins.
-Actul de proprietate al casei este pe numele lui Graham Foster. Acum adună amprente. Nu este nici un semn lăsat de individ. Locul pare să fie părăsit de câteva zile.
Ea nu ştia ce simţea. Câteva zile erau suficiente pentru a merge în Oregon şi pentru a plasa acea bombă. Dar faptul că Foster nu era aici, iar mesajele plecaseră din acel loc o neliniştea.
- Pot să-l localizeze?
- O să-l găsească. L-au dat în urmărire. Are 60 de ani. Nu ar trebui să fie greu de găsit.
Ea îşi muşcă buza.
-Cred cumva că are vreo legătură cu Julian?
-O să se intereseze. Acesta e motivul pentru care am venit aici. FBI-ul vrea să vorbească din nou cu tine. Să vadă dacă ştii ceva de care nu ţi-ai dat seama. Comentariul i se păru de-a dreptul hilar, mai ales în situaţia de faţă.
-Se presupune că tu trebuie să mă protejezi. Nu să-i laşi pe agenţii federali să mă înnebunească.
El chicoti şi îi zâmbi într-un mod care pur şi simplu emana sexualitate, făcându-l să pară mult mai sexy decât avea dreptul să fie un bărbat. Iar gestul o mai linişti.
- O să stau cu tine ca să mă asigur că nu întrec limita şi nu te înnebunesc. Ce zici de asta?
Acum suna perfect.
-Mulţumesc, apreciez.
-Vrei să-i suni pe ai tăi? Să le spui ce am găsit?
- în nici un caz. Când ii văzu reacţia, îşi dădu seama cum trebuie să fi sunat asta. încă nu vreau să-i îngrijorez. Oricum nu pot face nimic, şi dacă le spunem despre asta, o să adăugăm stres inutil.
- Am înţeles.
Ea îl privi îngrijorată.
-Sunt în siguranţă, aici, nu? Foster nu e aici.

- Eşti în siguranţă. Nimeni nu se atinge de tine, cu excepţia mea.

Ea simţi un val de căldură în stomac. Ştia că el nu se referea în modul în care şi-ar fi dorit ea să se refere, dar îi plăcu oricum comentariul lui. Oftând şi nedorindu-şi să se mai gândească la asta prea mult, privi către casă.

- Cred că **ar tTebui** să scăpăm **şi de asta.**

El se întinse după mâna ei, oprind-o.

- Le-am spus să vină ei aici.

Ea privi în jos către degetele lui calde, înfăşurate în jurul degetelor ei reci, uimită de cât de conştient era el de ce avea nevoie ea. Şi mult mai surprinsă că prima ei reacţie nu fusese de respingere. Se putea baza pe el şi în acelaşi timp putea să rămână calmă. De fapt, îi era mult mai uşor să rămână calmă când el era în preajmă.

-Când terminăm aici, ce zici dacă ne cazăm la un hotel, ne spălăm şi găsim un loc să luăm cina? o întrebă el. Cel mai probabil, o să aibă informaţii despre Foster abia mâine.

Pentru ea, ceea ce îi descrisese semăna cu un paradis. Şi foarte mult cu o întâlnire, ceea ce ştia deja că putea fi periculos, mai ales acum, când nu prea voia să-i dea drumul la mână.

- Cred că sună bine şi că e exact ce am nevoie.

El îi zâmbi larg, strângând-o şi mat tare de mână într-un mod care nu doar că o făcea să ardă, ci îi dădea şi putere.

- Şi pentru mine. O să am grijă de tine, Kels, promit!

Ea îi zâmbi înapoi, ştiind că el avea să facă tot posibilul pentTU a se ţine de cuvânt. însă a şti şi a crede erau două lucruri foarte diferite, iar după ceea ce văzuse în acea zi, nu existau garanţii.

Şi asta pentru că acum ştiau că nu mai aveau de-a face cu un soţ cu capsa pusă. Persoana care ciopârţise acele fotografii şi o înjunghiase în inimă era deranjată într-un mod care o făcea extrem de imprevizibilă.

Hunt se sprijinea cu coatele pe genunchi, aşezat pe scaunul pluşat din livingul apartamentului de la hotel, jucând u-se cu telecomanda de la televizor, trecând de la un canal la altul.

Nu era nimic la ştirile locale despre Foster sau despre ce găsiseră poliţiştii la acea proprietate din deşert - nici măcar un indiciu că FBI făcea ceva deosebit în acea zonă. Alegând în cele din urmă să se uite la un meci de baschet, setă volumul încet ca să nu o deranjeze pe Kelsey în dormitor, aşează telecomanda pe măsuţa de cafea din faţa lui şi îşi verifică telefonul pentru a suta oară.
încă nimic de la poliţişti. Şi nimic de la Callahan din Portland. îl sunase şi pe Davies mai devreme, spunân- du-i să verifice ce legătura era, dacă era, între Benedict şi Foster, sperând să găsească ceva, dar până în momentul de faţă Davies nu găsise nimic. Logica îi spunea că trebuiau să fie legaţi cumva, dar instinctul îi spunea că exagera.
îşi masă gâtul, apoi luă sticla de apă pe care o deschisese şi o lăsase pe măsuţa de cafea. Apartamentul pe care managerul lui de la birou, Monica, îl închinase pentru ei era modern, cu mobilă somptuoasă şi în culori calde, deşertice - un amestec de crem, maro şi oranj care se potrivea de minune cu culorile de afară în timp ce soarele apunea peste munţii zimţaţi. Avea două dormitoare - pe cel mare i-l oferise lui Kelsey - şi balcoane cu vedere la piscină. Ea era în camera ei acum, pregătindu-se pentru cină. Era acolo de mai bine de o oră. Şi chiar dacă ştia că era în siguranţă şi că nu i se putea întâmpla nimic rău cât era sub nasul lui, abia aştepta să se deschidă uşa aceea blestemată şi să vadă cu ochii lui că era bine.
Şi asta pentru că nu era tocmai sigur că era bine. Păruse în regulă pe drumul către hotel. Se comportase normal - mai bine decât normal, de fapt. Se comportase precum acea Kelsey cu care petrecuse toate acele ore discutând între dărâmături, nu ca acea Kelsey închisă şi acidă pe care o condusese la casa lui de vacanţa. Dar ştia că tot ce văiuse la casa lui Foster o înspăimântase. Văzuse asta în ochii ei înainte să iasă afară. Şi o simţise când o îmbrăţişase, iar ea se agăţase de el ca şi cum nu mai voia să-i dea drumul.
Uşa de la dormitorul principal se deschise fix când el aproape că se ridicase cu intenţia de a bătea la uşă

pentru a se asigura că era vie, iar Kelsey ieşi în living zâmbind şi ţinând în mână iPadul lui. Răsuflă uşurat, ştiind că era bine, dar se încruntă pentru că nu era îmbrăcată sau pregătită pentru cină, aşa cum se aşteptase. Era înfăşurată într-un halat pufos şi alb, cu părul ud prins într-un prosop în modul acela ciudat în care doar fetele ştiau să-l prindă ca să te stea materialul pe cap.
- îmi cer scuze, sunt în întârziere, zise ea, trecând dincolo de el către bar şi deschizând frigiderul. O să fiu gata în douăzeci de minute.
- E în regulă.
El o urmări prin cameră, cercetând-o când scoase capacul de la sticla de apă, lăsându-şi capul pe spate şi sorbind o înghiţitură mare. Nu era încruntată sau crispată. Nu avea ochii umflaţi de plâns. Nu părea deloc supărată. Şi în mod clar nu era normal să arate atât de sexy în halatul şi prosopul acela, dar, drăcia naibii, era delicioasă! Fără machiaj, era superbă. Iar el era un nenorocit pentru că se gândea la aşa ceva mai ales având în vedere prin ce trecuse.
Cu sticla de apă în mână, ea tnaintă către el, holbându-se la televizorul de deasupra şemineului.
-Cine joacă?
Mirosea atât de bine! Mirosul ei de citrice îl înnebunea.
- Ce să joace?
-Jocul de baschet? Îi făcu semn către ecran, zâmbindu-i adorabil. Cel pe care-l urmăreşti.
El privi către televizor, deşi ce-şi dorea era să se uite la ea.
- Warriors cu Celtics.
- Hm... Ea privi jocul câteva secunde, sorbind din apă, apoi continuă: O sa fiu gata în zece minute. Mulţumesc că mi-ai dat voie să-ţi folosesc iPadul. Aşează tableta pe măsuţa de cafea şi se întoarse cu spatele. Am făcut o baie şi am fost complet distrasă de ce am citit.
-Sigur, nici o problemă.
O urmări plecând, o parte din el dorindu-şi să fi rămas. Iar cealaltă parte tânjind ca ea să fi rămas lângă el ca să urmărească meciul în acel halat sexy.
-Ce ai citit?

Ea se opri în pragul camerei ei şi strânse cadrul uşii, întorcându-se cu privirea spre el.
-O carte.
Când el se încruntă, ea îi zâmbi în cel mai drăgălaş mod. îi plăcea mai mult decât trebuia să o vadă zâmbind aşa.
- O biografie, clarifică ea. Despre Vivienne Armsrrong.
- Actriţa decedată? De ce?
-Pentru că am văzut o copie a romanului pe biroul lui Foster. Unul dintre ofiţeri se uita prin ea înainte să ies din casă. Erau multe secţiuni marcate cu galben. Hunt nu era genul de bărbat care să ţină pasul cu bârfele din Hollywood, însă Vivienne Armstrong fusese o stea în plină ascensiune până la moartea ei din cauza unei supradoze, cândva anul trecut.
- De ce ar fi marcat Foster citate din autobiografia unei actriţe moarte?
- Nu ştiu. M-am gândit că, dacă o citesc, o să găsesc vreo conexiune între ei, dar nu văd nimic. E plină însă cu tot soiul de bârfe şi zvonuri suculente deale Hollywoodului, dar nimic despre Foster. Poţi să mai cauţi tu dacă \Tei. Eu m-am uitat doar prin primele trei capitole şi mi-am dat seama că e o pierdere de timp. Se depărta de tocul uşii. O să fiu gata în câteva minute.
Lăsase uşa dormitorului deschisă, dar dispăru după colţ în baie. Relaxându-se în scaunul lui, se întinse după iPad şi privi prin cartea pe care ea o începuse cât el o aşteptase.
Kelsey avea dreptate. Cartea era plină cu lungi secţiuni despre filmele în care actriţa jucase, despre actorii cu care ieşise şi despre actriţele care o detestau pentru că era cea mai recentă stea la Hollywood. Nimic de interes - cel puţin nu pentru Hunt. Era pe cale să închidă aplicaţia de citit când găsi un capitol intitulat „Cel mai mare regret”
Frunzări primul paragraf, apoi îl reciti cuvânt cu cuvânt când îşi dădu seama despre ce era capitolul de fapt. Despre un copil. Un copil la care actriţa renunţase pentru binele ei.
îşi simţea părul ridicându-se pe ceafă în timp ce citea povestea. Vivienne Armsrrong spunea că venea dintr-o familie abuzivă, că nu avusese mai mult de 16

ani când rămăsese însărcinată şi că părinţii ei o dăduseră afară din casă.
Se mutase cu prietenul ei, un mecanic cu câţiva ani mai mare decât ea şi care trăia singur. însă, când pierduse copilul, relaţia lor se deteriorase, iar ea, în cele din urmă, se mutase singură. Era la capătul răbdărilor, nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, aşa că se întorsese la singurul lucru la care se pricepuse vreodată: teatrul. Se mutase în LA cu visul de a reuşi în industria filmelor. încet, începuse să primească roluri - la început în reclame, apoi ca figurantă în sitcomuri şi în drame TV. Apoi se îndrăgostise de un bărbat de care nu ar fi trebuit să se îndrăgostească - cineva care nu era din industria filmelor şi care nu-i înţelegea visul.
Hunt începu să treacă mai repede peste pagini şi să citească cu mai mult interes, simţind că acestea erau paginile subliniate din exemplarul pe care Foster îl avea acasă. Din acea uniune rezultase un copil - o fetiţă -, iar Vivienne fusese extaziată. Dar relaţia se destrămase rapid din cauza a ceea ce actriţa numise „nevoile speciale" ale fetiţei, iar Vivienne se trezise brusc singură, încă încercând să-şi facă un nume la Hollywood şi în acelaşi timp crescând o fată de una singură şi având trei joburi pentru a plăti întreţinerea copilului, chiria şi orele ei de actorie.
Hunt nu era sigur cât de mult din ce citea era adevărat. O parte bună trebuie să fi fost intens dramatizată pentru a vinde cartea. Dar Vivienne Armstrong se descria ca o mamă singură, devotată, care se chinuia să reziste. Conform celor scrise de actriţă, fetiţa ei avea probleme de ataşament. Vivienne nu o putea lăsa singură ca să lucreze. Dar nici nu putea să renunţe la jobu- rile ei, căci altfel ar fi murit de foame. Serviciile sociale o convinseseră că copila avea nevoie de specialişti şi de o intervenţie medicală pe care Vivienne nu şi-o permitea. Ea îşi mai luase un job, de unde fusese însă concediată pentru că pleca foarte des pentru a avea grijă de fetiţă şi de ieşirile incontrolabile ale bonei. La capătul răbdării, incapabilă să aibă grijă de fată şi chinuindu-se să se şi întreţină, Vivienne începuse să creadă că ceea ce-i sugeraseră în repetate rânduri lucrătorii sociali era, poate, cea mai

bună soluţie pentru fata ei. Cu o familie nouă care să-i asigure stabilitate şi suportul de care avea nevoie.
Următoarele paragrafe erau vagi, dar dădeau de înţeles ce se întâmplase. Vivienne o lăsase pe fată la o prietenă în oraşul ei natal, femeia îi promisese că avea să-i ofere copilului atenţia de care avea nevoie şi că urma să crească într-un mediu afectuos. Vivienne se întorsese la Hollywood, dar rămăsese atât de distrusă de încă un eşec, încât îşi jurase să facă un milion de dolari cu care să-şi permită să o aducă pe fata ei înapoi şi să plătească pentru cea mai bună îngrijire. Doar că, atunci când îşi îndeplinise scopul, când reuşise la Hollywood şi în cele din urmă se întorsese să-şi recupereze fata, aceasta dispăruse. Femeia la care o lăsase se îmbolnăvise şi dăduse fata spre adopţie. În ultimul paragraf din capitol se spune că, până să afle Vivienne vestea, femeia care o îngrijise pe fată murise, iar fetiţa se pierduse în sistemul de adopţie. Îşi petrecuse ani buni încercând să o găsească, dar fără rezultate.
Hunt privi pagina, simţind furnicături la ceafă în timp ce-şi aminti conversaţia pe care o avusese cu fratele lui Kelsey, Alee, cu mulţi ani în urmă.
- Sunt gata.
Cu coada ochiului, văzu că ea intră în cameră. Făcea ceva cu părul ei, îşi trecea mâinile prin el sau îl tapa, nu era sigur pentru că nu putea să se întoarcă pentru a se uita.
- Hunt? Eşti bine?
-Alee mi-a spus cândva că ţi-ai schimbat primul nume când te-a adoptat familia McClane.
- Aşa am făcut, zise ea ezitând. Mulţi copii adoptaţi o fac. De ce mă întrebi de asta?
El o privi. Stătea în faţa lui îmbrăcată într-o rochie mulată, neagră, cu mâneci trei sferturi, cu un corset care îi accentua decolteul şi formele în zona şoldurilor, în lumina serii, cu părul blond atârnându-i puţin peste umeri, părea angelică şi superbă. Era gata de o ieşire departe de coşmarul din ultimele zile. Ceea ce merita. Dar nu avea să primească. Iar el

se simţea ca un ticălos pentru că avea să-i distrugă seara.
Se ridică în picioare şi îi înmână iPadul.
- Pentru că schimbarea ta de nume cred că tocmai a devenit importantă.
îngrijorată, ea luă iPadul şi privi către ecran. De îndată ce-i văzu privirea şocată, ştiu ce se întâmplase, deşi nu-i auzise numele pe care-l avusese la naştere.
-Trebuie să dau un telefon. Trecu pe lângă ea, atingându-i delicat umărul. Iar tu trebuie să stai jos şi să citeşti asta.
Ea nu-i răspunse, ci doar se prăbuşi încet pe scaunul pe care-l eliberase el, glisând furioasă către începutul capitolului şi începând să citească.
El. o privi câteva secunde pentru a se asigura că era bine. Avea să fie, ştia asta. Nu pentru că devenea foarte rigidă sau dură sub presiune, ci pentru că era o supravieţuitoare. Poate că nu reuşea să aibă încredere în alţii. Poate că îşi ţinea emoţiile bine ascunse şi era mereu în gardă. Dar acum el ştia de ce făcea toate aceste lucruri. Pentru că învăţase din copilărie că aceasta era soluţia cea mai bună pentru a nu fi respinsă. Dacă ea era acel copil despre care el citise, dacă ea avusese acele probleme de ataşament de la naştere, asta explica multe. Chiar şi relaţia ei cu Benedict avea acum mai mult sens decât crezuse el. Pentru cineva ca ea, care se temea să se apropie de cineva, el fusese opţiunea cea mai sigură pentru că ştiuse din start că nu avea să o forţeze niciodată să-l primească în sufletul lui.
Stătea cu sufletul la gură în timp ce o urmărea citind în acel scaun. Ei erau la fel, de fapt. Amândoi singuri, amândoi prevăzători în faţa relaţiilor, amândoi înspăimântaţi de ideea de a risca să se apropie de altcineva. Doar că motivele ei erau mult mai întemeiate decât ale lui. După tot ce aflase despre ea, după tot ce trăise, problemele lui păreau... laşe. Mai ales acum, când i se părea că ea era singura persoană pentru care merita să rişte totul.
Kelsey învârtea vinul în pahar, uitându-se cum lichidul roşu dansa de o parte şi de cealaltă a sticlei în timp ce stătea la masa de pe balconul bistroului foarte puţin populat, unde ea şi Hunt tocmai luaseră

cina, în centrul din Palm Springs. Ştia că trebuia să iasă din dispoziţia melancolică în care intrase după ce citise acel capitol din autobiografia lui Vivienne Armstrong. Doar că nu putea.
Oare era posibil? Oare se putea ca ea să fie fiica pierdută a actriţei?
Logica îi spunea că nu, dar Kali-Shae nu era un nume comun. Şi povestea... Şi datele... Toate se potriveau. Se auziră zgomote de paşi, apoi scaunul din faţa ei zgârie podeaua. Ridică privirea şi îl văzu pe Hunt stând în faţa ei.
- Am vorbit cu detectivul.
-Şi?
Ea îşi îndreptă spatele, simţindu-şi pulsul accelerând. Hunt îi lăsase un mesaj detectivului responsabil de investigaţie înainte să plece de la hotel, iar bărbatul îi sunase fix în timp ce luau cina.
- Ai avut dreptate. Acela era capitolul subliniat.
I se făcu greaţă. Privi mâncarea pe care o comandase, dar de care abia se atinsese.
-A zis că au identificat amprentele din casă. Sunt ale lui Foster. Ultima dată a fost văzut acum patru zile la o benzinărie din afara LA-ului.
- Suficient timp cât să zboare din LA în Portland şi să pună acea bombă.
-Da.
Pe chipul ei se citea îngrijorarea.
-Şi mai ce?
El scrâşni din dinţi, apoi continuă:
- Poliţiştii au găsit încă un fel de clădire pe proprieta- tea lui cu multe lucruri interesante. Mai multe butoaie cu motorină, saci cu îngrăşământ şi cabluri care ar fi putut fi folosite pentru a construi bomba.
Ea şi încordă umerii.
- Poliţiştii mi-au mai spus că Foster are reputaţia unui om solitar, căruia îi place să se plângă des din cauza lucrurilor rele pe care le-au adus corporaţiile, mass-media şi guvernul.
- Deci e un fan al teoriilor conspiraţioniste.
- Aşa se pare.
Toate scenariile pe care ea încerca să le alunge îi invadau mintea.

- Şi care e ipoteza? Că Armstrong era mama mea? Că tipul ăsta, Foster, e tatăl meu? Că a pus bomba în Portland ştiind că o să fiu acolo şi că el... Voia să se răzbune cumva pe Armstrong pentru că l-a părăsit?
- Să nu ne lăsăm luaţi de val.
Hunt îşi puse o mână peste palma cu care ea ţinea paharul. Atingerea lui era caldă şi delicată şi o calmă suficient de mult încât să nu se alarmeze.
-Amândoi ştim că asta e presupunerea logică.

- Poate. Dar nu are sens. De ce să-ţi pună gând rău? Tu nici n-ai cunoscut-o. Nici măcar nu ştim dacă eşti rudă cu ea. Şi dacă tu eşti ţinta, de ce să pună o bombă? Sunt zeci de modalităţi prin care poţi răni pe cineva care să nu atragă atenţia.Doar dacă nu voia să ştie cineva că eu sunt ţinta. Daca aş fi murit în atacul cu bombă, ar fi părut doar un accident.
-Atunci de ce să trimită mesajul?
-Ca să mă sperie. Ca să mă înnebunească. Aşa cum se simţea acum. Şi tocmai ai zis că e nebun. Dacă urăşte mass-media şi corporaţiile atât de mult, acea bombă de la televiziune s-ar încadra perfect în stilul lui de operare. Ar fi împuşcat doi iepuri deodată.
- Poate, zise el, strângându-i mâna. Dar se poate la fel de bine ca Foster să nu fie altceva decât un fan nebun. Până ce nu ştim care este legătura ta cu Armstrong şi Foster, nu are rost să te stresezi.
Ea nu era atât de sigură. Nu putea să scape de lucrurile pe care le văzuse în acea casă şi de faptul că numele ei - acela de la la naştere - era în acea carte.
Hunt îi eliberă mâna şi, deşi ea ştia că nu se putea baza pe el aşa cum ar fi vrut, i-ar fi plăcut să o mai ţină puţin, iar o parte din ea chiar ar fi vrut ca el să o ţină aşa cum o făcuse în tăţa casei lui Foster.
- Detectivul mi-a dat numele avocaţilor lui Armstrong. Cred că ar trebui să stabilim o întâlnire cu ei. Ei ar putea să ne confirme sau să ne infirme toate lucrurile care ştiu că te preocupă acum.
Ea încuviinţă în timp ce el începu să-şi taie friptura, acum rece, pentru că fusese nevoit să plece pentru acel apel. Şi mâncarea ei era rece, dar nu-i păsa. Nu mai putea mânca. Ridică vinul, sorbind ce rămăsese în pahar şi îi făcu semn chelnerului, deşi ştia ca nu era tocmai o mişcare inteligentă să bea, dar avea nevoie de alt pahar ca să rămână cu mintea întreagă.
Hunt o urmări mulţumindu-i chelnerului pentru că îi umpluse paharul şi apoi sorbind o înghiţitură mare. Fraţii ei se uitau aşa la ea când credeau că se comporta nesăbuit. Detesta acea privire la fel de mult cum detesta să o vadă pe faţa lui Hunt acum. Singurul plus era că Hunt era suficient de inteligent încât să-şi păstreze opiniile pentru el.

El încercă să schimbe subiectul şi să vorbească despre oraş şi despre ce ar trebui să facă după cină - să ia un desert, să se plimbe prin magazine ori să meargă la câteva galerii de artă. Ea încuviinţă politicos de fiecare dată, dar abia dacă îl auzi. Se gândea numai la ce citise în cartea lui Armstrong.

- Chiar dacă Foster nu e altceva decât un fan nebun, zise ea când el făcu o pauză suficient de lungă pentru a-şi termina cina, asta nu schimbă lucrurile cu nimic.

El înghiţi ultima îmbucătură, aşeză tacâmurile pe farfurie, apoi se şterse la gură cu şerveţelul. împinse farfuria deoparte şi îi zise:

- Bine, spune-mi de ce!

-Faptul că e un fan nebun, de fapt, explică situaţia. A transferat ura pe care o simţea pentru ea faţă de mine.

-Kels, zise el încet, sprijinindu-şi braţul pe masă, nu ştii că ea este mama ta.

- Ba da. Privi înapoi către paharul cu vin. Şi tu ştii asta, chiar dacă nu eşti pregătit să recunoşti.

- Numele şi datele sunt similare, da, aşa e.

- E mai mult decât atât. întârzierile de dezvoltare despre care a scris? Problemele de ataşament? Eu le-am avut, dar n-au fost probleme „speciale", defecte la naştere, cum le-a făcut ea să pară. Au fost rezultatele directe ale sindromului alcoolic fetal. Mama a băut cât a fost gravidă cu mine. Am fost un copil neastâmpărat, dificil, cu probleme de dezvoltare şi de adaptare mult timp. Am trecut prin trei case de copii pentru că era un lucru greu de gestionat, iar singurul motiv pentru care nu sunt şi eu alcoolică e pentru că m-a adoptat familia McClane.

-Şi tu crezi că toate astea arată că ea era mama ta? Ştia că suna complet iraţional, dar nu-i păsa.

-Este mai mult decât o dovadă. Vivienne Armstrong a murit din cauza unei supradoze. Am văzut poze cu ea online, iar în fiecare dintre ele avea un pahar în mână. Şi nu-mi spune că nu vezi similitudinile. Oamenii mi-au zis ani la rând că semăn cu ea. Ai auzit ce mi-a zis asistenta de producţie la televiziune fix înainte să explodeze bomba.

El se întinse după mâna ei, dar ea ridică paharul înainte ca el să o atingă. Nu voia prezența lui calmă sau puterea lui acum. Voia să se plângă și să scoată furia și ura din ea pentru că viața era foarte nedreaptă cu ea. Din nou.

- Nu face asta!

Ea făcu o pauză cu paharul la gură și înghiți dintr-oda- tă mult vin, privind dincolo de pahar către ochii lui, conștientizând ce făcea.

Dându-și seama cât de asemănătoare era de fapt cu actrița.

I se învolbură stomacul în timp ce coborî paharul pe masă cu mâna tremurându-i, dorindu-și să tugă din restaurant, dorindu-și să fugă de problemele ei patetice.

- Nu face nici asta! El o prinse de degete înainte ca ea să apuce să se retragă, de această dată strângând-o cu putere și insistență, tăișul din vocea lui fiind precum răceala pe care o citise în ochii lui mai devreme. Nu te uita la mine ca și cum te cert, pentru că nu te cert. Nu-mi pasă dacă bei un pahar sau zece. Nu sunt unul dintre frații tăi și nici fostul tău soț. Când am zis să nu faci asta, voiam să spun să nu te retragi și să nu mă ții la distanță.

Temătoare, ea ridică privirea și se uită la el, dar nu văzu minciună în ochii lui căprui și profunzi, văzu doar adevăr. Același adevăr pe care-l vedea mereu în ochii lui, pentru că Hunter O'Donnell nu era genul de bărbat care să mintă.

-Tu ai căutat-o vreodată pe mama ta, Kels?

Ea clătină din cap și se uită la mâna lui lipită de mâna ei.

- De ce?

- Pentru că nu am vrut să o găsesc.

-Asta te deranjează acum? Că s-ar putea să afli ce nu ai vrut să știi niciodată?

Ea clătină din cap, luptându-se cu nevoia irațională de a plânge.

-Atunci, spune-mi despre ce e vorba, zise el cu blândețe. Cu siguranță e ceva mai mult decât simpla posibilitate ca această actriță să fie mama ta, pentru că Dumnezeu știe că asta e ultima ta problemă acum. Altceva te deranjează. Ceva ce nu-mi spui. Te-

am văzut trecând prin lucruri mult mai rele. El mişcă degetele până când mâna lui fu complet unită cu mâna ei, iar cu degetul mare îi mângâie palma.
Spune-mi ce e, Kels! Spune-mi ca să te ajut!
li venea să plângă. Simţea cum o podideau lacrimile care îi erau în acelaşi timp străine şi familiare. închise ochii ca el să nu vadă, inspirând pe nas, detestând că el avea dreptate, că toată treaba asta o afecta aşa cum nu o afectase ceva vreodată. Detestând şi mai mult faptul că el o vedea aşa. îşi jurase că avea să fie tare, dură în faţa lui de când o văzuse în acea situaţie vulnerabilă în faţa lui Julian.

- Nu poţi să mă ajuţi, zise ea gâtuit.
- Lasă-mă pe mine să judec asta!

Ea expiră zgomotos, schiţând un zâmbet deoarece comentariul lui era atât de... masculin.
Când el refuză să-i elibereze mâna, ea oftă şi deschise ochii, holbându-se la mâinile lor împreunate. Ştia că nu mai avea cum să scape de această conversaţie, iar acum o parte din ea nici nu mai voia asta. îi plăcea cum îi ţinea mâna. li plăcea cum se potriveau. îi plăcea şi mai mult cum se simţea când se deschidea în faţa lui. Fie şi doar puţin.

-Ai dreptate, începu ea. Nu e despre ea. Nu contează nici faptul că ştiu că ea este motivul pentru care am avut atâtea probleme în adolescenţă. E faptul că ştiu adevărul. Toată viaţa am avut o fantezie despre mama mea. E stupid. Toţi copiii o au. Fantezia că, de fapt, nu m-a dat pe mâna străinilor. Că mama mea naturală a fost forţată să mă dea, că a fost răpită sau că a crezut că am murit. Eu şi Alee obişnuiam să vorbim despre asta. Obişnuiam să ne imaginăm ce se întâmplase cu noi amândoi. Doar că în cazul lui totul s-a întâmplat în realitate, iar în cazul meu...

- În cazul tău, zise Hunt cu blândeţe, continuând să o mângâie în palmă, ce am aflat astăzi îţi distruge fantezia.

Ea clipi des ca să alunge lacrimile.

- Da. Prostesc, nu?

-Nu. Real. Cu siguranţă povestea e diferită faţă de ce e în carte. Dacă e mama ta, sigur trebuie să fie mai mult de atât.

- Mai contează? Ideea e că nu m-a vrut.

- A scris că a vrut să te găsească după ce a dat lovitura.
- Asta e problema, Hunt. A scris despre asta, dar nu a făcut-o. Cartea s-a publicat acum cinci ani. Legile de adopţie din Oregon s-au modificat în 2014. Dacă ar fi vrut cu adevărat să mă găsească, ar fi putut să o facă. Adevărul e că nu a vrut să mă găsească. Ce a scris acolo sunt rahaturi pentru cartea ei.
-Nu ai de unde să ştii.
Se feri de mâna lui şi se întinse după vin.
-Ştiu. Nu a vrut să mă găsească, ceea ce înseamnă că nu i-a păsat. Şi asta mă omoară. Nu că e vreo mare actriţă. Nu că a băut şi m-a lăsat să suport consecinţele, făcându-mi viaţa un iad în copilărie. Ci că la final, când tragi linie, nu i-a păsat de mine.
Toate temerile o loveau din nou în timp ce sorbea tot vinul din pahar.
„Nimeni nu te vrea. Nici mama ta nu te-a vrut.” Asta spunea primul mesaj şi era adevărat. Nimeni în afară de familia McClane nu o dorise vreodată. Crezuse că asta avea să fie suficient, dar pe măsură ce crescuse, îşi dăduse seama că nu era. De asta ieşea cu bărbaţi de care iniţial nu era interesată, de asta alegea soiul rău de bărbat - precum Julian. De ce se măritase când, de fapt, nu-l iubise pe nemernic? Pentru că undeva în interiorul minţii ei chinuite credea că, dacă reuşea să facă pe cineva să o vrea, atunci avea să fie suficient. Doar că nu se întâmplase asta cu Julian, iar acum avea sentimentul dezgustător că nu urma să se întâmple cu nimeni altcineva.
Se ridică de la masă, simţindu-se mai rău decât înainte şi dorindu-şi ca această zi - această zi blestemată - să dispară.
- Putem să mergem la hotel? Sunt foarte obosită.
-Da.
El se înclină în scaun şi îi făcu semn chelnerului. Acesta se grăbi să le aducă nota, iar în tăcere, ea dădu poşeta într-o parte, uitându-se la faţa de masă şi dorindu-şi să mai fi avut nişte vin. Sau să-şi fi ţinut gura închisă în seara asta.
-Şi mai e un lucru, zise Hunt, rupând tăcerea.
Ea nu mai avea putere să se uite la el.

- Poate că ai dreptate. El îşi sprijini din nou braţul pe masă. Poate că nu a venit să te caute când trebuia. Dar asta nu înseamnă că a minţit. înseamnă doar că s-a temut. Aşa cum şi tu te-ai temut să o cauţi. Acele legi au făcut ca lucrurile să fie mai simple şi pentru cei adoptaţi, nu doar pentru cei care au dat spre adopţie în 2014.

Chelnerul aşează nota lângă mâna lui, iar Hunt vorbi în şoaptă cu bărbatul, întinzându-se după portofel, dar Kelsey nu auzi un cuvânt din conversaţia lor. Era mult prea prcocupată să digere ce-i spusese.

Avea dreptate, dar nu în modul în care credea el. Ea nu-şi căutase mama naturală, da, dar nu din cauză că îi fusese teamă. Nu o căutase pentru că ştiuse că adevărul ar fi putut să-i demonstreze că ea nu avea să fie suficient de dorită niciodată.

Şi să ştie asta cu certitudine nu doar că putea să o distrugă din toate punctele de vedere, aşa cum nu o făcuse nimic niciodată, ci avea să-i distrugă fundamentul pe care-şi clădise întreaga existenţă.

capitolul 13

Kelsey fu tăcută pe drumul de întoarcere către hotel. Hunt ştia că se gândea la multe lucruri, aşa că nu o forţă să vorbească. Dar şi-ar fi dorit să o facă. li plăcuse că ea apelase la el în faţa casei lui Foster şi că îl cuprinsese în braţe, ti plăcuse mult şi că fusese atât de sinceră cu el la cină, chiar dacă asta o făcuse să fie tăcută acum. Voia ca ea să aibă din nou încredere în el, să-i permită să fie ce avea ea nevoie să fie, doar că nu ştia cum să facă asta să se întâmple.

Când intrară în apartament, el închise uşa în spatele lui, puse cârdul de acces pe masa de la intrare şi o urmări aşezându-şi poşeta pe canapea. înainta către frigider ca să-şi scoată o sticlă de apă. Cum lăsaseră uşa de la balcon întredeschisă, de afară se auzea muzica de jazz de la bar, iar briza rece mişca draperiile transparente.

Ea înclină sticla şi sorbi o înghiţitură lungă, în timp ce luminile care pătrundeau prin ferestre îi accentuau linia sexy a gâtului şi silueta de clepsidră. Şi, nu pentru prima dată, el se întrebă cum naiba

îndrăznise Benedict ca la nervi să ridice mâna asupra ei.
Ea închise uşa frigiderului cu şoldul şi apoi se întoarse spre camera ei.
- A fost o zi lungă. Cred că o să mă duc la culcare.
El ştia că era mai bine să o lase să plece. Ştia că era alegerea bună. Dar în această seară nu voia să facă alegeri bune. Se aşeză în faţa ei, blocând uşa. Ea făcu un pas în spate şi se încruntă.
- Ce faci?
-Ceva ce probabil nu ar trebui.
Ea oftă, dar când el se întinse după mâna ei, nu se retrase, iar acel semn simplu fu confirmarea de care
- Ştiu că tu crezi că am intrat în panică, dar nu e aşa. Sunt doar obosită. Serios, sunt bine.
-Ştiu că eşti bine. Mereu eşti bine. Dar nu de asta te-am oprit. Când ea îşi dădu ochii peste cap, el îi cuprinse chipul între palme, forţând-o să se uite la el. Nu trebuie să treci prin toate singură. E în regulă să te sprijini şi pe altcineva. E în regulă să fii vulnerabilă din când în când.
Corpul ei încremeni, iar în timp ce se uita la el, i se umeziră ochii. Avea o privire atât de tristă, încât el simţi un nod în piept.
-Nu-mi place să fiu vulnerabilă. În special în faţa ta.
- Nu ar trebui să te preocupi de asta. Nu ai de ce să te temi de mine.
Ea închise ochii şi pufni din nou, acel gest tipic ei, care era aşa de adorabil, încât el tânjea să o sărute.
- E mai simplu de spus decât de făcut.
- De ce?
- Pentru că tu eşti... tu. Pentru că am văzut care este genul de femeie cu care îţi place să ieşi. Şi pentru că am citit toate acele reviste de modă. Femeile trebuie să fie misterioase şi interesante în faţa bărbaţilor de care sunt atrase, nu slabe şi... închise gura când îşi dădu seama de ceea ce tocmai spusese şi se înroşi puternic. Văzând-o roşind, Hunt simţi că fierbea sângele în el, căci reacţia ei dincolo de cuvinte arăta că vorbea serios.
El îşi trecu degetul mare peste obrazul ei, uimit încă o dată de puterea şi de spiritul ei.
- Dacă acela era genul de femeie cu care aş fi vrut să ies, aş fi ieşit deja. Şi consideră-mă nebun,

dar sunt destul de sigur că autorii acelor articole din reviste nu sunt altceva decât tocilari de vreo 20 de ani care habar nu au ce-şi doreşte un bărbat adevărat.
Tensiunea din umerii ei cedă şi îi zâmbi fără tragere de inimă, îndemnându-l să continue.
-Şi eşti una dintre cele mai puternice femei pe care le-am întâlnit vreodată. Nu ştiu mulţi oameni - bărbaţi sau femei - care ar fi putut să treacă peste tot ce ai trecut tu în viaţă. Nu doar să supravieţuiască, ci să fie triumfători. Şi pentru mine eşti teribil de misterioasă. Nu ştiu niciodată ce gândeşti sau ce o să spui în clipa următoare. M-ai ţinut cu sufletul la gură în uttimele zile.
Ea pufni, dar nu deschise încă ochii, însă buzele îi tremurau.
-Asta pentru că sunt aproape nebună.
-Nu, nu eşti. Eşti deşteaptă, amuzantă, frumoasă şi sexy. Şi când te deschizi, aşa cum ai făcut-o în această seară, când eşti vulnerabilă, nu e ceva care să respingă. Din contră, e ceva care incită. Pentru că asta înseamnă că ai suficientă încredere în mine încât să-mi permiţi să văd în interiorul tău.
încet, ea deschise ochii şi clipi. Iar când privirea lui o întâlni pe a ei, era atât de plină de tandreţe, încât el avu impresia că inima tocmai îi ieşise din piept. O reacţie care nu doar îl şocă, ci îi dădu sentimentul că toată lumea lui se răstumase cu susul în jos.
-Am încredere în tine, şopti ea. Probabil eşti singura persoană în afară de fraţii mei în care am încre...
El coborî buzele către ale ei. Nu se putu abţine. Şi când ea se deschise în faţa lui, atrăgându-l între buzele ei moi şi umede, el uită toate motivele pentru care nu ar fi trebuit să o sărute.
Ea gemu. Îl cuprinse de umeri şi se ridică pe vârful degetelor. Apoi se lipi de trupul lui cald, înclinându-şi capul şi jucându-se cu limba lui, atingând-o apăsat şi îndelung. Uniunea lor îi trimitea valuri de electricitate în fiecare celulă din trup. Făcându-l să se aprindă şi să vrea mai mult. Să vrea mâinile ei pe trupul lui gol, să vrea trupul ei sub trupul lui, să vrea tot ce aproape că avuseseră în noaptea în care ea venise în camera lui.

Dorința era atât de puternică, de insistentă și nu era deloc ce plănuise când se pusese în calea ei. Asta îl făcu să se îndepărteze de dulcele buzelor ei și de ce era pe cale să-i fure.
Ea respiră greoi pe pieptul lui și se coborî pe călcâie. Dar nu se feri de el, nu făcu nici un gest ca să-l elibereze, doar îl cuprinse de mijloc și se sprijini de el. Și, la naiba, era un sentiment atât de plăcut! Mult prea plăcut. Atât de plăcut încât ea era pe cale să-i distrugă și ultima fărâmă de autocontrol.
El înghiți cu greu în sec.
-Eu... Îmi place vulnerabilitatea. Mult. Dar nu vreau să profit de ea.
El pufni, iar ea ridică o mână de pe coastele pe pieptul lui, în dreptul inimii.
- Nu profiți de nimic.
Drăcia naibii! El închise ochii și trase puternic aer în piept, luptându-se să-și recapete controlul.
- Sunt pe cale să o fac. De aceea, cel mai bine e să pleci în camera ta și să încui ușa după tine.
Ea își dădu capul pe spate și îi zâmbi, fără a se mișca. Iar expresia din ochii ei pătrunzători era atât de sexy, atât de incitantă, încât trezea artificii în el.
- Nu mi se pare că ai vrea să merg în camera mea singură.
Nu, el știa că nu voia asta. Erecția lui se simțea deja.
- Mi se pare că vrei să vii cu mine acolo, adaugă ea.
Dumnezeule, da! Voia asta! Voia atât de mult, încât era pe cale să uite toate motivele pentru care menținuse distanța față de ea în toți acești ani. Dar în același timp se temea să nu strice lucrurile din nou.
- Nu vreau să te simți presată sau să regreți că ai avut încredere în mine.
Ea privi către pieptul lui, acolo unde mâna ei se odihnea în zona inimii, iar pulsul lui crescu când întrezări privirea ei neliniștită.
-Aveai dreptate când spuneai că eu nu primesc oamenii în interior. Nu o fac. Dar încerc să schimb asta. Și vreau să încep cu tine. Nu mă presezi cu nimic. Și singurul lucru pe care s-ar putea să-l regret e că în această noapte nu am riscat. Dar dacă nu vrei, atunci eu...

Tot controlul lui cedă. Strivit de propria dorinţă. Îi înghiţi cuvintele, sărutându-i buzele.
-Te vreau, murmură el pe buzele ei iar şi iar.
Şi când ea îl sărută înapoi cu aceeaşi poftă, el înţelese că nici unul nu mai avea cum să oprească ceea ce era pe cale să se întâmple.
El o întoarse către dormitorul ei, continuând să o lingă, să o muşte şi să o guste în timp ce înaintau, forţând-o să meargă cu spatele. Ea îl strânse mai tare de mijloc, apoi îl eliberă, şi în timp ce se mişcau către patul ei, îşi mută mâinile pe pieptul lui, desfăcându-i nasturii de la cămaşă în ritm alert. Dumnezeule, avea un gust atât de bun! Şi se simţea extraordinar. El îşi alunecă mâinile către umerii ei, apoi către mijloc, pe spate, căutând fermoarul, încuietoarea sau ce naiba era ca să o scoată din rochie.
- Kelsey.
-Da.
Ea se retrase doar cât să-i desfacă ultimul nasture şi să-i scoată cămaşa din pantaloni. Apoi îl sărută din nou cu o foame nebună, trecând cu mâinile peste pieptul lui gol şi împingând cămaşa de pe umerii lui. Simpla atingere a degetelor ei peste pielea lui era năucitoare, o senzaţie mai plăcută decât orice şi-ar fi imaginat vreodată. El o sărută apăsat, apoi se retrase uşor.
- Nu te opri din a mă atinge!
Zâmbetul ei era atât de sexy, încât şi el îi zâmbi. Ridicându-se pe vârful degetelor, îl sărută în colţul gurii, până când el simţi din nou pofta de a o gusta, apoi coborî pe călcâie, trecându-şi buzele peste sfârcul lui stâng.
-Nu os-ofac.
Dumnezeule, dacă aveau să continue aşa, creierul lui avea să facă un scurtcircuit! Vârându-şi mâna în părul ei, o trase în sus către buzele lui şi o sărută apăsat. Ea gemu, alunecându-şi mâinile pe abdomenul lui, găsind nasturele de la pantaloni.
El o forţă să facă un pas în spate până când ea simţi salteaua. O sărută din nou. Nu voia să se oprească din sărut. Dar în acelaşi timp voia mai mult. Voia totul. îşi alunecă mâinile pe şoldurile ei, pe coapsele

ei şi apucă materialul rochiei. Retrăgându-se uşor din sărut, ridică rochia.
- Ridică braţele!
Ea îi desfăcu nasturele de la pantaloni şi ridică braţele. Dintr-o mişcare, el o dezbrăcă de rochie, arun- când-o pe podea, apoi se holbă fascinat la trupul ei superb acoperit de un sutien din dantelă transparentă şi de o pereche de chiloţi cu talie joasă care îi cuprindeau perfect şoldurile subţiri, în picioare având tocuri cui, care parcă urlau „Trage-mi-o acum!"
Ultima picătură de sânge din corp se îndreptă către penisul lui. Lingându-şi buîele, îi cuprinse sânul drept, frecându-i vârful întărit cu degetul mare.
- E din colecţia ta?
Ea îşi lăsă capul pe spate când el îşi mişcă din nou degetul peste sfârcul tare. întinse mâinile spre şoldurile lui şi şopti:
-Da.
- îmi place. El ridică cealaltă mână, acoperindu-i celălalt sân şi jucându-se cu sfârcul neglijat. îmi place mult. Frecând şi eliberând un sân, coborî gura şi suflă puternic peste pielea tremurândă. Dar îmi place mai mult asta.
îi luă sfârcul în gură, adorând modul în care ea tre-mura şi îşi băga unghiile în carnea lui. Apoi o ridică şi o sărută, sugându-i limba. Ea gemu înfometată, iar el îşi simţi penisul tare ca piatra. Punându-şi mâinile pe spatele ei, îi desfăcu sutienul şi îl îndepărtă de pe trupul ei. Ea îşi înfipse degetele în părul lui în timp ce el îi tachina un sfârc cu limba, apoi pe celălalt. Cu o mână pe talia ei, o coborî pe saltea, umplând-o de sărutări pe gât înainte de a-i poseda din nou gura apăsat, tare şi incredibil de umed.
Fără suflare, se propti cu o mână pe saltea lângă capul ei şi se retrase ca să o privească, suficient de mult cât să-i vadă ochii şi să se asigure că ea încă era cu el.
Ea clipi de mai multe ori. Ochii îi străluceau. Dar în privirea ei nu văzu altceva în afară de dorinţă, poftă.
- De ce te-ai oprit?
- Pentru că vreau să te văd.

El privi de-a lungul trupului ei, sorbind-o din ochi. Sânii ei îi lăsau gura apă, iar bucata de dantelă dintre picioare îl înfometa.

- Desfă picioarele! Vreau să te văd toată.

Ea roşi, dar făcu întocmai, făcându-i loc între coapsele ei. Şi în timp ce el trase de chiloţi dintr-o parte, ea se ridică în coate şi îşi muşcă buza, urmărindu-l cum îi scotea chiloţii, cum trăgea adânc aer în piept şi cum îi cerceta atent fiecare părticică a trupului.

- Dumnezeule, eşti absolut fermecătoare! Eşti tot ce mi-am imaginat şi mai mult.

Ea înghiţi în sec şi îl privi sărutându-i genunchii, apoi urcând cu buzele mai sus.

- De când îţi tot imaginezi?

El zâmbi. Sărută încă un loc. De data aceasta mai sus, pe coapsă.

- De prea mult timp.

Ea încremeni şi trase aer în piept.

- Recent?

El îşi mută buzele pe cealaltă coapsă, muşcând pielea sensibilă.

-Absolut.

-Când?

El era foarte atent, atingând-o uşor şi tachinând-o, când de fapt tot ce voia era să o posede şi să intre în ea cu foame. Ea îşi umezi buzele şi se mişcă în faţă, ridicându-şi şoldurile, căutându-l, dar el se feri - încă nu voia să-i ofere ce voia. Mai întâi voia ca ea să **tTemure.** Voia să fie atât de excitată, încât să-l implore să o posede.

- în avion. Îşi lipi buzele de pielea ei moale dintre picior şi şold. în maşină. Când ea gemu din nou, el se apropie mai mult de vaginul ei. în tot timpul cinei. Suflă peste zona sensibilă dintre picioarele ei, simţindu-se uşor ameţit de mirosul plăcut al miezului ei excitat. De fiecare dată când te-am văzut în ultimii zece ani.

-Oh, Dumnezeule!

Ea închise ochii şi lăsă capul pe spate. Se ridică din nou şi îşi trecu mâinile prin părul lui, ducându-i gura acolo unde voia cu disperare să-l simtă.

- Nu mă mai necăji, Hunt! Te vreau.

El gemu şi îi linse miezul, gustând extaziat din incitarea şi din dorinţa ei. Ea cedă, lăsându-şi coatele să cadă, căzu pe spate înapoi pe pat. El începu să o lingă, iar ea îşi propti picioarele în saltea, ridicându-se de fiecare dată pentru a-i primi fiecare atingere. Şi când o simţi aproape de extaz, o penetră adânc cu un deget, lingând-o mai tare şi făcând-o să explodeze în orgasm, ţipând de plăcere.Ea încă tremura când el îşi lipi buzele de coapsa ei, de şoldul ei, când îşi croi drum sus pe trupul ei, găsindu-i în cele din urmă gura. Ea îl primi instantaneu şi îi împinse pantalonii pe şolduri în jos, în timp ce el se juca cu limba ei. Degetele ei trăgeau de pantalonii lui, ajutân- du-l să-i dea jos. Rostogoli ndu-se pe o parte, îşi desprinse buzele de ale ei suficient pentru a-şi scoate portofelul şi a-şi arunca pantalonii, boxerii şi tot ce mai era între ei.

Ea îi cuprinse bărbăţia cu mâna. El tresări, apoi gemu când **îl** masă, ridicând buzele înapoi către buzele lui. Mâna ei mică părea de catifea în jurul mădularului. Era atât de bine încât îi era teamă să nu ejaculeze dacă tot continua. El se retrase un pic de pe buzele ei, apoi privi către portofel, căutând un prezervativ.

- O secundă, aşteaptă-mă!

Ea se ridică în genunchi, atingându-l din nou. El trase aer în piept excitat de senzaţia obraznică. Apucă prezervativul şi îl scoase din portofel. Apoi îşi pierdu complet minţile când ea îl luă în gură.

-Oh, la naiba!

Căzu pe perne înainte să se mai poată opri. I se roteau ochii în cap. Ea îi sugea penisul atât de adânc, iar acum tocmai îi ieşise din gură, iar ea se juca cu vârful lui, înainte de a-l înghiţi complet din nou. Sângele pulsa în el în timp ce ea i-o sugea. Mâna ei mică tachina mădularul în timp ce limba ei se concentra pe vârf. El simţea că avea să explodeze. Ştia că avea să-şi dea drumul în câteva secunde. Dar nu voia ca asta să se termine atât de repede. Şi când avea să-şi dea drumul, voia ca ea să o facă odată cu el.

Îi tremurau mâinile, dar reuşi să se ridice şi să o prindă de braţe, ridicând-o de pe mădular. Ea

suspină şi îl privi cu ochi plini de dorinţă. O trase aproape, sărutând-o scurt, apoi îi zise:
-Trebuie să fiu în interiorul tău. Urcă-te pe mine!
-Da.
Ea se sui pe el în timp ce el se mişcă repede cu prezervativul.

Grăbeşte-te

!De îndată ce prezervativul fu pe penis, ea îşi duse mâinile în jurul gâtului lui şi îl sărută apăsat. Avea un gust divin. Era pură încântare. O prinse de şolduri, trăgând-o spre el în timp ce ea îi sugea limba. Vârfurile sfârcurilor ei îi atinseră pieptul. Vaginul ei ud atinse vârful penisului. Valuri de electricitate alergau prin el în timp ce o trase în jos pentru a o penetra foarte puţin.
- Kelsey, uită-te la mine!
Ea se îndepărtă uşor, cu buzele umflate, cu ochii ardând, cu trupul tremurând. însă încrederea pe care o citi în privirea ei îl topi complet.
- Ia-mă!
El o strânse de fund.
- Sunt a ta, dacă mă vrei.
- Te vreau, te vreau cu totul!
Ea îşi lipi buzele de buzele lui şi îi supse limba în timp ce el o penetră adânc. Iar gustul ei era atât de bun, era atât de caldă, umedă şi strâmtă, încât tot ce putea face era să geamă, sărutând-o şi penetrând-o iar şi iar.
Şoldurile ei se apăsau pe ale lui. Ea suspină şi se ridică, strângând şi mai mult din şolduri, făcându-l să tresară şi să tremure cu fiecare atingere.
El o cuprinse cu braţul de mijloc, ţinând-o strâns. O penetră mai tare. Gemu înnebunit de fiecare dată când ieşea din ea, iar vaginul ei umed se strângea în jurul penisului. O putea simţi devenind mai umedă, mai strâmtă. Ştia că era aproape. Rupându-se din sărut, o sărută în colţul gurii şi îi şopti:
- Dumnezeule, e minunat să te simt aşa! îi cuprinse sânul, jucându-se tandru cu sfârcul ei. Călăreşte-mă, Kelsey! Foloseşte-mă! Vreau să te simt explodând. Vreau să-ţi simt orgasmul.

Ea gemu, îndepărtându-se de buzele lui, respirând greoi şi călărindu-l mai repede şi mai tare cu fiecare nouă penetrare.
- Oh, da, acolo! îşi înfipse unghiile în umerii lui. Respiraţia ei caldă îi încânta buzele.
-Acolo, chiar acolo. Nu te opri!
Nu ar fi putut să se oprească nici dacă ar fi vrut. Era la câteva secunde de ejaculare.
- Fă-o! Strângând-o cu forţă, lipind-o de el, o penetră iar şi iar, adânc şi iar adânc, iar ochii lui se întâlniră cu ai ei în timp ce o urmări simţind extazul. Dă-ţi drumul pentru mine, iubito! Şi ia-mă şi pe mine cu tine!
Ea gemu lung, rămânând fără suflare, dar ţipând cu putere, umplând camera cu încântarea ei. Iar în secunda în care ea atinse orgasmul, în secunda în care el îi simţi trupul prăbuşindu-se, se eliberă de toată tensiunea, ejaculând într-un mod care nu doar că îl dădu peste cap, ci îi şi arătă ca două lucruri erau foarte clare.
Unu: ce făcuseră nu era rău. în mijlocul haosului, reuşiseră să se găsească unul pe altul şi trăiseră cea mai pură şi sinceră plăcere pe care o cunoscuse el vreodată. Şi doi: asta îl înspăimânta din cale afară pentru că în sfârşit avea ceva la care nu voia să renunţe nici mort. Ceva ce altcineva părea pornit să distrugă.

capitolul 14

Bărbatul ăsta avea în mod clar talente păcătoase. Kelsey zâmbi, rostogoli ndu-se pe partea din apropierea uşii închise de la baie, ascultând apa curgând de cealaltă parte. îi plăcea mult că Hunt era acolo, folosind duşul ei. îi plăcea că el rămăsese în camera ei toată noaptea. îi plăcea şi mai mult ce făcuseră în acel pat.
Se înroşi aducându-şi aminte cât de impunătoare fusese în acea noapte. Nu mai fusese aşa niciodată cu un bărbat, dar nici nu cunoscuse un bărbat ca Hunt până acum. **Si** era uşor să lase garda jos şi să fie naturală cu el, mai ales când văzuse cât de excitat devenise când ea preluase controlul, arătându-i ce-i plăcea.

Dușul se opri. Simți fluturi în stomac în timp ce ridică cearșaful peste sâni, dându-și părul pe spate, sperând că arăta sexy și ademenitor pe pernă, nu împrăștiat, cum cel mai probabil era. Cum Hunt se strecurase din pat înainte ca ea să se trezească, nu știa ce-i trecea prin minte acum, când se făcuse dimineață. Ea își dorea cu disperare ca el să nu regrete ce se întâmplase noaptea trecută, dar știa că exista posibilitatea de a face asta. Mai ales că acum se eliberaseră de tensiunea sexuală dintre ei, iar efectul vinului de aseară trecuse.
„Oh, Doamne, Dumnezeule! Sper că nu vinul a fost motivul...”
Ușa de la baie se deschise încet, iar Hunt păși în dormitor cu un prosop alb legat de mijloc și cu unul în mână, frecându-și părul ud.
- Hei, zise ea, ridicându-se mai sus între perne și încercând să nu se mai uite la acel prosop așezat așa pe talia lui, care îi accentua părul negru din zona abdomenului și care o făcea să o ia razna.
- Hei! Te-ai trezit. Sper că nu din cauza mea.
-Nu, nu.
Ea îi zâmbi, sperând că părea calmă și degajată. Așa trebuia să pară, indiferent ce gândea el în acea dimineață.
- Bun. l-am contactat pe avocații lui Armstrong seara trecută. Mi-au lăsat un mesaj vocal în această dimineață și mi-au zis că se pot vedea cu noi. Aveam de gând să te mai las să dormi un pic, apoi m-am gândit că am putea lua micul-dejun și apoi să plecăm în LA.
Viața reală. Ea încă nu voia să se gândească la viața reală, dar nu mai avea cum să evite asta.
- Da, sună bine.
- Bine.
El aruncă prosopul din mână pe un scaun din colț și o privi cu atenție.

O tăcere stranie umplu camera, una

care ei nu-i plăcea.
Privi spre mâinile
ei, încercând să se
gândească la ceva
matur. Inaintă cătrc
pat, iar ea simţi
fiori în pântec

.Încă nu ştia ce credea el, însă în loc să se îmbrace şi să-şi culeagă hainele de pe podea ori să-i spună că şi ea trebuia să se îmbrace, aşa cum se aştepta o parte din ea, el puse un genunchi pe saltea, se înclină, întinzân- du-se pe burtă lângă ea, şi o prinse de mână.

- M-am simţit bine aseară.

Uşurarea pe care o simţea în interiorul ei era mai dulce decât orice vin de vară.

-Şi eu.

Ridicându-se în coate, îi prinse ambele mâini într-ale lui, jucându-se cu degetele ei. Era atât de sexy, adorabil şi uşor nervos.

Şi, Doamne, cât îi mai plăcea că era uşor neliniştit!

-Nu a fost ce m-am aşteptat, bineînţeles.

Inima ei sări o bătaie. Oare fusese prea agresivă? Nu avea nici cea mai mică idee ce le plăcea bărbaţilor.

- Sper că nu te-am forţat să faci ceva ce nu voiai.

El râse şi o privi, iar zâmbetul lui i se păru devastator de frumos şi rămase fără respiraţie.

- Nu m-am referit la asta. Nu, mi-a plăcut clar cc a fost. M-a înnebunit, de fapt, şi sigur mai vreau.

Oh, slavă Domnului!

El privi mâinile lor împreunate.

- Mă refeream la asta. Tu şi eu. Cred că acum pot să-ţi spun că am stat departe de tine pentru că…

Cum el nu continuă, ea îşi făcu curaj şi spuse ceea ce gândea el:

- Pentru că asta complică lucrurile.

-Da.

El o privi.

- Le complică mult.

Simţi valurile de fericire zburând din ea ca dintr-un balon dezumflat. îi plăcuse tot ce îi spusese el, îi plăcea modul în care o atingea, dar ştia că nu avea să-i placă deloc ce urma să-i spună.

-Fratele tău. Prietenul meu cel mai bun. Fraţii tăi. Familia ta.

Da. Asta era. Deja ii înşira motivele pentru care asta nu avea să se mai întâmple. Fusese prostuţă să creadă că noaptea trecută fusese o idee bună.

- Dar ştii ceva? îşi trecu degetul mare peste încheieturile ei. Nu-mi pasă deloc ce cred părinţii şi fraţii tăi sau Alee despre asta.
Ea clipi, sigură ci nu auzise bine.
- Ce ai zis?
El îi zâmbi în cel mai sexy mod.
-Am spus că nu-mi pasă ce cred ei. Şi nu vreau să-ţi pese nici ţie. Ştiu că asta complică lucrurile cu familia ta într-un milion de moduri şi, da, probabil Alee o să se enerveze teribil, dar nici unul din noi nu a plănuit asta. Iar de dimineaţă, când eram în duş, mă întrebam de ce ar conta dacă alţii cred că am plănuit asta sau nu? Nu e vorba despre ei sau despre alţii. E despre mine şi tine. Şi acum, după ce s-a întâmplat, abia aştept să o fac din nou.
-Da?
- Da. O strânse de mână entuziasmat. Da. Ce zici?
Fiecare fibră din trupul lui tremura de entuziasm.
- Şi eu vreau. Zâmbind, ea se ridică dintre perne şi se întinse către buzele lui. Cu siguranţă vreau.
El o sărută, trăgând-o şi mai mult în gura lui, în timp ce se rostogoli pe o parte, cuprinzând-o cu braţul şi li- pind-o de el. Când o sărută mai apăsat, ea îl împinse pe spate, urcându-se pe şoldurile lui, o parte din ea ne- vrând să creadă că noaptea trecută - şi în dimineaţa aceea - chiar se întâmplase.
Retrăgându-se de pe buzele ei, el tşi aşează capul pe pernă şi o privi.
- Mai este un lucru pentru care sunt uşor îngrijorat.
-Care?
Privirea ei alunecă de la buzele lui la barba scurtă, apoi la linia gâtului şi la pieptul sexy. Dumnezeule, bărbatul ăsta era bine făcut! Şi acum era întins în faţa ei ca o ofrandă.
El îi dădu părul după ureche, făcând-o să se uite în ochii lui.
- Divorţul tău abia s-a finalizat.
Ea clipi, neştiind ce voia să spună.
-Şi?
-Şi... aseară ţi-am spus că simt ceva pentru tine de vreo zece ani. Nu vreau să stric totul pentru că nu e momentul po...

Ea îl sărută. Se aruncă pe el şi îl sărută apăsat. Iar când el suspină surprins, ea îşi trecu limba prin gura lui, gustându-l, dorindu-şi mai mult din ce-i oferise noaptea trecută.
Mâinile lui se încleştară în părul ei, trăgând-o aproape ca să poată prelua controlul asupra sărutului. Pe sub pro sop, erecţia lui creştea, atingându-i pântecul, spunându-i că şi el o voia. Când rămase fără suflare - şi ea la fel -, se retrase ca să-i vadă ochii.
- Nu e nimic pentru care să te îngrijorezi.
-Nu?
Îi plăcea la nebunie tonul lui plin de surprindere şi de speranţă.
-Nimic. Eu şi Julian suntem separaţi de opt luni, dar se terminase cu el de peste un an. Adevărul este că nu ar fi trebuit să mă mărit cu el niciodată.
Privirea lui îi urmări părul care îi căzuse pe sân.
-Asta e bine.
Ea simţea că mai era ceva. îl cercetă cu atenţie.
- Ce mai e?
- De ce crezi că mai e ceva?
- Pentru că am petrecut zece ani urmărindu-te. Nu eşti singurul care are tendinţe dubioase.
El râse, iar acel sunet atât de uşor îi eliberă din tensiunea pe care o simţea în piept.
- O să-mi aduc aminte asta.
-Aşa că spune-mi!
Zâmbetul ii pieri şi deveni serios.
- Eu... eu nu sunt aşa de grozav în relaţii. Le evit, ca să fiu sincer. Femeile mi-au spus în trecut că sunt încăpăţânat, închis emoţional şi fără capacitate de ataşament - toate sunt adevărate. Şi asta e o parte din motivele pentru care am stat departe de tine. Eu doar... El îi privi din nou părul, jucându-se cu o şuviţă buclucaşă. Nu mai vreau să te evit. Nu cred ci mai pot. Dar nici nu vreau să stric asta.
Cuvintele lui o atingeau aşa cum nu o mai făcuse ceva vreodată. Nu doar pentru că le spunea el, ci pentru că vorbea serios. Fostul ei soţ nu dăduse doi bani pe relaţia lor.
-Uită-te la mine!

El o privi, iar în irisurile lui întunecate ea văzu dorinţă, emoţii şi foame. Tot ce simţea şi ea. Şi acea privire îi înfierbântă sângele, spunându-i că, indiferent ce avea să fie, asta - ei - nu era o greşeală pe care s-o regrete vreodată. Alunecând pe trupul lui, ea îi sărută pieptul, apoi se mişcă mai jos, arzător, aruncând sărutări umede pe muşchii abdomenului, fix deasupra prosopului.

- Dacă nu ai de gând să mă opreşti acum, nu mai ai cum să strici ceva în momentul de faţă.

Sentimentul de uşurare îi umplu ochii, dar dispăru repede sub foamea crescândă şi întunecată pe care o văzuse mai devreme în privirea lui.

- Cred că îmi place cum sună.

Ea ştia că avea să-i placă. Intinzându-se după nodul de la şold, voia să se asigure că avea să-i placă mult mai mult decât noaptea trecută.

Toate emoţiile cu care se luptase Hunt cu o noapte în urmă dispărură când Kelsey se urcă pe el în acea dimineaţă, răsturnându-i lumea. Şi nu era doar din cauza sexului - care fusese extraordinar. Ci era pentru că, în cele din urmă, erau în acelaşi ritm, pe aceeaşi lungime de undă. Amândoi erau pregătiţi să vadă unde avea să ducă această legătură.

El o privi cu coada ochiului în timp ce păşeau în liftul modernelor birouri de avocatură din Beverly Hills. Kelsey apăsă pe butonul care urma să îi ducă la ultimul etaj. Spre deosebire de el, ea era cea neliniştită acum. Îşi putea da seama din modul în care se juca cu bluza şi îşi netezea pantalonii. Dar era încrezător că aceste emoţii nu aveau legătură cu el şi mai credea - mai ales după noaptea trecută - că doar el o putea calma.

De îndată ce uşile se închiseră, el o prinse de mână şi o trase spre el. Ea îl privi surprinsă, apoi privi către mâinile lor şi apoi spre chipul lui.

-Ce fa...

El o sărută, lipind-o de peretele uşii din lift. Ea suspină uimită, se încordă, dar apoi, când el îi atinse limba, se înmuie în braţele lui, gemând şi cuprinzându-l de mijloc.

Dumnezeule, era înnebunit după gustul ei! Adora să o vadă topindu-se în braţele lui. Şi nu se putu abţine să nu se simtă victorios când tensiunea din umerii ei cedă, totul datorită lui.
Când ea rămase fără suflare, iar el era gata să apese pe butonul „Stop" şi să ameţească amândoi complet, se retrase uşor şi o privi. Ea clipi cu ochii ei dulci şi căprui, înainte de a se întinde către buzele lui şi de a-i şterge rujul din colţul gurii.
- Da, punct ochit, punct lovit, domnule O'Donnell.
El rânji, încântat că ea înţelesese exact ce făcuse.
- E doar o întâlnire. O sărută pe vârful nasului, apoi făcu un pas în spate ca ea să-şi aşeze bluza. Nu o să se întâmple nimic rău.
Ea îi rânji, apoi se concentră asupra uşilor argintii.
- Da, faimoasele cuvinte ale oamenilor care dau colţul.
- Kels...
- Sunt bine. îşi aşează din nou părul. Chiar sunt bine, dar mă bucur mult că eşti aici cu mine. Trase aer în piept. Promit să nu mă îndepărtez prea tare, în orice caz.
El simţi o împunsătură În piept când o văzu îndreptându-şi umerii şi coloana şi concentrându-şi privirea. Ceva pentru care nu era pregătit.
Ştia că ea se considera slabă, dar nu era. Nu din cauza lucrurilor prin care trecuse toată viaţa, supravieţuind, aşa cum îi spusese şi noaptea trecută, ci pentru că nu lăsa nimic să o ţină în loc. Fusese respinsă de nenumărate ori. Eşuase de mai multe ori decât învinsese. Iar acum o persoană, un necunoscut, voia să-i facă rău, dar ei încă nu ştiau cine era acea persoană sau dacă era cu adevărat o ameninţare. Dar ea nu se îndârjise din cauza asta. Nu se închisese emoţional, aşa cum făcuse el ani întregi. Nu lăsa trecutul să-i dicteze viitorul, aşa cum făcuse el în fiecare zi blestemată. Ea risca, mergea înainte, îşi trăia viaţa după propriile reguli, fără să dea socoteală altora, aşa cum ar fi trebuit să facă şi el.
- Kelsey. Degetele lui le atinseseră pe ale ei.
Ea îi aruncă privirea cea mai dulce pe care o văzuse el vreodată.

- Da?
îi rămăseseră cuvintele în gât. Cuvinte pe care nu era gata să le spună, dar pe care nu le mai putea împiedica să se formeze în mintea lui. Nu era doar atras de ea. Se îndrăgostea. Cel mai probabil era de mult timp îndrăgostit, doar că fusese prea prost ca să-şi dea seama. Şi acum nu ştia ce naiba să facă cu certitudinea asta pentru că brusc era ca şi cum plămânii nu-i mai funcţionau şi ca şi cum o mie de pumnale îl înţepau din toate părţile.
Liftul se opri, iar uşile se deschiseră. Kelsey scoase capul pe hol, uitându-se către birourile de avocatură. îşi îndreptă umerii şi îi eliberă mâna.
- E timpul pentru acţiune. Haide! Hai să terminăm cu asta!
I se părea că avea mintea în ceaţă, ca şi cum plutea în timp ce o urmări ieşind din lift şi traversând holul imaculat către recepţia înaltă şi elegantă din partea îndepărtată. O recepţioneră aşezată în faţa unei cascade care izvora dintr-un perete pe care erau înşirate cuvintele Lange, Hanson & Asociaţii ridică privirea şi zâmbi.
Inima lui Hunt bătea cu putere de când ieşise din lift, urmărind-o pe **Kelsey** vorbind silenţios cu recepţioneră. Nu auzi nimic. Tot ce auzea erau pulsul rapid al inimii şi o voce undeva în spate care îi spunea că se juca cu focul. Să-i placă de ea şi să o iubească erau două lucruri diferite. Să-i placă de ea era ceva încă sigur. Să o iubească îl făcea extrem de vulnerabil. Iar pe ea o transforma într-o slăbiciune pe care nu avea cum să o apere complet niciodată.
înghiţi cu greu în sec, încremenind în mijlocul holului, şi îşi vâri mâinile în buzunarele blugilor. Da, siguranţa era afacerea lui şi, da, era încrezător că putea să o protejeze de oricine o hărţuia, dar în acelaşi timp nu fusese în stare să oprească tot ce i se întâmplase mamei lui. Tatăl lui nu putuse să oprească asta. Nimeni nu putuse. Indiferent ce ar fi făcut, el nu o putea proteja pe Kelsey de toate pericolele - şi erau o groază actualmente. Ceea ce însemna că, la un moment dat, avea să o piardă, indiferent ce făcea şi cât de mult o iubea. Şi deja ştia că asta avea să-l distrugă. Ştia deja că acest gând îi

făcea o gaură fix în mijlocul pieptului. Doar că nu ştia dacă avea să supravieţuiască într-un an, cinci ani sau douăzeci de ani de acum Înainte dacă avea să-şi permită să se îndrăgostească de ea aşa cum era pe cale să o facă.

- Da, îi zise Kelsey recepţionerei. La ora 14.00.

Zgomotele de paşi erau aproape, iar Hunt clipi, concentrându-se asupra părului mătăsos şi blond al lui Kelsey şi a chipului ei superb.

- O să dureze câteva minute, îi zise Kelsey. E într-o întâlnire acum. Se încruntă, privind în spate către secretară, apoi se uită din nou la el. Secretara m-a analizat din cap până în picioare, de parcă aveam un calamar uriaş prins de vârful nasului. Nu am ceva pe faţă, nu?

Emoţiile îi blocară gâtul. Incapabil să vorbească, fără să-i mai pese cine îi vedea, o cuprinse cu ambele braţe de umeri, o trase aproape şi o sărută. Ea se încordă, apoi se relaxa aşa cum făcea întotdeauna când o săruta, iar el se înfruptă din asta. Se pierdu. O sărută cu fiecare fibră din trup, nedorindu-şi să-i mai dea drumul, temându-se în acelaşi timp că brusc nu mai avea încredere în el. Voia asta. O voia pe ea. înspăimântat că, dacă nu o elibera curând, dacă împingea această relaţie în ceva mai mult şi se întâmpla ceva rău, care să-l sperie, avea să se retragă complet. Şi asta nu doar că ar fi rănit-o, ci ar fi amplificat toată respingerea cu care ştia deja că ea se lupta şi ar fi zdruncinat baza solidă pe care se chinuia să o menţină.

Când în cele din urmă o eliberă, ea îl privi cu ochi încrezători, dulci, moi, care îl făcură să simtă şi mai tare acel nod în gât. Dumnezeule, nu voia să o rănească! Sar fi detestat pentru eternitate dacă ar fi ajuns să o rănească.

- Pentru ce a fost asta? îl întrebă ea.

El nu avea nici un răspuns. Efectiv nu putea să vorbească. Tot ce voia era să o sărute din nou şi să o strângă până când era forţat să-i dea drumul.

- Hunt? Kelsey ridică din sprâncene. Eşti bine? Ridicând mâna de pe mijlocul lui, îşi puse palma pe fruntea lui. Eşti cam palid. Eşti bolnav?

El închise ochii, bucurându-se de căldura palmei ei. „Nu, nu sunt bolnav.” Trase aer în piept, încercând să-şi calmeze pulsul. „M-am îndrăgostit până peste cap de tine şi habar nu am ce naiba $ă *fac.”*

- Doamnă McClane? se auzi o voce în stânga lui.

În faţa lui, Kelsey îşi luă mâna de pe fruntea lui şi zise:

-Da?

- Dumnezeule!

Se auziră mai mulţi paşi, apoi se opriră. Şi într-o clipă de tăcere, una în care el îşi auzi inima bătând din nou, Hunt se forţă să deschidă ochii şi clipi, căutând persoana care îi atrăsese atenţia lui Kelsey. Un bărbat de vreo 60 de ani, cărunt, mic şi îndesat se holba la ea.

-Nu-mi vine să cred. Asemănarea este incredibilă!

Kelsey se uită neliniştită la Hunt, trezindu-l din reveria de emoţii şi făcându-l să-şi aducă aminte motivul pentru care veniseră acolo. îndreptându-şi spatele, îşi drese glasul, sperând să scape din transa în care se părea că intrase. Bărbatul scutură scurt din cap şi întinse mâna.

- îmi cer scuze. Mi-am uitat complet manierele. Eu sunt Charles Lange. E o plăcere să vă cunosc.

- Mulţumim. Eu sunt Kelsey McClane. Acesta este Hunter O'Donnell. Cred că el a vorbit mai devreme cu asistenta dumneavoastră, la telefon.

- Da, da, desigur. Charles Lange îi strânse mâna lui Hunt, apoi întinse braţul, indicându-le uşa deschisă a biroului. Pe aici, vă rog! în timp ce Kelsey şi Hunt se îndreptau în acea direcţie, Lange îi zise secretarei: Să-mi reţii toate apelurile pentru următoarele două ore. Nu trebuie să fim deloc deranjaţi decât dacă e vorba de ştii tu cine. Şi trimite-l imediat pe David!

- Da, domnule Lange.

Hunt o urmă pe Kelsey în birou, dar nu rată privirea neliniştită pe care i-o aruncă. Toate acele emoţii îl îndemnau să o ia de mână ca să o asigure că totul avea să fie bine.

Totuşi, rezistă tentaţiei. Nu pentru că nu era disperat să o atingă, ci pentru că nu avea încredere în el în acel moment. Risca să-şi scoată toate emoţiile la suprafaţă şi nu era sigur ce putea

declanşa. Oricât de mult îşi dorea să atingă orice parte din ea, nu voia să intre din nou în acea stare de ceaţă şi să facă vreun lucru prostesc care ar fi făcut-o să se ruşineze în faţa acestor avocaţi, cum ar fi fost să o sărute şi să nu-i mai dea drumul.
Aşa că se mulţumi să-şi pună o mână pe spatele ei subţire în timp ce trecu peste pragul uşii în faţa lui. Apoi îşi dori să fie singuri ca să o dezbrace de acei pantaloni mulaţi, să o arunce pe acel birou şi să o devoreze cu gura până când gustul ei avea să-i incendieze mintea, alungân- du-i toate prostiile din minte.
Lange închise uşa biroului şi porni către o zonă de relaxare din partea stângă, unde erau două canapele separate de o măsuţă de cafea.
- Vă rog să luaţi loc! Pot să vă servesc cu ceva?
Hunt clătină din cap, aşezându-se pe canapeaua îndreptată către un perete de ferestre, de unde se vedeau clădirile impozante din LA. Asezându-se lângă el, Kelsey zise:
-Nu, mulţumim.
Suspinând, Lange se aşeză în faţa lor, desfăcându-şi sacoul. Punându-şi picior peste picior cu pantofii lui Armâni, se lăsă pe spate şi zâmbi, clătinând din cap.
- E chiar uimitor. Când secretara mea, Melanie, mi-a zis că vreţi să ne vedem astăzi, am crezut că am dat iar peste o fundătură. V-am căutat online, doamnă Mc- Clane. Fotografiile nu vă fac cinste.
Kelsey încremeni. Era o mişcare subtilă, dar acum, când creierul lui Hunt mergea din nou, o simţi repede.
- Mulţumesc, zise ea, neştiind ce să creadă despre acel comentariu.
- Un incident teribil în Portland. La ştiri au spus că aţi fost prinsă între dărâmături. Cum vă simţiţi?
Kelsey se uită neliniştită către Hunt înainte de a se concentra din nou asupra lui Lange.
- Bine. Un pic înţepenită, dar putea fi mult mai rău. Mă consider norocoasă.
-Aşa şi trebuie.
- Amândoi am fost.
De data aceasta, când Kelsey se uită la Hunt, Lange observă. ÎI privi şi pe Hunt.
-Şi dumneavoastră aţi fost acolo?

- Da, e o poveste lungă. Şi una pe cate nu avea chef să o povestească acum. Putea să citească valul de întrebări din ochii lui Lange, dar Hunt le înăbuşi pe toate, continuând: Apreciem că ne-aţi primit astăzi. Suntem aici pentru că de fapt căutăm să aflăm dacă este vreo legătură între clienta dumneavoastră, Vivienne Armstrong, şi un bărbat pe nume Graham Fost...

Se deschise o uşă din partea îndepărtată a biroului şi intră un bărbat de vreo 50 de ani. Avea părul negru, cărunt la tâmple. Intră în cameră cu un dosar în mână.

- îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. Eu...

Se opri când Kelsey privi în direcţia lui.

Dumnezeule!

Lange chicoti şi se ridică în picioare.

-Nu sunt singurul impresionat de asemănare. Doamnă McClane, domnule O'Donnell, acesta este asociatul meu, David Hanson.

Kelsey şi Hunt se ridicară în picioare şi dădură mâna cu bărbatul. Cum el doar continuă să se holbeze aşa cum o făcuse Lange mai devreme, Kelsey se întoarse către Hunt şi îşi dădu ochii peste cap. Iar acea reacţie potoli un pic din tensiunea pe care o simţea Hunt. Suficient de mult încât să întindă mâna către mâna ei fără a-şi pierde controlul.

Hanson se aşeză lângă Lange pe canapeaua din faţă şi deschise dosarul, aşezându-l pe masă.

- îmi cer scuze. V-am văzut poza online mai devreme, doar că în realitate este mult mai evident.

Lange se aşeză din nou picior peste picior, lăsându-se pe spate în canapea şi zâmbind ca o pisică care tocmai înghiţise un canar.

- E incredibil, nu? Aproape că nici nu mai avem nevoie să-i ştim trecutul pentru a suna la laborator.

- La laborator? clipi Kelsey.

- E o chestie de rutină, draga mea. Lange făcu un semn cu mâna. Am avut, de-a lungul timpului, mai multe femei care au pretins că ar fi fost fiica pierdută a lui Vivienne, mai ales de când s-au publicat memoriile ei. Şi după moartea ei, îţi poţi imagina câte oportuniste au apărut din neant, în căutare de faimă şi de avere.

- Eu nu caut nici faimă şi nici avere, credeţi-mă! Vreau doar nişte informaţii.
-Ceea ce te face şi mai misterioasă în ochii noştri, zise Hanson. Şi deja eşti o femeie de succes cu afacerea în domeniul designului.
Kelsey privi către Hunt. Îşi făcuseră temele. Lange îşi întinse picioarele pe podea.
- Haideţi să începem cu începutul şi să ne spuneţi cum aţi ajuns astăzi la noi!
Să înceapă cu începutul era ceva logic, aşa că Hunt le explică faptul că investigaţia lor privind mesajele pe care le primise Kelsey îi adusese în California, în căutarea lui Graham Foster.
Lange şi Hanson nu spuneau mare lucru, doar ascultau cu atenţie în timp ce el şi Kelsey le spuneau povestea lor. La un moment dat, Lange se ridică în picioare şi luă un pix şi un carneţel, luând notiţe în timp ce ei vorbeau, dar, în afară de a încuviinţa din cap, nu-i întrerupseră şi nici nu puseră întrebări. Nu până când Hunt 2ise:
- Şi asta ne-a adus aici.
- Iertaţi-mă dacă aceasta este o întrebare insensibilă, având în vedere circumstanţele. Hanson îşi scoase ochelarii şi îşi frecă nasul înainte de a-i aşeza înapoi. Aţi văzut vreo fotografie cu domnul Foster, doamnă McClane?
- Da. Poliţia mi-a arătat una când nva interogat.
-Şi l-aţi recunoscut?
- Deloc. Nu l-am întâlnit niciodată.
- Poliţiştii l-au dat în urmărire, zise Hunt, dar încă nu au veşti despre locul unde poate fi.
Linge notă ceva din nou.
- O să sunăm şi noi ca să vedem ce putem afla. O privi pe Kelsey. Biografia pe care aţi publicat-o pentru afacerea dumneavoastră spune că aţi fost adoptată.
-Am fost.
- Povestiţi-ne despre asta! Câţi ani aveaţi? Aveţi vreo amintire despre mama dumneavoastră naturală?
Kelsey îl privi scurt pe Hunt. Ştiind că era neliniştită, el o strânse de mână, deşi ştia că nu avea nevoie de

asta. Era foarte puternică, fie că ea credea asta, fie nu.

- Mă tem că nu sunt chiar atât de multe de spus. Nu-mi aduc aminte de mama mea biologică. Nu aveam nici măcar doi ani când am fost dată la casa de copii. Din ce mi-au spus părinţii mei, familia McClane, clarifică ea când avocatul începu să ia din nou notiţe, asta s-a întâmplat undeva prin sudul Oregonului. Klamath Falls, cred. Am fost relocată de mai multe ori. Până la vârsta de opt ani trecusem deja prin trei familii şi locuiam în Ashland. Dar urma să fiu mutată la altă familie.

-Şi de ce se întâmpla asta? întrebă Hanson.

- Pentru că eram foarte dificilă. Nu cred că ştia cineva motivele la acea vreme. Eram foarte mică pentru vârsta mea, dar eram şi foarte introvertită comparativ cu ceilalţi copii de seama mea. Am avut probleme în a mă exprima. Când mă enervam, aveam ieşiri oribile şi probleme în a-mi controla reacţiile. Nu înţelegeam întotdeauna relaţia dintre cauză şi efect, ceea ce mă împiedica să mă încadrez în familiile adoptive.

- Dar, în cele din urmă, aţi fost adoptată, zise Lange. De familia McClane. Cum s-a întâmplat?

Kelsey se foi în scaun, stânjenită, dar continuă:

- în anul în care am împlinit opt ani, în Oregon a fost acea primăvară foarte ploioasă. Poate că vă amintiţi de la ştiri. Râurile din partea de sud a statului crescuseră foarte mult din cauza ploilor care nu se mai opreau şi erau atâtea pagube, încât guvernatorul a declarat stare de urgenţă. Hannah McClane, mama mea, este doctor la Urgenţe în Portland. Ea s-a oferit să ajute pe timpul dezastrului. Casa în care eu locuiam la acea vreme era în zona de evacuare, iar familia mea de atunci a fost re- locară la un adăpost. Hannah era tot la adăpost, oferind sprijin medical când noi eram acolo. Nu am înţeles la acea vreme, dar asistenta mea socială era acolo în acea zi, certându-se cu mama mea adoptivă pentru că nu mai voia să mă ţină, iar Hannah le-a auzit. A venit, s-a aşezat lângă mine şi mi-a vorbit un pic, apoi a mers şi a discutat cu ele. Totul s-a întâmplat

foarte repede. Tot ce ştiu e că în clipa următoare mă duceam acasă cu Hannah şi Michael McClane.

- Un pic neortodox, zise Lange.
- Foarte.

Kelsey pufni.

-Cei din familia McClane sunt aşa. Mai am trei fraţi mai mari, toţi adoptaţi când aveau 12 sau 13 ani şi un frate mai mic, tot adoptat, care încă e în liceu. Fiecare dintre noi are un trecut întunecat, dur, dar familia McClane ne-a dat o şansă de a avea un cămin şi o familie adevărată şi cumva, nu ştiu cum, totul a funcţionat. Nu ar fi trebuit. Ea zâmbi. Dar aşa a fost.

-Pare desprins dintr-un scenariu de film.

Hanson îi aruncă o privire dură lui Lange, apoi privi înapoi către Kelsey.

- Poate. Expresia ei deveni şi mai serioasă. Dar nu a fost totul numai din lapte şi miere. A fost multă muncă. Am avut noroc. Părinţii mei sunt medici. Datorită lor am ajuns unde sunt acum. Nu am fost niciodată diagnosticată oficial pentru că nu m-a examinat nimeni când m-am născut, dar ambii mei părinţi suspectează că întârzierile mele de dezvoltare sunt legate de sindromul alcoolic fetal, o formă mai uşoară, sau, având în vedere că nu am avut anomalii faciale ca alţi copii diagnosticaţi cu tulburare alcoolică fetală, aş putea spune că am avut tulburare de neurodezvoltare legată de alcool. Oricum i-aţi spune, problemele mele au fost legate de alcoolismul mamei biologice. Iar dacă familia McClane nu m-ar fi adoptat, nu m-ar fi dus la terapie şi nu mi-ar fi oferit ajutorul de care aveam nevoie, probabil aş fi trăit pe **stTăzi,** chinuindu-mă să-mi găsesc şi să-mi menţin un job.

Lange se întunecă la faţă.

-O să presupun că din acest motiv nu v-aţi căutat niciodată mama naturală.

-Aţi ghicit. Nu mă aştept să credeţi asta, dar nu sunt aici pentru publicitate, faimă sau bani. Nu-mi pasă de aceste lucruri. Sunt aici doar pentru că vreau să aflu cine este Graham Foster şi ce legătură are cu mine. Doar atât.

Tăcerea umplu camera. Cei doi avocaţi se priviră reciproc şi discutară ceva în limbajul lor tipic, greu

de înţeles pentru ceilalţi. Câteva secunde mai târziu, Lange suspină şi puse caieţelul pe masa din faţa lui.

- Graham Foster a fost iubitul din liceu al lui Vivienne. Era cu câţiva ani mai mare decât ea. Au tot ieşit împreună, s-au despărţit şi iar au fost împreună vreo trei ani, când ea era adolescentă în Klamath Falls. Şi au locuit împreună aproximativ şase luni după ce a terminat ea liceul.

Kelsey se albi la faţă.

-Sunteţi siguri că era Foster? Numele lui nu era în memoriile ei.

-Nu, nu era, zise Hanson. Şi sunt sigur. Ea nu a inclus numele în carte intenţionat. Nu s-au despărţit tocmai amiabil. Foster nu a fost deloc bucuros când ea a plecat la Hollywood. I-a spus că nu avea să reuşească niciodată ca actriţă. Cred că o parte din ea l-a urât pentru asta. în acelaşi timp, asta a motivat-o să-i arate că se înşela. Din păcate, el nu a iertat-o niciodată.

- Foster obişnuia să o hărţuiască, continuă Lange. S-a mutat în LA exact după ce ea a dat lovitura cu un film şi a încercat să forţeze împăcarea. Vivienne nu mai era interesată. Foster nu a ascultat-o, iar de-a lungul anilor, Vivienne a avut mai multe ordine de restricţie împotriva lui, în speranţa că avea să o lase în pace. El insista că erau destinaţi să fie împreună. Nu a fost niciodată violent, dar era instabil emoţional, iar de două ori a fost internat pentru evaluări psihiatrice. în ultimii cinci ani din viaţa lui Vivienne, Foster a fost în mare parte tăcut, l-a trimis câte o scrisoare din când în când, dar nu a mai încercat să o vadă.

Kelsey se întinse spre mâna lui Hunt pe canapea, strângând-o puternic.

- A scris în carte că fata pe care încerca să o găsească de mult timp era dintr-o altă relaţie. Este adevărat? Sau e o minciună?

- Nu, e adevărat, răspunse Lange.

Kelsey eliberă mâna lui Hunt.

- Fiica lui Vivienne s-a născut la aproape trei ani după ce s-a mutat în LA, continuă Lange. Vivienne a avut o relaţie scurtă cu un bărbar care s-a mutat în complexul ei de apartamente pentru scurt timp, când se separase de soţia lui. Nu a durat mult, şi din

câte ştim, a plecat din viaţa lui Vivienne destul de repede. Dar Graham Foster sigur nu este tatăl fetei. Kelsey răsuflă uşurată şi îl văzu pe Hunt rânjind. Deşi el voia să se simtă la fel de eliberat ca ea, nu putea. Nu încă. Concentrându-se asupra avocaţilor, zise:

-Şi despre moartea lui Armstrong ce ştiţi? îmi aduc aminte că într-un tabloid scria că nu a fost tocmai supradoză.

Ambii avocaţi încremeniră. Era pentru prima dată când Hunt îi vedea tresărind. Nici când o văzuseră pe Kelsey pentru prima dată nu păruseră atât de deranjaţi ca acum. Hanson îşi aşeză ochelarii, apoi privi de-a lungul mesei.

- Ce vorbim în această cameră nu are voie să ajungă nicăieri, clar?

Hunt şi Kelsey schimbară câteva priviri, apoi încuviinţară către avocaţi.

Hanson trase aer în piept.

- Eu cred...

-Noi credem, îl întrerupse Lange, aruncându-i o privire.

-Noi credem, se corectă Hanson, încuviinţând, că Vivienne a fost ucisă. Nu am putut să demonstrăm asta, dar am angajat un detectiv particular care investighează crima. în ultimele şase luni de la moartea lui Vivienne, a adunat informaţii.

- Nu e nici un secret că Vivienne a avut o problemă cu alcoolul. Lange se aplecă în faţă, aşezându-şi coatele pe genunchi. Dependenţa ei a fost foarte bine documentată în mass-media. îi plăcea vinul şi îi plăcea să arate că se bucura de vin. Vivienne era o stea de cinema din vechiul Hollywood. Noi glumim des şi spunem că ea ar fi trebuit să lucreze prin anii '30 sau '40 de fapt, nu în zilele noastre. Dar nu a fost niciodată un fan înrăit al alcoo- lurilor tari şi nu a luat niciodată droguri recreaţionale.

Hanson se foi în scaun.

- Când menajera ei a descoperit-o moartă în casă, amândoi am avut suspiciuni. Autopsia oficială a zis că au găsit un cocktail de medicamente pentru durere şi de somn în sângele ei. Dar nici o pastilă din aceea nu se potrivea cu ce

ştiam despre Vivienne. După toţi anii în care lucrasem împreună, nu doar la afacerile ei cu filme, dar şi la cele personale, nici unul din noi nu s-a putut mulţumi cu povestea pe care mass-media a spus-o despre moartea lui Vivienne, catalogată drept supradoză accidentală.
Hunt îi privi pe cei doi bărbaţi.
- Şi aveţi o teorie despre cine a ucis-o, evident. Altfel nu aţi fi angajat un detectiv particular să caute dovezi.
Cei doi bărbaţi schimbară din nou priviri, apoi Lange continuă:
- Noi am crezut mereu că a fost Foster. Faptul că a devenit tăcut de-a lungul anilor ne-a îngrijorat. Nu era deloc tipic pentru el.
Hanson suspină, sprijinindu-se în scaun.
- Doar câţiva oameni ştiu asta. Vivienne a păstrat foarte bine secretul. Dar ea s-a căsătorit cu Foster, civil, după ce a terminat liceul. Avea doar 17 ani atunci şi a minţit cu privire la vârsta ei. Nu am ştiut de căsătorie până la moartea ei, când Foster a cerut Curţii să-i dea jumătate din proprietatea ei. California este un stat unde proprietatea la comun este ceva obişnuit şi cum ei nu au fost niciodată separaţi legal sau divorţaţi, asta a pornit o întreagă furtună, după cum vă puteţi imagina. Bunurile ei sunt prinse în tot soiul de dispute legale până când Curtea va da o decizie asupra legalităţii căsătoriei.
Hunt simţi fiori pe şira spinării. Asta îl stimula pe Foster.
- Foster e instabil, zise Hanson, uitându-se către Kelsey. E de multă vreme aşa. Noi credem că până la urmă Curtea nu va da verdict în favoarea lui, dar vrem să ştii tot ce se întâmplă. Ştiu că nu e de mare ajutor, dar dacă ce ne-ai spus e adevărat, că memoriile lui Vivienne au fost găsite nu departe de poza ta, atunci eu cred că el deja ştie că eşti fata ei şi nu e fericit deloc că eşti vie.
Kelsey încremeni, iar de această dată Hunt nu ezită să se întindă după mâna ei. îi strânse degetele cu posesiv i- tate şi continuă hotărât:

- Nu o să ajungă la ea. Aveţi vreo idee unde ar fi putut să se ducă?
-Nu, zise Hanson respirând greoi. Singura persoană care s-ar putea să ştie - sau nu - e fiul lui.
-Are un fiu? întrebă Kelsey.
Hanson încuviinţă.
- E doar cu câţiva ani mai mare decât tine. Dintr-o relaţie anterioară. Lucrează pentru o companie IT din San Francisco. El şi tatăl lui au avut o relaţie dificilă toată viaţa, dar oricând am avut probleme cu Foster, care o hărţuia pe Vivienne, a fost mereu dispus să ne ajute să-l mai potolim. în ciuda tuturor greşelilor lui, Vivienne nu a vrut niciodată ca Foster să fie arestat. A vrut doar să o lase în pace.
Hunt privi către Kelsey.
-Cred că trebuie să vorbim cu el.
Ea încuviinţă. Hunt se uită din nou către avocaţi.
- Şi cum rămâne cu bărbatul despre care a scris Vivienne în memoriile ei? Tatăl copilului? Ştiţi pe unde e?
Lange clătină din cap.
- Ea nu ne-a zis niciodată cine era.
- Este cineva care ar putea şti?
Kelsey îi aruncă o privire pe care el n-o rată, de genul „ce naiba faci?", avertizându-l.
Hanson îşi trecu degetul mare peste buze, gânditor.
- Singura persoană care s-ar putea să ştie e prietena ei cea mai bună, Catari na Brunelli.
- Actriţa? întrebă Hunt, iar Hanson încuviinţă.
-Vivienne şi Cat au intrat în lumea divertismentului în acelaşi timp. Au avut o prietenie lungă.
-Am impresia că am citit undeva că nu se puteau suporta, îi întrerupse Kelsey.
Hanson îi făcu semn cu mâna.
- Oh, au avut suişuri şi coborâşuri, dar majoritatea certurilor pe care le-au avut de-a lungul anilor au pornit de la roluri. Primeau des aceleaşi roluri, pentru că, din păcate, după o anumită vârstă femeile din industrie sunt asmuţite unele împotriva altora. îl privi pe Hunt. O pot ruga pe secretara mea să dea un telefon, să vedem dacă v-ar putea primi în această după-a miază. Sunt sigur că o să-i facă plăcere să discute cu voi.

- Da, cred că ne-ar plăcea şi nouă. Când văzu privirea confuză a lui Kelsey cu coada ochiului, adăugă mai încet: S-ar putea să ne poată da informaţii pe care ei nu le au.
Ea nu păru tocmai încântată de idee, dar nici nu comentă. Lange scrijeli un nume şi un număr de telefon pe o bucată de hârtie, o rupse şi ¡-o în mână peste masă lui Hunt.
-Acesta este numărul lui Trey Foster. Privind-o pe Kelsey, adăugă: Vestea bună e că eşti în siguranţă acum.
Da, asta era vestea bună. Hunt vârî bucata de hârtie în buzunar. Dar pentru cât timp? Al doilea mesaj pe care Kelsey îl primise arăta clar că Foster nu era gata să renunţe la răzbunare, nu încă. Şi până când nu avea să ştie mai multe, Hunt era sigur că nu avea să se mai poată relaxa.
- Domnule Lange?
Sună interfonul de pe biroul lui Lange - la celălalt capăt era secretara.
- îmi cer scuze că vă deranjez, dar cei de la laborator sunt aici.
- Minunat.
Lange se ridică, traversă către biroul lui, unde apăsă pe un buton şi zise:
-Trimite-i înăuntru! Apoi o privi pe Kelsey, care tocmai se ridica. După ce ţi-am citit biografia, am sunat la laborator şi le-am zis să vină aici ca să ia o mostră pentru
ADN. E de rutină, vă asigur. Doar nişte salivă şi posibilitatea de a lua nişte sânge.
Ea era vădit neliniştită.
-Spuneţi că...
-Se prea poate. Da. Tot ce ne-aţi spus astăzi coincide cu ce ştim despre fiica lui Vivienne, totul până la date şi locuri.
Hunt i se alătură şi îi puse o mână pe spate. Ea se mută uşor către el.
- Proprietatea lui Vivienne e destul de mare.
Hanson se aşeză în stânga lui Lange în timp ce uşile duble se deschiseră, iar doi tehnicieni de laborator îşi făcură apariţia în cameră, cărând instrumente medicale.
- O tot căutăm pe fiica ei de când a murit.

-Dar eu... murmură Kelsey înghiţind în sec. Eu nu ştiu dacă sunt acea fiică.
-Nu încă, rânji Lange. Dar în curând vom şti. Rezultatele de laborator vin în cam două sau trei zile. Dacă se întorc aşa cum ne aşteptăm, viaţa ta e pe cale să se schimbe. În bine.
- Oh, dar eu nu vreau să aflu dacă sunt...
- E ceva de rutină, zise Hanson, împingând-o cu delicateţe către tehnicienii de la masă. Promit!
Şovăiala din vocea lui Kelsey îl făcu pe Hunt să devină protector.
- Chiar trebuie să facem asta astăzi? A trecut prin destule recent şi...
-Cu cât aflăm adevărul mai repede, cu atât o să fie mai bine pentru toată lumea, interveni Lange, punân- du-se între Hunt şi Kelsey, ca Hunt să nu poată opri testul. Sunt multe probleme legate de proprietate care trebuie rezolvate. Aveţi încredere în mine! Îl bătu pe Hunt pe braţ într-un mod care nu-l ajută deloc să uite de stres. O să fie totul mai bine când o să avem rezultatele.
Hunt nu era aşa de sigur. Iar îngrijorarea de pe faţa lui Kelsey îi strânse inima, dar nu din motivele pe care le presupunea ea. Nu pentru că se temea că lumea ei avea să se schimbe în bine sau în rău, ci pentru că în acel moment înţelese că era în stare să facă orice pentru ea, orice pentru a o proteja. De mama moartă de mult, de fostul soţ nemulţumit, de nebunul care o urmărea, de orice.
Era în stare să o protejeze şi de el însuşi dacă era nevoie.

capitolul 15

Kelsey se holba la tabloul gigantic reprezentând o vie din Toscana care acoperea un perete întreg în livingul Catarinei Brunelli, în timp ce ea şi Hunt aşteptau ca actriţa să li se alăture. Kelsey nu era sigura cum ajunseseră în această vilă din Beverly Hills, care era mai mult un palat, dar abia aştepta ca Hunt să pună ce întrebări voia, ca amândoi să se care naibii de acolo.
Din cealaltă parte a camerei se auzi ecoul unui şuierat, venea din locul în care Hunt stătea cu

mâinile în buzunare, cercetând alt tablou la fel de elaborat, care trebuia să fi costat o avere.
- Pare că e un adevărat colecţionar de artă.
îi primise servitoarea, apoi îi lăsase singuri în această cameră în care mobila era albă cu auriu. Aşteptau deja de cel puţin cincisprezece minute, iar Kelsey începea să-şi piardă răbdarea. Suspinând, se întoarse către el, simţindu-se din ce în ce mai inconfortabil.
El o privi cu îngrijorare, apoi se îndreptă către ea.
-Hei! Eşti bine?
- Nu chiar. De ce suntem aici?
El scoase mâinile din buzunare, întinzându-se după braţele ei, şi începu să-i maseze muşchii încordaţi. Când ea înclină capul şi se încruntă, el zâmbi.
- Ea a cunoscut-o personal pe Vivienne. Într-un mod în care avocaţii nu au cum să o ştie. S-ar putea să ne poată oferi mai multe informaţii despre relaţia lui Vivienne cu Foster.
-Doar că Vivienne nu o cunoştea pe Catarina când a fost cu Foster.
- Exact, de aceea e cu atât mai important să aflăm ce a zis despre Foster de-a lungul anilor. Se întunecă la faţă. Şi să aflăm cine a fost celălalt tip. Ea încremeni. Iată adevăratul motiv pentru care el insistase să vină!
- Nu-mi pasă cine e.
- Eşti sigură?
- Da, sunt. Se smuci din strânsoarea lui, dorindu-şi să nu fie atinsă. Nu e implicat în ce se întâmplă acum, şi eu nu am nici un interes să-l găsesc.
- Kels...
Ea îşi feri mâna când el se întinse după ea, probabil dându-şi seama că se comporta iraţional, dar neputân- du-se abţine.
- Indiferent ce spun acele rezultate, Vivienne Arm- strong nu este familia mea. Acest bărbat însurat cu care ea a avut o aventură acum mai bine de douăzeci şi opt de ani nu este familia mea. Familia mea zboară din Florida încoace în timp ce noi vorbim. Ei sunt singura familie pe care o ştiu şi singura familie pe care vreau să o ştiu. Şi nu cred că ar trebui să-ţi explic asta.

- Bine. El o privi cu blândeţe, iar de această dată, când el se întinse după mâna ei, ea nu se mai retrase pentru că citise în privirea lui că înţelesese. Ai dreptate. îmi pare rău. Nu am gândit din această perspectivă. M-am gândit doar la...
- Răspunsuri. Da, ştiu, înţeleg asta.
El îşi coborî umerii, spăsit.
- Eu doar încerc să te ajut. Dar dacă vrei să plecăm, spune-mi! O ştergem imediat şi pornim către Palm Desert.
Ea clătină din cap şi se încruntă, ştiind că, dacă pleca acum, ar fi părut o laşă.
- Deja suntem aici. Putem să stăm.
El se întinse şi după cealaltă mână a lui Kelsey.
- Eşti sigură?
Ea încuviinţă.
- Dar, indiferent cine e acest bărbat, nu-l vom vizita.
- Prea bine. El îşi înclină capul, arătând mult prea sexy pentru binele lui. Ştii că eşti grozavă, nu?
Ea îşi dădu ochii peste cap.
- De ce? Pentru că tocmai am avut o izbucnire copilăroasă?
El îşi puse un braţ pe umerii ei şi o sărută pe tâmple.
-Nu, pentru că eşti suficient de deşteaptă pentru a-ţi şti limitele. Ar fi trebuit să fiu mai atent la felul în care ai gestionat toată situaţia în loc să mă concentrez la ceea ce voiam eu să aflu.
Ea închise ochii şi trase aer în piept, inspirând mirosul lui familiar de citrice şi piele, dorindu-şi ca acel comentariu să nu o facă să pară atât de slabă. Dar o făcea. Şi nu ştia ce să creadă despre asta sau ce să facă.
Dinspre arcadă, în spatele lui Kelsey, se auzi sunetul unor tocuri lovind podeaua de lemn, urmat de vocea tăioasă a unei femei.
- Şi vreau lista finalizată pe biroul meu în această seară. Nu avem mult timp pentru a transforma în realitate această gală.
Kelsey se întoarse către arcadă şi văzu intrând o servitoare şi o femeie micuţă, de vreo 50 de ani, într-o bluză diafană de culoarea piersicii, cu pantaloni albi trei sferturi şi cu tocuri de şapte centimetri. Femeia vorbi cu servitoarea.
- Asta e tot pentru moment, Stella.

Kelsey îşi îndreptă spatele în timp ce Catarina Brunelli înaintă către ei.

- îmi cer scuze că v-am făcut să aşteptaţi. îşi aranjă o şuviţă din faimoasele ei bucle roşcate, restul părului fiind prins într-un coc foarte îngrijit, şi zâmbi. Avea buzele perfect conturate şi date cu ruj. Machiajul ei era impecabil, ţinuta era impecabilă, iar unghiile ei lungi erau frumos tăiate şi vopsite într-o nuanţă delicată de roz. De obicei, nu primesc invitaţi atât de târziu, dar Charles mi-a zis că aveţi câteva întrebări despre... Rămase fără cuvinte în timp ce se apropie, concentrân- du-se mai bine asupra chipului lui Kelsey. Măi, să fie!

Clipi, holbându-se, aşa cum făcuseră şi avocaţii lui Vivienne Armstrong.

Reacţia ei nu era tocmai ce-şi dorea Kelsey. Din contră, chiar avea din nou acel sentiment de rău, îl simţea adânc în măruntaie, tşi drese glasul şi întinse mâna.

-Vă mulţumim pentru că ne-aţi primit aşa din scurt, doamnă Brunelli. Eu sunt Kelsey McCIane, iar acesta este prietenul meu Hunter O'Donnell. Am dori să vă punem câteva întrebări despre Vivienne Armstrong, dacă nu vă deranjează. Promitem că nu va dura prea mult.

Catarina Brunelli le strânse orbeşte mâinile, fără a-şi lua privirea de la faţa lui Kelsey. Câteva secunde mai târziu, clipi şi clătină din cap, murmurând:

- Bineînţeles. Vă rog, luaţi loc!

Le făcu semn către o pereche de canapele albe, imaculate, care nu păreau să fi fost folosite vreodată. Kelsey se îndreptă către cea mai apropiată, iar Hunt o urmă.

-Cred că e remarcabil, zise Catarina, clătinând din cap, aşezându-se în faţa lor şi continuând să o privească pe Kelsey. Charles mi-a zis că semeni cu ea, dar nu m-am aşteptat... îşi linse buzele. Ochii. Ochii sunt exact ca ai lui Vivienne. Şi nasul. Bărbia şi maxilarul sunt diferite, dar ochii sunt izbitor de familiari.

- După cum ştiţi, am venit direct de la biroul avocaţilor.

-Şi? Catarina îşi îndreptă postura. Au putut să vă

trimită la testare? Când Kelsey ezită, Catarina zise:
Nu te îngrijora, draga mea! Ştiu foarte bine ce se întâmplă cu proprietatea lui Vivienne. Eu şi Vivienne am fost cele mai bune prietene. Ne spuneam totul. Charles şi David o caută neîncetat pe copila dispărută a lui Vivienne de şase luni, iar eu i-am ajutat cât am putut. Eu sunt executorul testamentar. Aşa că, spune-mi, te-au trimis la testare?
- Da. Adică tehnicienii de la laborator au venit la biroul avocaţilor.
- Foarte bine. Se sprijini pe perna din piele. Asta înseamnă că ţi-au verificat povestea şi cred că ai de câştigat. Era şi timpul ca lucrurile să se rezolve cu proprietatea lui Vivienne. îşi aşeză mâinile în poală. Acum, ce pot să fac pentru tine?
Comentariul i se păru straniu lui Kelsey. Nu simţi deloc uşurarea cuiva care se bucura că fiica pierdută a prietenei era în faţa ei, ci doar uşurarea cuiva care acum ştia că problema proprietăţii lui Vivienne avea să fie rezolvată în curând. Hunt se înclină în faţă, sprijinindu-se pe genunchi.
- Noi mai mult speram că ne puteţi oferi câteva informaţii mai personale despre relaţiile lui Vivienne. V-a spus ceva vreodată despre un bărbat pe nume Graham Foster?
Catarina se încruntă.
- De multe ori. Bărbatul acela era un pericol. Ar fi trebuit băgat la puşcărie de mult, mult timp. Mereu îi spuneam lui Vivienne să nu mai fie atât de înduioşată şi să ceară să fie închis undeva. Dar nu m-a ascultat niciodată. Era cam prostuţă când venea vorba de bărbaţi, întotdeauna a fost aşa. Fiecare bărbat cu care s-a încurcat vreodată fie s-a folosit de ea, fie a ruinat-o. Se uită insistent către Kelsey. Ascultă un sfat, draga mea! Să nu fii ca mama ta! în bărbaţi nu e bine să ai încredere. Ia-ţi un câine mai bine! Sunt însoţitori cu mult mai buni şi loiali.
Kelsey se înroşi şi se abţinu să nu zâmbească în timp ce se uita la Hunt, care se chinuia la rândul lui să nu-şi dea ochii peste cap, apoi o privi pe Catarina. Bine, poate că nu era insensibilă, ci doar foarte directă, afurisit de directă.
-Mulţumesc frumos. O să ţin minte asta. Dar nu ştim încă sigur că este mama mea.

-Charles nu v-ar fi trimis aici dacă nu credea asta. Gândul acesta o făcu pe Kelsey să se simtă din nou rău.

- Doamnă Brunelli, zise Hunt, am auzit speculaţii cum că moartea lui Vivienne nu a fost un accident. Dumneavoastră aveţi vreun motiv să credeţi asta? Catari na suspină.

- Mă întrebaţi dacă eu cred că a fost ucisă.[7] Răspunsul este da. Eu şi Charles am discutat pe larg despre asta. Am fost prima persoană în care el şi David au avut încredere şi mi-au cerut părerea când s-au gândit să angajeze un detectiv particular care să ancheteze moartea ei. Nu cred nici o secundă că moartea ei prin supradoză a fost accidentală. Vivienne avea atâtea lucruri pentru care merita să trăiască! Oh, ştiu că unii oameni credeau că îmbătrânise prea mult pentru a mai putea lucra, dar încă primea destule roluri şi era chiar foarte fericită, trăind din milioanele ei. Ştiţi că avea un amant tânăr în Italia? Un student la Arte, de vreo 20 şi ceva de ani, pe care-l întâlnise când plecase în vacanţă la vila ei cu câteva luni înainte de moarte. Suspină din nou. Vreţi să cred că o femeie de 50 şi ceva de ani s-ar fi grăbit să ia o supradoză când avea un armăsar tânăr gata să-i încălzească patul?

Kelsey rânji. Se părea că, în opinia Catarinei Brunelli, bărbaţii erau ceva ce trebuia folosit, ceva de care să te bucuri, dar în care să nu ai încredere. Îl privi pe Hunt şi îşi puse în gând să nu uite ceva. El îi văzu expresia neastâmpărată şi o privi nedumerit.

- în plus, continuă Catarina fără a observa comunicarea nonverbală dintre ei, dintotdeauna Vivienne a fost atentă la pastile şi la alcool. Da, îi plăcea un vin bun, dar nu le amesteca niciodată. Şi cred cu îndârjire că Graham Foster a avut de-a face cu moartea ei. Avea o obsesie pentru Vivienne. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, a făcut o petiţie pentru jumătate din proprietatea ei la scurt timp după ce ea a fost găsită decedată!

Hunt o privi din nou pe actriţă.

- Da, ni s-a spus asta. Insa nu e tocmai un caz solid. Ea pufni.

-Sper că nu. Nu mi-ar plăcea ca acel bărbat să primească vreun cent din banii ei. Catarina se concentră asupra lui Kelsey, aplecându-se în faţă. Nu ştiu ce ţi-au spus oamenii despre Vivienne, draga mea, dar majoritatea zvonurilor din tabloide nu sunt adevărate. Hollywoodul este un loc murdar, iar paparazzi sunt nişte jegoşi. Vivienne era un spirit liber care şi-a trăit viaţa fără reguli, fără a-i păsa de ce credeau oamenii despre ea. Pentru asta am admirat-o mereu. Singurele cuvinte pe care ar trebui să le crezi sunt ale ei. A scris în biografia ei cât de rău i-a părut că te-a dat. Asta e adevărat. Şi-a dorit cu disperare să te găsească.

- Atunci de ce nu a făcut-o? Kelsey simţi un nod în gât, urmat de o doză bună de resentiment, una pe care nu-i plăcea că o simţea. îmi pare rău, însă nu cred că m-a căutat cu adevărat. Biografia ei a fost publicată acum cinci ani. Dacă voia chiar atât de tare să mă găsească, ar fi putut să angajeze un detectiv particular ca să mă caute. Eu am găsit-o căutând-o doar o zi.

Catarina se schimbă la faţă.

-Ai dreptate. Bineînţeles că ai dreptate. Oftând, se sprijini din nou pe perna canapelei. Probabil te-ar fi găsit dacă te-ar fi căutat. Nu ştiu de ce nu a făcut-o, în afara faptului că s-a temut. Fantezia era mai uşor de suport decât realitatea că putea fi respinsă. Oricât de liberă ar fi fost Vivienne, cred că în sufletul ei s-a temut mereu că nu avea să fie suficient de bună pentru tine. E mai uşor să joci rolul unei mame decât să fii mamă, înţelegi? Sau aşa mi s-a spus. Nu am copii.

Era pentru prima dată când Kelsey chiar simţea că avea ceva în comun cu Vivienne Armstrong. Resentimentele cedară un pic.

-Oricum, zise Catarina, mă bucur că eşti aici acum. Mă bucur că i-ai găsit pe Charles şi pe David şi că avem şansa să aflăm dacă eşti cu adevărat fiica lui Vivienne. Ar fi minunat daca am putea să scăpăm o dată pentru totdeauna de această poveste. Se ridică în picioare. îmi cer scuze că trebuie să pun punct conversaţiei noastre, dar mă duc la o petrecere şi trebuie să mă pregătesc. Când Kelsey şi Hunt se

ridicară, ea continuă: Dacă mai aveţi alte întrebări, mă puteţi căuta oricând prin avocaţii lui Vivienne.
Kelsey îi strânse mâna, simţindu-se un pic mai bine de când intraseră în această casă.
- Mulţumim. Apreciem mult asta.
Ea şi Hunt porniră către treptele care duceau către intrare.
- Oh, încă ceva, zise Hunt, întorcându-se. Nu se întâmplă să ştiţi cine este tatăl copilului lui Vivienne?
Catarina Brunelli tresări. Pentru prima dată părea neliniştită. O privi cu îngrijorare pe Kelsey.
- Ba da, ştiu.
Kelsey şi Hunt aşteptară un răspuns.
- Dar îmi pare rău, nu vă pot spune. Trebuie să înţelegeţi că este un bărbat foarte bogat, care are o familie. Vivienne nu a vrut ca aventura lor scurtă să-i distrugă reputaţia. Şi i-am promis lui Vivienne că nu o să-i dezvălui niciodată identitatea.
- Nici măcar fiicei lui? întrebă Hunt.
Ea căzu pe gânduri.
-Când se întorc testele şi avem confirmarea că ea este fiica lui Vivienne, atunci îmi puteţi pune din nou această întrebare. Până atunci, trebuie să-mi respect jurământul.
Kelsey putea să respecte asta. Încuviinţă şi îl privi pe Hunt, ridicând din sprâncene.
-E de bun-simţ.
El nu păru atât de convins, dar îi mulţumi Catarinei Brunelli încă o dată şi o urmă pe Kelsey către uşile duble şi masive. Afară soarele se îndrepta către ocean. Hunt îşi puse ochelarii de soare, cuprinzând-o pe Kelsey de spate şi conducând-o către maşina parcată pe stradă în acel cartier foarte pretenţios.
- Deci? Cum ţi s-a părut?
-Cred că este o prietenă loială, care nu se teme să spună ce gândeşte.
-Sunt de acord. Deschise portiera pentru ea. Şi ce părere ai despre ce a avut de zis despre Foster?
- Nu e ceva ce nu ştiam. Kelsey rânji, aşezându-se pe scaunul pasagerului. Cu excepţia comentariului despre câini, care sunt mai loiali decât bărbaţii.

El se încruntă, apropiindu-se să închidă portiera.
- Foarte amuzant.
Ea era într-o dispoziţie mult mai bună decât înainte. Când el se aşeză la volan, ea vru să-i spună asta. Se întinse spre mâna lui, o duse la gură şi o sărută. El o privi surprins.
- Pentru ce a fost asta?
- Pentru că eşti tu. Îţi mulţumesc că m-ai adus aici.
El avea o privire foarte blândă.
- Cu plăcere. Nu a fost aşa de rău cum ai crezut, nu?
Ea chicoti şi îi eliberă mâna pentru ca el să poată porni maşina.
-Nu. Nu a fost.
în timp ce ieşeau din parcare, ştiu de ce. Pentru că acum Vivienne Armstrong era o persoană reală pentru ea, nu doar o starletă de la Hollywood care îşi abandonase fiica pentru faimă şi glorie. Catarina Brunelli o făcuse pe Vivienne reală pentru Kelsey doar poves- tindu-i despre teama pe care o trăise gândindu-se să îşi caute fiica. Şi în acel moment Kelsey găsi toate motivele pentru a renunţa la resentimentele vechi de douăzeci şi şapte de ani.
Hunt o privi pe Kelsey în timp ce traversa cafeneaua modernă din Palm Desert cu paharele în mână, îndreptându-se către masa pe care el o alesese, din spatele restaurantului, uşurat că părea cu mult mai relaxată în acea seară decât fusese dimineaţă. Trebuia să recunoască faptul că fusese destul de îngrijorat înainte de întâlnirea lor cu avocaţii lui Armstrong. Ea îi păruse gata de fugă în orice moment.
Prin ferestrele mari, soarele dispărea în spatele munţilor, aruncând în văzduh lumina apusului, şi în timp ce ultimele raze de soare alunecară pe chipul ei, ea îi zâmbi şi se întinse după una dintre băuturile din mâna lui.
-Mulţumesc.
-Sper că am nimerit-o.
El ocoli masa şi trase un scaun lângă ea, lângă perete, ca să poată cerceta restaurantul pentru orice fel de ameninţare. Păcat că tot ce voia era să se uite la ea. Dumnezeule, era atât de frumoasă! Ştia că trebuia să se concentreze asupra investigaţiei şi

asupra lucrurilor care se întâmplau în jurul lor, dar ar fi preferat să se concentreze asupra ei toată ziua. Pentru el, ea nu arăta precum o celebritate. Pentru el, ea era fata de care fusese îndrăgostit mereu.
- Chiar dacă nu ai nimerit-o, cofeina tot e bună. Ea sorbi o înghiţitură din băutura ei, iced latte, şi suspină. Da, ai nimerit-o.
Sorbi şi el din iced coffee, uşurat că nu era supărată pe el. Poate că nu ar fi trebuit să o forţeze să se întâlnească cu Brunelli, dar acum se bucura că o făcuse. Era un calm în ea care nu fusese acolo înainte, iar el ştia că acesta era efectul direct a ceva ce le spusese actriţa.
-Ai fost foarte tăcută pe drumul de întoarcere.
- M-am tot gândit.
El încuviinţă şi sorbi iar din cafea.
-A fost o zi plină.
-Da.
- E în regulă să ne vedem cu fiul lui Foster acum?
- Da. Abia aştept să aflăm ce avem nevoie ca să putem pleca acasă.
El ştia că era neliniştită din cauza plecării acasă. Dornică să-şi vadă familia. Şi el era cumva. Dar o altă parte din el aprecia intimitatea de care aveau parte aici. Odată ce se întorceau în Oregon, aveau să revină la viaţa reală. Privi în jur prin cafenea. Totul părea în ordine.
- Nu ştiu dacă i-ai auzit pe avocaţi când vorbeau cu mine în timp ce tu îţi făceai testele ADN, dar Vivienne Armstrong era foarte-foarte bogată.
- Mi-am dat seama. Catari na a zis ceva despre o vilă în Italia. Dar cât de bogată să fie?
- Foarte. Valorează peste 250 de milioane de dotări. Are o proprietate în Beverly Hills, pe Cliffside Drive în Malibu, cu vedere la Pacific, o zonă pe Columbus Circle cu privelişte către Central Park şi o vilă modestă în Napoli, pe malul Mediteranei. Sunt foarte multe motive ca Foster să vrea să o ucidă. Mai ales dacă nu intenţiona să împartă nimic cu el.
- Presupunând că el a ucis-o, crezi că de asta a făcut-o? Din cauza banilor? l-ai auzit pe avocaţi. Ei nu cred că îi va da câştig de cauză Curtea. Căsătoria lor nu e validă pentru că ea era minoră.

-Se poate. însă dacă el consideră că nu există un moştenitor, crede că are o şansă. Probabil ştie că avocaţii ei îi caută fata.
-Ceea ce-i oferă toate motivele să vină după mine. Da, înţeleg logica. Doar că nu înţeleg de ce ar pune o bombă. Sunt atâtea căi mai simple să scape de mine. Numai un sociopat ar pune o bombă.
Hunt se întinse după mâna ei, cuprinzându-i degetele reci.
-Se potriveşte cu ce ştim despre reputaţia lui de singuratic. Cine ştie de ce a ales o bombă? Poate că a vrut să transmită un mesaj în timp ce ar fi făcut ca moartea ta să pară un accident. Ideea e că a greşit.
îi strânse mâna. Un bărbat ca e! nu se poate ascunde la nesfârşit.
Ea încuviinţă, apoi îl privi pătrunzător.
- Deci, spune-mi, domnule O'Donnell, care este ultima ta teorie? Că Foster a pus acea bombă? Cu 24 de ore în urmă erai convins că julian este marele răufăcător.
El se încruntă.
- Benedict e un tip rău. Nu l-am exclus complet. Dar Occam Răzor spune...
-Că explicaţia cea mai simplă e cel mai des cea corectă. Da, am auzit şi eu această teorie care rezolvă toate situaţiile. înclină capul şi îi zâmbi, împreunându-şi degetele cu ale lui. Doar că pare o teorie atât de optimistă pentru tine.
El simţi valuri de căldură.
- Nu face asta!
- Ce să nu fac?
- Nu te uita aşa la mine!
Ea îi zâmbi mai larg.
- De ce nu?
El se aplecă spre ea, şoptindu-i:
- Pentru că mă faci să vreau să te am aici, acum.
Ea se aplecă spre el şi îl sărută peste masă.
-Nu m-ar deranja absolut deloc.
Se juca cu el şi, la naiba, lui îi plăcea! Prinzând-o de gât, o trase aproape pentru un sărut înfocat, umed, pe care-l simţi cu fiecare fibră a corpului. Cineva îşi drese glasul. Kelsey se retrase din sărutul lui Hunt înainte ca el să fie pregătit să o elibereze.

- îmi cer scuze că vă întrerup, zise de deasupra lor o voce de bărbat.
La naiba! Iar îşi pierduse complet capul în loc să fie atent. Hunt o eliberă imediat şi se ridică în picioare. Un bărbat de vreo 30 de ani, îmbrăcat în blugi şi într-un tricou polo mototolit, stătea lângă masa lor. Bărbatul îşi trecu degetele prin părul negru.
- Nu sunt sigur că am găsit cuplul potrivit. Tu eşti Hunter O'Donnell?
Hunt privi dincolo de bărbat, cercetând din nou cafeneaua. Nu erau nici o ameninţare, nici un semn de pericol sau că îi urmărea cineva. Apoi îl privi pe bărbat.
- Trey Foster?
-Da.
- Mulţumesc că ai acceptat să te vezi cu noi. Ea este Kelsey McClane.
- Mă bucur să vă întâlnesc.
Trey Foster trase al treilea scaun şi se aşeză. Părea cam dărâmat. Sau aşa i se păru lui Hunt când se sprijini în scaun. Avea hainele mototolite, părul răvăşit şi o barbă de una sau poate două zile, care arăta că nu se mai bărbierise recent.
-Vrei ceva de băut? îl întrebă Hunt.
- Nu, mulţumesc. Am băut cafea cât să-mi ajungă o săptămână. Şi jur că ce mi-au dat la secţie era cofeină pură!
-Ai fost la poliţie? întrebă Kelsey.
- Da. Am încercat să ajut cât de mult am putut. Încă nu-mi vine să cred că tata a fost implicat în acel atac cu bombă din Portland.
Hunt nu ştia ce să-i zică.
- Eraţi apropiaţi?
El clătină din cap.
- Nu prea. Tatăl meu poate fi cam... dificil. E genul care spune „Faci ca mine sau zbori!" Acum ne vedem foarte rar. Mereu a fost foarte încăpăţânat, cu opinii greu de schimbat, dar pe măsură ce a îmbătrânit, a devenit din ce în ce mai greu de discutat cu el despre orice.
Are impresia că toată lumea vrea să-l distrugă, în special guvernul.
Asta se potrivea cu ce li se spusese la poliţie.
- Când l-ai văzut ultima dată? îl întrebă Hunt.

Trey Foster suspină.
- Dumnezeule, cred că de Ziua Recunoştinţei! Am stat câteva ore cu el atunci, atât. Ridică privirea. Poliţiştii mi-au spus că aţi fost prinşi între dărâmăturile clădirii din Portland.
- Da. Hunt o privi pe Kelsey, aducându-şi aminte de ţipetele şi de haosul de dinaintea prăbuşirii şi cum se întunecase totul, aşternându-se tăcerea. Şi cât de uşurat se simţise când îi văzuse faţa acoperită de praf ieşind din moloz. Mulţi oameni au fost. Unii, însă, nu atât de norocoşi ca noi.
Trey încuviinţă, apoi se uită către masă.
- Am auzit că numărul morţilor creşte.
- A ajuns la patru persoane, din ce am auzit în această dimineaţă, răspunse Hunt, urmărindu-l atent pe bărbat. Iar mulţi sunt încă în spital.
Trey clătină din cap.
-Ce oribil! Cu o privire neliniştită, Trey se uită la Hunt, apoi la Kelsey. O cunoşteari pe vreuna dintre victime?
„Ce întrebare stranie!”
- Eu, nu, răspunse Hunt privindu-l pătrunzător.
-Nici eu, răspunse Kelsey. Deşi unul dintre prezentatori şi asistenta de producţie cu care am lucrat în acea dimineaţă sunt în spital, recuperându-se.
Foster privi din nou către masă.
- Să sperăm că o să fie bine.
- Da, zise Kelsey încet. Sper că da.
Hunt nu ştia ce să creadă despre acest bărbat. Părea copleşit, dar Hunt nu-şi putea da seama dacă voia să afle alte informaţii sau dacă pur şi simplu era curios.
- La naiba! Trey Foster suspină. îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat. îmi pare tare rău că acei oameni au fost răniţi şi mai ales îmi pare rău pentru cei care au murit. Mult timp am tot încercat să mă conving că el nu este violent. Un copil nu vrea să creadă aşa ceva despre tatăl lui, nu? Dar... Privi către un punct fix de pe masă, apoi clătină din cap şocat. Continuă cu vocea tremurândă: Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta avea să se întâmple.
- De ce zici asta? îl întrebă blând Kelsey.
El îşi drese glasul.

- Pentru că este bipolar. Trecându-şi o mână prin păr, se foi în scaun, apoi adăugă pe un ton mai hotărât: Ori de câte ori nu-şi ia pastilele, are episoade maniacale şi un comportament total ¡mpredictibil. De ani întregi mă lupt cu rahaturile astea, deşi nu cu unele atât de extreme ca în aceste ultime zile. Ridică privirea către ei. Ştiu că aţi vorbit cu avocaţii lui Vivienne Armstrong. Cu şase luni în urmă, exact după ce a murit ea, a încetat să-şi mai ia medicamentele. A fost complet distrus de moartea ei. Am încercat să-l conving să le ia din nou, dar a refuzat. Am încercat să-l duc la psihiatru, dar a refuzat şi asta. în trecut, ori de câte ori avea un asemenea episod, încerca să o contacteze pe Vivienne şi de obicei o hărţuia, era săltat de poliţişti sau mă punea pe mine să îndrept lucrurile cu avocaţii ei. De această dată însă... Clătină din cap. De această dată, cred că obsesia lui pentru ea l-a învins.
- Avea fotografii cu mine în tot biroul lui, zise Kelsey. Ţi-a zis ceva vreodată de mine?
- Nu. Şi chiar îmi pare rău că ai fost trasă în toată treaba asta. Până ieri, nici nu ştiam cine eşti. Nu vorbeşte cu mine despre Vivienne pentru că ştie ce părere am despre obsesia lui. Ce pot să presupun e că ţi-a văzut recent fotografiile în ziare şi a fost convins că eşti fiica ei. Trebuie să înţelegi că tatăl meu nu doar că a fost îndrăgostit de Vivienne, ci a crezut că ea era sufletul lui pereche. Când l-a părăsit ca să-şi încerce şansa la Hollywood, a fast distrus. Totul după acea zi a fost tortură pentru el. Fiecare film pe care ea l-a făcut, fiecare bărbat cu care ea a ieşit, fiecare poveste despre viaţa ei care a continuat fără el. Iar fiica pierdută este cireaşa de pe tort din viaţa ei fără el.
- Avocaţii ne-au spus că a făcut petiţie ca să primească jumătate din proprietatea lui Armstrong, zise Hunt.
- Da, suspină Trey. Am aflat ieri. Nu aveam nici cea mai mică idee că a făcut asta.
-Asta îi oferă un motiv să vină după Kelsey. Mai ales dacă e convins că ea este fiica lui Armstrong.
-Aşa e. Ceea ce doar mă îngrijorează mai tare. Se auzi o sonerie, iar Trey zise: îmi cer scuze, trebuie să

verific asta. își scoase mobilul, citi mesajul, apoi apăsă câteva taste și îl băgă din nou în buzunar. Era avocatul meu. Trebuie să mă întâlnesc cu el după ce plec de aici. Oftând, o privi pe Kelsey. Știu că oamenii o să-ți zică că el a făcut toate astea pentru bani, dar nu sunt convins că așa e.

- Ce te face să spui asta? îl întrebă Kelsey.

-Tatălui meu nu i-a păsat niciodată de bani. Ai văzut unde locuiește. Casa lui e o dărăpănătură, dar el nu este sărac. Are bani la bancă, are o pensie bună din care să trăiască; doar că nu o cheltuiește așa cum o fac oamenii normali. Polițiștii mi-au spus că i-au verificat finanțele și au găsit foarte multe chitanțe pentru detectivi particulari pe care i-a plătit de-a lungul anilor ca să o găsească pe fiica lui Armstrong.

- Deci o căuta ca să scape de ea, zise Hunt.

Trey se încruntă.

- Dacă m-ai fi întrebat asta acum șase luni, aș fi zis nu. Aș fi zis că o căuta ca să i-o prezinte lui Vivienne ca pe un cadou. Singurul lucru pe care nimeni nu reușise să i-l dea. Dar acum…

Kelsey se încordă, iar Hunt îi ghici gândul. Acum se părea că doar voia să șteargă orice urmă, orice dovadă că ea existase.

- Ai vreo idee pe unde ar putea fi? îl întrebă Hunt.

-Nu, din păcate. Nu m-a contactat. Le-am dat polițiștilor niște adrese la care s-a mai dus în trecut - un loc din apropiere de Tahoe, acolo îi place să campeze, un sătuc de pescuit în Mexic, unde obișnuia să evadeze. Oricum, toate astea o să ajungă la știri astăzi sau mâine-dimineață și, când o să se întâmple asta, chipul lui o să fie peste tot. Dacă încă e în Oregon, nu o să se mai poată ascunde.

Asta era singura consolare în toată această mizerie pe care Hunt o putea întrezări.

-O știi pe prietena lui Vivienne, pe Catarina Brunelli? îl întrebă Hunt.

-Nu personal. De ce?

- L-a menționat pe tatăl tău astăzi când am vorbit cu ea. Părea că ea a ajutat-o pe Vivienne să se descurce cu tatăl tău de-a lungul anilor.

- Mă bucur să aud. Dar eu nu am fost implicat în asta. Eu nu am avut nici un contact cu Vivienne sau

cu prietenii ei. Ori de câte ori a trebuit să intervin, am discutat doar cu avocaţii lui Vivienne.
- Eşti căsătorit, domnule Poster? îl întrebă Kelsey, iar Hunt o privi, surprins de întrebare.
- Nu, zise el rânjind către ea. Nu dacă nu se pune faptul că sunt însurat cu jobul meu.
întrucât ea nu mai insistă, Hunt zise:
-Şi ce faci?
-Am o companie mică. Scoatem pe piaţă software de securitate.
- E un domeniu în creştere.
- întotdeauna. Şi de fiecare dată când stau departe de muncă, devine mai greu la serviciu.
-Şi mama ta? zise Kelsey. Sunteţi apropiaţi?
Trey Foster clătină din cap.
- Mama a murit când eram copil. Cancer.
-îmi pare rău.
El făcu semn cu mâna, foindu-se în scaun, ca şi cum subiectul îl făcea să se simtă inconfortabil.
-Mulţumesc. Sa întâmplat cu mult timp în urmă. Am fost foarte supărat ani buni, mai ales după ce a trebuit să locuiesc cu tatăl meu şi am înţeles că lui nu i-a păsat niciodată de ea, dar am trecut peste asta.
- Trebuie să fi fost greu, zise Kelsey.
- Da, păi... respiră el îndelung. Când nici unul din ei nu găsi ce să spună drept răspuns, el aşezâ mâna pe masă şi se ridică, uitându-se de la Kelsey la Hunt. Deci voi doi... rămâneţi în California sau plecaţi înapoi în Portland?
Hunt o privi pe Kelsey şi ridică din sprâncene, iar în ochii ei citi ceea ce nu ştia dacă era regret sau uşurare la gândul de a pleca. Kelsey îl privi lung.
-Hm...
-Ne ducem acasă, zise Hunt, ştiind că era timpul, încă nu avea nici cea mai mică idee ce urma să le spună alor ei, dar mai avea o noapte în care să-şi dea seama. Nu mai avem de ce să stăm acum. Cred că am aflat tot ce se putea afla.
- Da, cred că aşa e. Foster se ridică de la masă. Dacă vreunul din voi vrea să mă contacteze, aveţi numărul meu. Îi strânse mâna lui Hunt când acesta

se ridică, apoi pe cea a lui Kelsey. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc şi vă doresc numai bine.
Ei îl priviră îndepărtând u-se şi ieşind pe uşa cafenelei, punându-şi ochelarii de soare şi plecând. După plecarea lui, Hunt o privi pe Kelsey.
- Ce crezi?
Ea înclină capul, urmărindu-l.
- Cred că nu mi-ar plăcea să fiu în locul lui acum. De îndată ce mass-media o să afle de această poveste, viaţa lui o sa fie un coşmar.
- Şi a ta, dacă te pomeneşte.
- Nu cred căos-o facă.
- De ce nu?
- Vivienne a fost foarte atentă şi nu a menţionat numele tatălui lui. Nu l-a scris nici în carte. Foarte puţini oameni ştiu de trecutul lor şi de faptul că o hărţuia. Asta a ţinut numele lui Trey departe de presă. De ce ar vrea să mă menţioneze acum? Ar atrage mai multă atenţie decât are nevoie.
Inima lui era răvăşită.
- Nu toată lumea e ca tine, să ştii.
El îl privi.
- Ce vrei să spui?
-Altruistă.
- Nu sunt altruistă.
-Ba eşti. Şi ai o inimă foarte mare şi foarte iertătoare, Kelsey McClane. îndreptându-se către ea, îi cuprinse faţa între mâini, sărutând-o uşor pe buze. Puţini oameni ar fi putut să stea aici şi să asculte toată povestea fără să se supere.
-Supărarea nu va schimba nimic. Am încercat asta aseară şi nu m-a dus nicăieri.
-Te-a adus aici. Cu mine.
Ochii ei se aprinseră.
-Adevărat. Dar îmi place să fiu aici cu tine.
-Şi mie îmi place să fiu aici cu tine. Punându-şi un braţ în jurul umerilor ei, el o întoarse spre uşă. Şi pentru că asta este ultima noastră noapte aici împreună, cred că ar trebui să profităm la maximum de ea înainte ca familia ta să înceapă să ne pună întrebări despre noi.
Zâmbetul ei se lărgi.
- La ce te gândeşti?
El împinse uşa cafenelei.

-Speram la o sticlă de vin, un mic room-service, iar tu goală şi la mila mea toată noaptea.
-Cred că ai putea să mă convingi.
- Bun. îi apăsă un sărut pe tâmplă. Pentru că în seara asta eşti tot ce vreau.
Şi tot ce nu avea de gând să piardă.

capitolul 16

Kelsey se bucura să fie acasă. în timp ce-l urma pe Hunt, ieşind din aeroportul din Portland şi traversând podul care ducea către parcare, acolo unde lăsaseră maşina cu câteva zile în urmă, inspiră îndelung aerul umed al Pacificului de Nord-Vest, nerăbdătoare să-şi vadă părinţii.
Hunt aruncă geanta pe umăr şi privi la telefonul din mâna liberă, încruntându-se.
- Fratele tău mi-a trimis zece mesaje, întrebându-mă când ajungem.
Strângându-l de cealaltă mână în timp ce intrară în parcare, ea întrebă:
-Care dintre ei?
-Alee.
Ea rânji şi se dădu laoparte ca să treacă o femeie care împingea un cărucior.
-Tipic. E neliniştit.
Hunt pufni.
- Spune-mi ceva ce nu ştiu. O trase de mână, oprind-o la câţiva metri de SUV, şi aruncă geanta pe jos, la picioarele ei. Stai aici cât verific maşina, să mă asigur că totul e în regulă.
Kelsey îşi dădu ochii peste cap, dar făcu aşa cum îi zise, ştiind că el doar era prevăzător. Deja îi spusese, de îndată ce aterizaseră, să nu se îndepărteze prea mult de el. Ea nu era tocmai îngrijorată că îi aştepta cineva în Portland, dar îl urmări pe Hunt cu sufletul la gură cercetând maşina şi uitându-se prin ferestre pentru a detecta orice semn că se umblase unde nu trebuia, apoi răsuflă uşurată când el îi făcu semn să se apropie.
Îi luă geanta de jos şi se duse la el. Pe faţa lui se citea îngrijorarea în timp ce deschise portbagajul şi aruncă genţile în interior.
Amuzamentul se juca cu colţurile buzelor ei.
- Eşti cam neliniştit.

- Din cauza maşinii? El îi aruncă un zâmbet care părea să zică nu. E în regulă.
Ea rânji şi mai tare când el se îndreptă către locul pasagerului şi se întinse după mânerul portierei.
- Nu, din cauza fraţilor mei.
El pufni, ţinând uşa deschisă pentru ea.
- Nici gând.
Ea se aşeză pe scaun.
-ChiaT eşti neliniştit.
Ea fu impresionată de asta, dar voia să-l calmeze.
- Care dintre ei te nelinişteşte? Rusty? O să vorbesc cu el înainte să le spunem ceva celorlalţi.
El îşi dădu ochii peste cap ca şi cum ea se comporta prosteşte, dar deveni mai blând când se apropie de ea, sărutând-o pe obraz şi şocând-o când îi zise:
- Cred că e egalitate între Rusty şi tatăl tău.
El închise portiera şi ocoli maşina, iar ea se bucură că el recunoscuse aşa ceva, deşi ştia că nu ar fi trebuit să se bucure. Poate că era copilăresc, dar îi plăcea că era neliniştit. însemna că era real ce era între ei.
Dacă era sinceră, şi ea era un pic agitată. Nu ştia ce avea să le spună părinţilor şi fraţilor ei, mai ales lui Rusty. El avea să presupună imediat că Hunt profitase de ea când fusese vulnerabilă. Era clar că replica „Bună, tuturor, ştiu că tocmai am divorţat şi că Hunt e teoretic garda mea de corp, dar acum ne culcăm împreună" nu era tocmai cea mai bună prezentare.
îi sună telefonul exact când Hunt urcă în maşină, aşezându-se lângă ea şi pornind motorul.
- Minunat. Alee mi-a dat şi mie mesaj.
-Trebuie să oprim treaba asta.
- Si o să-i spui să se oprească?
-Da!
Hunt se încruntă din nou, uitându-se în spate, peste umăr, ca să vadă cum să iasă din parcare.
- După ce ne dăm seama ce naiba o să le spunem tuturor, bineînţeles.
Ea chicoti şi se uită la ecranul telefonului, apoi încremeni.
„Vorbeşti despre mine? Cred că da. Cred că ai fost foarte ocupată, vorbind cu mulţi oameni despre

mine. în curând însă nu o să mai vorbeşti deloc. Bucură-te de noul tău iubit cât mai poţi, starleto, pentru că vin după tine în curând!”
Pe ecran îi apăru o fotografie exact după mesaj. O fotografie cu ea, Hunt şi Trey Foster stând la masă împreună. O fotografie care fusese făcută prin ferestrele acelei mici cafenele. Kelsey suspină şocată şi duse mâna la gură. Lângă ea, Hunt o privi alarmat.
-Ce e?
Ea ridică telefonul tremurând. El apăsă pe frână, oprind maşina în mijlocul drumului, şi îi luă telefonul.
-Nenorocitul! A fost în faţa cafenelei? în tot acel timp?
Nu doar în faţa cafenelei, îşi dădu ea seama. El ştiuse că ei se aflaseră în Palm Desert din momentul în care aterizaseră acolo. I se făcu rău gândindu-se că el ar fi putut să-i spioneze şi prin ferestrele de la hotel. Oare lăsase draperiile trase? Oare când fusese intimă cu Hunt el fusese acolo, urmărindu-i? Avea un gust amar în gură.
Hunt avea fiecare muşchi încordat şi rigid în timp ce-şi scoase propriul telefon şi sună. Ducându-l la ureche, zise:
- Davies? Da, eu sunt. Am nevoie să urmăreşti un nou mesaj de pe telefonul lui Kelsey. O să ţi-l trimit imediat şi apoi vreau să afli cum naiba a făcut rost de numărul ei. E un telefon sigur pe care noi l-am setat. Nimeni nu are numărul în afară de noi şi de familia ei. Nenorocitul se joacă cu noi şi vreau să-l localizăm acum!
Kelsey nu mai fu în stare să audă ce-i răspunse Davies, dar furia din vocea tui Hunt nu se putea compara cu nimic, în afară de momentul în care Julian o atacase în acea dimineaţă, iar el aproape că îl omorâse pentru asta pe fostul ei soţ.
- Caută tot ce poţi şi dă-mi repede de veste! Dacă o urmăreşte cu propriul telefon, atunci vreau să ştiu.
Apasă pe „închide” şi vârî telefonul în buzunar. Pe al ei îl închise de tot şi îl aruncă în suportul maşinii. Kelsey privi către ecranul negru în timp ce el porni

maşina, demarând în trombă din parcare. Era nervos. Şi avea tot dreptul să fie. Dar ea se simţea uşurată, ştiind că acum erau din nou în Oregon, la sute de kilometri depărtare de Foster.

- Eşti bine? întrebă ea în timp ce ieşeau din parcarea aeroportului.

-Sunt bine.

Strânse de volan şi se concentră la pavajul umed. Plouase în ultima oră, iar traficul era mai aglomerat decât de obicei din cauza condiţiilor nefavorabile.

- Bine, repetă ea încet.

Nu părea bine, dar nu avea de gând să-i spună asta. Dacă se considera responsabil că nu-l observase pe Foster spionându-i, ea i-ar fi spus că nu era vina lui. El pur şi simplu nu ar fi fost de acord.

Ea se uita pe geam când ieşiră pe l-205, îndreptându-se către sud. Lui îi sună telefonul, îl ridică, se uită la ecran, apoi i-l dădu ei.

- Uite! E fratele tău iar. Spune-i că o să ajungi în treizeci de minute.

Ea tasta repede un mesaj şi apăsă pe „Trimite”, apoi aşeză telefonul lui lângă al ei în suport.

-Sunt sigură că o să se liniştească de îndată ce o să vadă că sunt bine.

-O să se liniştească atunci când o să te ştie în siguranţă în casa părinţilor tăi. Va trebui să stai acolo cel puţin toată săptămâna viitoare. Băieţii nu au terminat de instalat noul sistem de securitate de la depozitul tău, aşa că nu te poţi întoarce acolo. Casa părinţilor tăi e foarte bine securizată. Chiar eu am făcut sistemul.

Ea se simţea foarte confuză.

-Vrei să stau cu părinţii mei? Aseară, când am discutat despre ce ar trebui să fac după ce ajungem acasă, ai spus că vrei să stau cu tine.

Scrâşni din dinţi. Privi în oglinda retrovizoare, apoi din nou spre autostradă, ferindu-se de privirea ei.

- Eşti mult mai în siguranţă în casa părinţilor tăi. în mod clar, eu nu mă pot concentra în prezenţa ta. I se încordară umerii. O să pot să-mi dau seama mai bine ce rahat face Foster dacă sunt singur. O să-l trimit pe unul din băieţii mei ca să stea cu tine şi părinţii tăi până ce îl prindem pe Foster.

Oh, nu! Nu avea să-i permită să o dea laoparte aşa. Se foi în scaun, pregăti ndu-se pentru o ceartă serioasă.

- Hunt, ştiu că eşti nervos acum din cauza acelui mesaj, dar...

- Dar nimic, Kelsey. Am fost angajat ca să te protejez. Asta fac. Asta ar fi trebuit să fac de la început. Nu să mă prostesc şi să-ţi pun viaţa în pericol.

-Chiar nu cred...

- Am încheiat discuţia.

Ea închise gura văzându-i hotărârea. Auzise acel ton şi în trecut. Nu la Hunt, ci la Julian. încremeni, concentrându-şi atenţia asupra priveliştii de afară, clocotind de furie pentru că cedase în faţa lui Julian de atâtea ori, încât pierduse şirul şi chiar nu avea de gând să facă asta şi cu Hunt.

El nu mai voia să stea cu ea? Totul din cauza unui mesaj tâmpit? Bine. Nici ea nu mai voia să stea cu el. Nu avea să cerşească vreodată atenţia acestui bărbat.

Petrecură în tăcere **Testul** călătoriei lor **către** casa părinţilor ei din Lake Oswego. În secunda în care Hunt opri în faţa porţii părinţilor ei, coborî geamul ca să introducă codul de securitate, apoi privi către casă, ea se simţi mai mult decât pregătită să coboare din maşina lui şi să se îndepărteze cât mai repede de el.

Poarta se deschise uşor, iar Hunt îşi croi drum către proprietate. Aleea era dreaptă şi apoi cotea uşor. Odată ajunşi la cotitură, Kelsey văzu Audiul mamei ei, Range Roverul tatălui, jeepul fratelui ei mai mic Thomas şi toate cele trei maşini ale fraţilor mai mari parcate în faţa garajului. Singurul lucru bun era că acum nici unul dintre ei nu mai trebuia să se preocupe de ce aveau să le spună familiei despre ei.

El opri maşina. Kelsey deschise imediat portiera şi coborî.

- Kels, aşteaptă un pic!

Ea trânti uşa şi ocoli vehiculul. înainte ca Hunt să apuce să coboare, uşile duble ale casei se deschiseră, iar Alee, Rusty, Ethan şi Thomas ieşiră afară într-un suflet, ridicând-o în braţe şi râzând.

Ea avea lacrimi în ochi. Lacrimi şi un sentiment de uşurare că era acasă pe care nu crezuse că avea să-l mai simtă. îi lăsă pe toţi să o îmbrăţişeze şi îi asigură că era bine. Apoi le spuse:

- Gata, destul, că mă sufocaţi! Nu pot să respir.

Fraţii ei Tăseră, dar o ascultară şi îi dădură drumul. Apoi ea auzi glasul mamei şi îi simţi braţele îmbrăţişând-o, în timp ce tatăl o sărută pe creştetul capului, simţindu-i-se şi lui în glas bucuria că ea era acasă.

- Da, îi asigură şi pe ei, chiar sunt bine. Fără traume vizibile. Nu s-a întâmplat nimic ce nu poate fi şters de o săptămână bună de somn.

- Oh, draga noastră, suntem aşa de fericiţi! Hannah McClane o îmbrăţişă din nou strâns. Dar fără interviuri de dimineaţă de acum înainte, da?

Kelsey zâmbi fără tragere de inimă.

- Bine.

În spatele mamei ei se auzi o voce foarte entuziasmată, iar Kelsey privi într-o parte, aplecându-se la timp pentru a o prinde în braţe pe Emma, fetiţa de cinci ani a fratelui ei Alee.

- Mătuşă Kelsey! Ai pierdut *toată* distracţia de la Disney World. Am fost la Muntele Spaţial şi la Piraţii din Caraibe, iar tati nu a vrut să mă lase să merg cu Peter Pan pentru că a vrut să facă poză cu Rapunzel.

în spatele lui Kelsey, Alee oftă.

- Emma! Acela era micul nostru secret. Nu trebuia să-i spui despre asta.

- Ce? E adevărat, tati. O privi pe Kelsey, dându-şi peste cap ochii mari şi albaştri. M-a făcut să stau la rând ca să mă întâlnesc cu toate prinţesele.

Alee pufni. Lângă el, soţia lui, Raegan, râse.

- Oh, nu te mai plânge atât! Ştii prea bine că aceea a fost partea ta preferată din toată excursia.

- Singura parte bună din excursia aia blestemată, bolborosi Alee.

- Chiar aşa a fost, admise Thomas cu seriozitate. Rapunzel era foarte sexy.

Kelsey se ridică în picioare şi le îmbrăţişă pe Raegan şi apoi pe Sam, soţia lui Ethan. Cu coada ochiului îl

văzu pe Hunt lângă Alee cu cheile în mână, dar nu se uită la el.
-Bine, haideţi, zise Hannah, făcând un pas în spate. Toată lumea în casă! Cred că o să plouă din nou.
Kelsey o aşeză pe Emma pe şoldul ei şi se întoarse către casă, fără a se mai sinchisi să vadă dacă Hunt avea de gând să rămână sau să plece. Nu se aştepta să plece de îndată, dar nici nu avea să-l implore să rămână.
Ea se linişti când păşi în casă. Casa părinţilor ei se afla pe două hectare înconjurate de apă. Cumpăraseră casa cu mulţi ani înainte să-i adopte pe vreunul dintre ei şi o modernizaseră, adăugând spaţii noi de-a lungul anilor pe măsură ce familia se mărise. Astăzi, totul era din lemn, cu tavane cu grinzi, pereţi din sticlă care dădeau spre o priveliştе ce îţi tăia respiraţia către Lacul Oswego. Kelsey iubea această casă. ti plăcuse mult copilăria de aici. Şi îşi tot repeta că avea să fie bine aici în următoarea săptămână, chiar dacă nu era ceea ce plănuise noaptea trecută.
Sam şi Raegan o urmară pe Kelsey în living cu Emma.
- Suntem foarte bucuroşi că eşti acasă, zise Raegan când Kelsey o lăsă pe Emma pe covor ca să se joace cu jucăriile ei. Am fost atât de îngrijoraţi!
Alee a luat-o razna când a auzit ştirile din Portland.
- Nici Ethan nu era prea bine, zise Sam. Voia cu disperare să vină aici.
Asta nu o surprinse deloc pe Kelsey. Fraţii ei erau foarte protectori.
-Cred că a fost înspăimântător pentru tine. Sam îşi duse o mână la gât. Să stai atât de mult în întuneric! Nu ştiu de unde ai avut forţa de a trece prin asta. Eu cred că muream din cauza emoţiilor.
- Oh, mi-am tot zis că ajutorul e pe drum, că va veni însă de îndată ce scoase pe gură cuvintele, ştiu că erau o minciună. Simţi un junghi în piept înţelegând adevărul. Trecuse prin tot datorită faptului că Hunt fusese acolo cu ea. Pentru că el o ajutase să se calmeze şi nu renunţase la ea. Privi către bucătărie, unde el vorbea cu fraţii şi cu tatăl ei. Doar că nu părea prea interesat de conversaţia lor. Se tot uita către ea îngrijorat.

„Ei, bine, lasă-l să-l fiarbă un pic!” Evită să-l mai privească şi le zâmbi cumnatelor ei. Nu avea de gând să mai suporte să i se spună ce să facă. El încercase asta cu o zi în urmă, în California, programând acea întâlnire cu Catarina Brunelli. Da, se dovedise o idee bună, dar nu asta era ideea. Ar fi trebuit să o întrebe, să se consulte cu ea înainte să organizeze blestemăţia. Şi în nici un caz nu trebuia să ia decizii în privinţa ei fără să le discute cu ea.

- îmi pare rău. Ce? zise Hunt în bucătărie.

-Te-am întrebat unde îţi stă mintea, zise Alee. Ai o mare vânătaie pe frunte, într-o parte, acolo. Dar cred că mi-am dat seama singur. Privi către tatăl lor. Are creierul afectat. Ţi-am zis că nu e inteligent să-l laşi pe tipul ăsta să aibă grijă de singura ta fiică.

-Nu-l asculta, îi zise tatăl lui Kelsey lui Hunt. E încă supărat pentru că i-au pierdut bagajul cei de la compania aeriană.

-Normal că sunt supărat. Şi încă nu a apărut.

-Cum e capul tău? Acum serios, întrebă mama lui Kelsey. E o vânătaie urâtă.

- E în regulă.

- Şi piciorul? Kelsey ne-a spus că ai avut nevoie de copci.

De data aceasta, Kelsey nu se mai abţinu şi privi către bucătărie. Hunt încă o urmărea. Nu era deloc atent la întrebările părinţilor şi fratelui ei.

- Piciorul meu este bine. Nu e mare lucru.

Thomas se strecură în spatele lui Hunt şi deschise frigiderul.

- Când mâncăm? Mi-e foame deja.

-Ţie mereu îţi este foame. Hannah trecu pe lângă soţul ei, îndreptând u-se către uşa frigiderului, unde fiul cel mic cotrobăia prin rafturi. Thomas, lasă aia şi nu o mânca! O să-ţi strici pofta de mâncare. Rusty, te rog să porneşti grătarul înainte ca Thomas să devoreze tot ce nu e bătut în cuie.

- Măsline! Emma sări în picioare când văzu borcanul din mâinile lui Thomas şi porni către bucătărie.

-Emma, o strigă Raegan, doar trei. Thomas, să nu-i dai prea multe. O să se simtă rău după aceea.

Haosul îşi intrase în drepturi, aşa cum se întâmpla de fiecare dată când familia McClane se aduna, dar

de această dată Kelsey nu se mai simţi neliniştită, din contră, era relaxată. Alee intră în living şi o prinse pe Kelsey de umăr. Ethan înainta către soţia lui şi o prinse de mijloc.

- Deci spune adevărul! Alee făcu semn peste umărul lui, unde Hunt încă stătea în bucătărie. Cât de bucuroasă eşti că ai scăpat de tipul ăla urât mirositor? Nu a încercat nimic cu tine, nu? Dacă a făcut ceva, acum îl bat.

Kelsey se încordă, dar nu rată modul în care Rusty privi prin cameră, apoi se concentră asupra ei, lăsând în jos cartea la care se uita.

- Da, suntem specialişti la asta.

Thomas se opri pe partea cealaltă, înfulecând o măslină. îşi umflă pieptul şi bătu cu pumnul în stern, icnind:

- Ca oamenii cavernelor!

Kelsey râse neliniştită şi se strecură de sub braţul lui Alee, dorindu-şi să dea ceva în vileag. Poate că Alee o necăjea, dar ea putea să vadă clar că Rusty devenise brusc foarte atent la tot, iar ea nu voia să spună ceva sau să facă VTeun gest care putea să-l incite.

- De ce ai crede aşa ceva?

- De ce te comporţi atât de straniu? întrebă Alee, ui- tându-se după ea. E doar o întrebare.

Din fericire, tatăl ei salvă situaţia, trăgând-o către bucătărie, astfel că evită să răspundă.

-Gata, gata! Lăsaţi fata să respire. A trecut printr-o experienţă traumatizantă.

Asta aşa era. Doar că situaţia ei nu se îmbunătăţi cu mult pentru că tatăl ei o opri doar la câţiva paşi de Hunt, care încă o urmărea ca un şoim, Doar că în ochii lui căprui nu mai vedea flacăra mâniei de mai devreme, din maşină, ci multă vinovăţie.

-Acum, voi doi, zise tatăl ei. Spuneţi-ne ce se întâm- plă cu adevărat! Am văzut ştirile despre acest bărbat pe nume Foster. Ce legătură are el cu ce s-a întâmplat în Portland.' Şi ce s-a întâmplat mai exact în California?

Kelsey se încordă cu totul nu doar din cauza întrebă- rii, ci şi a privirii lui Hunt. O privire care îi spunea că el ştia că o dăduse în bară.

Doar că ea nu ştia dacă acea privire era din cauza celor întâmplate în maşină, a situaţiei cu Foster sau a relaţiei lor.
Dacă Hunt avea de gând să plece, Kelsey nu înţelegea de ce prelungea inevitabilul.
Luară cina, iar la masă le explicară raţional părinţilor ei tot ce se întâmplase în Portland cu bomba şi cu Julian. Povestiră şi tot ce aflaseră în California despre Foster şi Vivienne Armstrong. Evitând, bineînţeles, orice discuţie despre ce se întâmplase personal între ei.
Kelsey nu ştia exact dacă se simţea uşurată în această privinţă sau foarte iritată. Îl lăsă pe Hunt să povestească despre California, curioasă să vadă ce avea să spună. Şi cum pe moment nu-şi vorbeau, probabil era un lucru foarte bun că el nu recunoscu nimic. Dar în acelaşi timp situaţia o făcea să devină tot mai nerăbdătoare să-l vadă plecând.
Fraţii şi tatăl ei se lansară imediat într-o discuţie cu Hunt despre ce era mai bine pentru ea.
Nemaiputând să suporte ideea că bărbaţii din viaţa ei îi decideau viitorul, ea se ridică de la masă, privind către Emma, care se juca pe podea în living cu două camioane şi o păpuşă Ken dezmembrată.
-Hei, Em! Vrei să cobori cu mine la parter şi să jucăm cărţi?
Emma sări în picioare în rochiţa ei roz, strigând:
- Daaa! Grăbindu-se către locul în care stăteau adulţii, o prinse de mână pe Kelsey şi o trase către scara ce ducea spre pivniţa bine luminată. Ştiu unde ţine Thomas cărţile lui speciale. O să-ţi arăt. Erau în camera lui. Unele dintre ele au sâni goi pe ele.
Alee, Rusty şi Ethan izbucniră în râs. Din celălalt capăt al mesei, Ethan îi zise lui Thomas:
- În calitate de fost consilier personal, pot să-ţi zic oficial că ai încurcat-o.
- Ethan McClane! începu Hannah.
-îmi pare rău, mamă, dar e adevărat.
Thomas se înroşi şi sări din scaun, urmărindu-le pe Kelsey şi pe Emma.
-Ţi-am spus să nu-ţi mai bagi nasul în lucrurile mele, Em! Acum ai încurcat-o.

Kelsey o lăsă pe Emma să o tragă la parter, în timp ce restul familiei reluă subiectul hărţuitorului ei nebun. Cum Thomas alesese să aibă camera la nivelul cel mai de jos al casei, zona de aici era cu adevărat o cavernă, în partea stângă era un bar mic, care nu era niciodată aprovizionat cu alcool, dat fiind că Thomas avea doar 18 ani. O masă de biliard se afla în mijlocul camerei, o canapea şi câteva scaune erau în partea mai îndepărtată, orientate către un televizor cu ecran mare, înconjurat la rândul lui de rafturi cu jocuri Xbox. Un alt perete de oglinzi dădea către curte şi către lac. Şi ce fusese înainte camera de sport a tatălui era acum dormitorul lui Thomas în dreapta, printr-un culoar. Emma îi eliberă mâna lui Kelsey de îndată ce ajunseră pe ultima treaptă a scării şi porni repede, chiţăind, către dormitorul lui Thomas.

- O să-ţi arăt unde ţine cărţile.

Trecând în grabă pe lângă Kelsey, Thomas porni în urma ei.

- Să nu îndrăznești să-mi atingi lucrurile, Em!

Kelsey privi în urma lor, încrucişându-şi braţele la piept şi clătinând din cap. Crezuse că, dacă avea să se îndepărteze de discuţiile de sus, putea să se simtă mai bine, dar nu era aşa. Singurul lucru la care se gândea era că Hunt se afla în casa lor de ore bune şi că nu-i spusese nimic, nici un cuvinţel blestemat. Oare tot ce se întâmplase în California fusese o minciună?

- Kelsey.

Îi tresaltă inima când auzi vocea lui Hunt în spatele ei şi în acelaşi timp simţi un mic fior, unul care doar o scoase din sărite, pentru că ştia că, dacă el ar fi atins-o atunci, ar fi cedat ca o femeie slabă, aşa cum era, dar nu mai voia să fie.

Ea lăsă mâinile în jos şi îl înfruntă.

- Du-te înapoi…

Ţipetele Emmei îi făcură pe amândoi să întoarcă capetele.

-jur, Em, strigă Thomas, dacă nu ieşi din camera mea, nu o să te mai las să te joci niciodată pe Xbox!

Din capătul scării, Alee strigă:

- Ce naiba se petrece acolo?
Kelsey trase aer în piept şi privi în sus, pregătită să-i spună că ar face bine să coboare şi să intervină, dar înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, Hunt se aplecă, o ridică în braţe şi o aruncă pe un umăr. Ea icni când aerul îi părăsi plămânii şi camera se răsturnă cu susul În jos.
-Ce mama naibii, Hunt? începu să-l bată cu mâinile pe spate, încercând să scape din strânsoarea lui. Lasă-mă jos!
Câteva secunde mai târziu, era în pivniţa de vinuri - sau ceea ce fusese înainte o pivniţă, înainte ca Thomas să devină şeful subsolului, iar părinţii ei să transforme spaţiul într-o cămară cu bunătăţi unde el o aşează pe pământ. Hunt închise uşa în urma lor, rămânând în întuneric.
- Ce crezi că faci...
O sărută, înghiţindu-i cuvintele. Ea nu-l putea vedea. Nu vedea nimic în întuneric. Dar îl simţea. îl simţea peste tot, cuprinzând-o din partea din faţă, punându-şi mâinile pe mijlocul ei, lipind-o de rafturi, apoi devorând-o până când o ameţi.
Mai avea un pic şi era pe cale să-l sărute înapoi, era pe cale să-i cedeze şi să-i ofere ce voia, dar apoi işi aminti de toate momentele în care cedase cu Julian, iar asta îi oferi forţa necesară să ridice mâinile pe pieptul lui şi să-l împingă.
-Nu mă poţi săruta aşa, iar după aceea să te aştepţi ca asta să îndrepte tot.
-Ai dreptate. îmi pare rău.
Era atât de aproape de buzele ei! încins şi atât de tentant, încât era o tortură să nu-l tragă înapoi.
- Nu te sărut ca să fac lucrurile în regulă. Te sărut pentru că sunt un idiot. Cel mai mare bou de pe planetă. Ai tot dreptul să fii supărată pe mine pentru ce ţi-am zis în maşină. Nu am nici o scuză decât că m-am speriat. M-a speriat de moarte gândul că el a fost atât de aproape de rine, iar eu n-am ştiut.
Pe drumul către casă, m-am gândit încontinuu la ce s-ar fi putut întâmpla dacă avea altă bombă sau dacă, Doamne fereşte, ar fi avut un pistol. Nu aş fi putut să-l opresc pentru că, în tot timpul acelei blestemate conversaţii cu Trey Foster, eu mă gândeam cum să te bag înapoi în patul meu.

Inima lui Kelsey bătea cu putere. Nu ştia ce să-i zică. Nu se aşteptase ca el să fie atât de sincer cu ea. Sau atât de deschis. Iar faptul că el tremura îi confirmă că încă ero speriat. înghiţi în sec, ştiind că el nu-şi dorise să o supere, dar în acelaşi timp ştiind că ea nu mai putea să permită aşa ceva.
-Nu poţi lua decizii pentru mine.
- Ştiu asta.
-Şi nu o să te las să-mi spui ce să fac. Fraţii mei au făcut asta ani întregi. La etaj, acum tot asta fac. Şi Julian obişnuia să-mi facă asta mereu. Nu am de gând să mai am o astfel de relaţie.
-Nici eu nu vreau aşa ceva. Şi n-o să-ţi mai spun ce să faci. Promit!
Toată furia ei dispăru şi îşi înfipse degetele în cămaşa lui gri.
-Şi pe mine m-a speriat. Amândoi am fost în acea cafenea, iar tu ai fost în pericol, la fel ca mine. Dacă Foster făcea ceva şi erai rănit, cum crezi că m-aş fi simţit? El nu încearcă să te prindă pe tine. Mă vrea pe mine. Nu ai dreptul să fii doar tu înspăimântat sau să te simţi vinovat.
- Ştiu. îşi lipi fruntea de fruntea ei. lartă-mă, şopti el. Iarră-mă pentru că m-am comportat ca un nenorocit!
Disperarea din vocea lui îi alungă complet furia. Ridicând gura, îl sărută. Poate că gestul o făcea slabă, dar nu-i păsa. Nu mai voia să se certe cu el. El gemu şi se deschise în faţa sărutului ei, vârându-şi limba în gura ei. în timp ce el o lipi mai tare de raft, ea îl cuprinse de gât pentru a-l trage mai aproape, ridicându-se pe vârful degetelor pentru a-l săruta mai mult. Dar ceva ascuţit din raft o zgârie pe spate, făcând-o să tresară.
-Au, stai un pic! încercă să se întoarcă ca să vadă ce o zgâria. Dă-mi drumul un pic. E ceva...
Uşa se deschise larg, iar lumina invadă mica încăpere, orbindu-i pe amândoi. Kelsey închise instant ochii şi ridică mâna pentru a bloca lumina.
-Ce naiba...
- Nenorocitule! Vocea lui Rusty umplu camera. Ştiam eu că nu eşti de încredere!

Lucrurile se petrecură atât de repede, încât Kelsey nu avu timp să reacţioneze. Cât ai clipi, Rusty îl împingea pe Hunt în rafturile din partea îndepărtată a cămării, ridicând mâna şi trântindu-i una în faţă lui Hunt, iz- bindu-l de raftul din spatele lui» Kelsey ţipă şi interveni între fratele ei şi Hunt, cu ochii mari şi complet şocată.

- Rusty! îl împinse cu mâinile pe piept. Opreşte-te! De afară, se auzeau zgomote de paşi pe scară. Thomas
întreba frenetic ce se întâmpla. Ethan şi Alee strigau la Rusty să se calmeze naibii, chinuindu-se să-l scoată din cămară. Dar singurul lucru la care Kelsey se putea gândi era Hunt, care stătea pe un morman de cutii cu bomboane şi biscuiţi, cu buza spartă.

-Oh, Dumnezeule, îţi curge sânge! Ea apucă repede un şerveţel dintr-o rolă aflată în stânga ei şi i-l duse la gură. Eşti bine?

- Da, sunt bine.

Ea îi cercetă privirea, încercând să descopere vreun semn că nu era bine. Da, sângera, dar nu tare. O păţise şi mai rău luptându-se cu Alee la wrestling, era sigură de asta. Dar nu părea supărat. Nu părea gata să sară la bătaie aşa cum ar fi făcut Julian în această situaţie. Ea se enervă din nou, de această dată pe fratele ei. Se întoarse şi îl fixă cu privirea pe Rusty, care stătea în pragul de la cămară, încercând să scape din strânsoarea lui Ethan şi a lui Alee.

- Ce naiba a fost asta?

Rusty încremeni. Avea părul zburlit, ochii de obsidian mai calmi, dar încă agitaţi, dar în continuare gata să răbufnească.

- Ştii exact ce a fost asta. Te-am auzit.

Alee mîji ochii albaştri.

-Ce ai auzit?

Rusty scrâşni din dinţi tare.

-Am auzit-o spunându-i acestui nemernic să se oprească şi să-i dea drumul, apoi am deschis uşa. L-am văiut cum o ţinea lipită de perete în timp ce i-a băgat limba în gură.

Alee şi Ethan se încordară, gata să se înfurie. Chiar şi Thomas, în spatele lor, devenise foarte protector, ceea ce nu avea să ajute deloc în situaţia aceea.

- Drăcia naibii, O'Donnell! Alee era oripilat. Ce naiba ai făcut?
-Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Kelsey îşi pierdu şi ultima fărâmă de răbdare. Află că sunt o femeie matură şi, la naiba, pot să hotărăsc pentru mine! Nu am nevoie de aprobarea ta.
- Deci ce se întâmplă aici? întrebă Ethan calm, încercând să fie împăciuitor, aşa cum făcea mereu. Kelsey privi peste umăr către Hunt. Dar el nu ridică ochii. Nu-i privi nici pe fraţii ei. Privea doar în jos, cu o expresie vinovată pe chip. Una care îi spunea clar lui Kelsey că nu voia să aibă acea conversaţie. Ea mîji ochii, nevenindu-i să creadă că el nu avea să spună nimic. Mai ales după discursul minunat pe care i-l servise. Oare avea să tacă tocmai când fuseseră descoperiţi? Hunt oftă în cele din urmă şi îşi trecu o mână prin păr.
- Kels, lasă-mă un minut cu fraţii tăi!
„Lasă-mă un minut." Ceea ce, de fapt, însemna „Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta. Fără ajutorul tău" Scrâşni tare din dinţi pentru că tocmai avuseseră această conversaţie. Scuturând din cap, se întoarse cu spatele la el şi trecu dincolo de fraţii ei.
- Bine, fie! Omoraţi-vă dacă vreţi, nu-mi pasă!
Tatăl ei era în capătul scărilor, privindu-i cu îngrijorare.
-Ce se întâmplă?
- Bărbaţii se comportă ca nişte idioţi.
Emma se grăbi să o prindă pe Kelsey de mână.
-Aşa, spune-le, mătuşă Kelsey! Vrei să trecem peste Ken cu camioanele mele?
- Da, de ce nu, Em? Sună mai distractiv decât tot ce am făcut toată ziua.

capitolul 17

Hunt nu arăta prea bine când în cele din urmă urcă la etaj după aproape treizeci de minute.
Kelsey îl privi de unde stătea, de pe covorul din faţa şemineului, unde se jucase cu Emma. Ieşiseră şi fraţii ei, toţi foarte încruntaţi. Expresia tatălui ei era greu de des- cifrat. Iar Hunt, urcând scările în spatele tuturor, părea palid şi de-a dreptul stânjenit. Emma începu să scoată zgomote de explozie în timp ce izbea camionul Tonka peste păpuşa Ken, dar

Kelsey abia dacă o observa. Buza lui Hunt nu mai sângera şi nu avea alte semne care să arate ce s-ar fi putut întâmpla după ce ea plecase, dar expresia lui neliniştită îi spunea clar că orice le spusese nu le picase bine.
Ea nu se bucură deloc ştiind că probabil fusese interogat aşa cum nu fusese în viaţa lui. Privi din nou către Emma, care era pe podea în faţa ei. Dacă nu ar fi fost atât de încăpăţânat şi nu ar fi trimis-o la etaj, ar fi putut să-l ajute.
-Oh, ce bine, zise mama lui Kelsey, ridicând privirea de la maşina de spălat vase în care punea farfurii. Nu are nimeni nevoie de atenţie medicală. Începusem să mă îngrijorez.

-Te-aş fi strigat dacă situaţia devenea sângeroasă.
Alee intră în bucătărie şi o sărută pe mama lui pe obraz. Hunt a ştiut că e mai bine să nu riposteze.Ethan chicoti şi se prăbuşi în scaun lângă Sam, care stătea în apropierea ferestrelor cu o revistă în mână, cu- prinzând-o de umăr. Thomas se îndreptă ţintă la frigider şi îl deschise, ca şi cum nu mâncase cu o oră în urmă. Rusty, care părea mai calm decât mai devreme, deşi nu cu mult, merse către scaunul preferat din piele al tatălui, din partea opusă a camerei, departe de grup, şi ridică cartea pe care o citea mai devreme.
Tatăl lui Kelsey o cuprinse pe soţia lui de mijloc şi o mângâie liniştitor pe braţ.
-Totul e bine. Bărbaţii sunt bărbaţi.
- Ihî, răspunse ea rânjind. De ce nu te cred, Michaet McClane?
Hunt păşi cu atenţie pe covorul pe care stătea Kelsey, cu mâinile băgate în buzunarele blugilor uzaţi, cu umerii încordaţi. Kelsey continuă să se joace cu Emma, nedorindu-şi să întrebe ce se întâmplase acolo. Insistase să se descurce singur? Păi, să se descurce cu toate dacă aşa voia.
De lângă Kelsey, Raegan, care şezuse şi ea pe covor, îl privi pe Hunt, apoi se ridică în picioare.
- Cred că ăsta e semnul că trebuie să-l bat măr pe soţul meu. îl strânse uşor pe Hunt de braţ când trecu pe lângă el. Nu te îngrijora! O să vorbesc eu cu el.
-Am vorbit deja. Deşi sunt dispus să accept orice aju- tor pot să primesc.
Kelsey nu înţelegea ce voia să spună, dar nici nu avea chef să întrebe. Şi nici nu mai avea chef să se certe.
în cameră se auzeau şuşoteli în timp ce ea repara păpuşa, punându-i înapoi braţele şi picioarele şi aşezând-o din nou, pentru ca Emma să o poată distruge cu camioanele ei. Câteva secunde mai târziu, Hunt se aşează pe podea lângă Kelsey, sprijinindu-se de canapea, atent însă să nu o atingă. Iar ea nu ştia ce se înţeleagă din asta, dacă trebuia să înţeleagă ceva.

-Ar trebui să ştii, începu el şoptind în timp ce Emma scoase tot felul de sunete de explozie, atacând păpuşa Ken, că tatăl tău este singurul motiv pentru care încă respir.
Kelsey pufni şi prinse capul păpuşii înainte să se rostogolească sub canapea.
- E un pacifist convins. Ar fi putut să-l dea afară pe Julián din această casă cu mulţi ani în urmă şi m-ar fi salvat de un divorţ urât, dar nu a făcuto pentru că el nu crede în violenţă. Să nu te simţi special.
Hunt oftă şi o privi.
- Eşti foarte amuzantă, ştiai? l-am spus, Kelsey.
Mâna ei încremeni pe braţul distrus al păpuşii, simţind un nod în gât.
- Ce i-ai spus?
El se întinse după braţul şi capul păpuşii Ken şi i le dădu înapoi Emmei.
- L-am spus lui şi fraţilor tăi că sunt înnebunit după tine, că sunt de mult timp şi că sunt un idiot că aproape am distrus asta.
-Mulţumesc, zise Emma, apoi începu să cânte Ring Around *the Roşie* în timp ce-l asambla înapoi pe Ken.
- De ce ai zis asta? întrebă Kelsey, privindu-l uimită.
- Pentru că e adevărat. O cuprinse de gât şi o trase aproape, sărutând-o de faţă cu toată lumea, ca şi cum era un gest normal, ceva ce se întâmpla în fiecare zi, apoi o eliberă. Şi pentru că sunt. Privi către Emma, continuând: Şi cine te-a învăţat pe tine să calci păpuşile aşa, Em? Tatăl tău? Deja te învaţă să urăşti bărbaţii?
Emma lăsă capul pe spate şi râse, arătându-şi dinţii albi.
-Tati nu m-a învăţat. Eu m-am învăţat. Ridicându-se din locul ei, apucă pieptul lui Ken şi unul dintre camioanele ei, apoi se trânti în poala lui Hunt. Uite, Ken nu încape în scaun cu picioarele lui. E prea mare. Trebuie să le tai ca să încapă.
încă mult prea uimită pentru a vorbi, Kelsey o urmări pe Emma lansându-se într-o conversaţie cu Hunt despre inutilitatea picioarelor, iar Hunt îi permise să facă pe şefa cu el, aşa cum îi plăcea să se poarte cu toţi bărbaţii din familia McClane.
Kelsey ridică privirea şi îşi dădu seama că toată lumea îi urmărea - Ethan şi Sam din cealaltă parte a

camerei vădit amuzaţi, Alee şi Raegan de lângă masa de bucătărie, cu braţul pe umărul ei şi cu o privire resemnată, ea zâmbind larg în timp ce-l cuprinse de mijloc. Rusty încă era în scaunul lui, dar nu mai părea să vrea să-i spargă faţa lui Hunt, acceptând situaţia. Iar în bucătărie, părinţii ei nu păreau deloc surprinşi. Mama ei rânjea, iar tatăl ei stătea în spatele ei, masându-i umerii şi şoptindu-i ceva la ureche, ceva ce Kelsey nu putu să audă. Nici măcar Thomas, care mânca îngheţată dintr-o cutie, nu părea uimit de ceea ce făcuse Hunt. Ceea ce, după scena din pivniţă, din urmă cu câteva minute, nu doar că i se părea bizar lui Kelsey, ci îi spunea clar că tot ce le spusese el bărbaţilor din familia ei îi convinsese că vorbea serios.

-Ce e?

Hunt privi într-o parte şi rânji.

-Pari confuză, Kels.

-Eu...

Chiar era nespus de confuză. Pentru că ştia că ea nu ar fi putut să-şi împace membrii familiei aşa cum tocmai o făcuse el. Telefonul din buzunarul lui Hunt sună. Se mută într-o parte şi îl scoase. însă când încremeni, Kelsey înţelese că se întâmplase ceva rău. Adrenalina ei crescu, iar pulsul îi vâjâia în urechi.

-Ce e?

Hunt se aplecă în faţă, mutând-o cu atenţie pe Emma de pe piciorul lui, apoi îi întinse telefonul ca ea să vadă ecranul.

Apăru o imagine. Inima lui Kelsey se opri când văzu că imaginea era cu ei doi, şezând unul lângă altul pe podea, cu Emma în poala lui Hunt.

Era clar că fotografia fusese făcută cu doar câteva secunde în urmă prin ferestrele mari ale casei părinţilor ei.

Hunt nu-i spusese lui Kelsey ce să facă.

Avusese grijă. Nu voia să facă din nou aceeaşi greşeală. Tăcuse mâlc în timp ce familia ei hotăra ce era bine pentru Kelsey acum, când ştiau că Foster încă o urmărea. Se simţi însă extrem de uşurat -când ea recunoscu că ideea cea mai bună era să plece cu el înapoi la casa lui de vacanţă.

Trecuse prin fiecare răscruce de drumuri dintre Lake Oswego şi coastă, făcând tot posibilul pentru a-l induce în eroare pe urmăritorul lor. în timp ce Hunt semnalase poliţia locală şi FBI-ul despre cel mai recent mesaj primit de Kelsey înainte de a pleca de la părinţii ei, fraţii ei făcuseră o tură de lac, de unde se părea că fusese făcută fotografia. Nu-l găsiseră pe Foster - deşi Hunt nu s-ar fi aşteptat ca el să stea acolo aşteptându-i dar găsiseră o cameră instalată în copacii de peste apă, care cel mai probabil era controlata prin telefon, de la distanţă, printr-o aplicaţie, folosindu-se de un semnal wireless nesecurizat.

Poliţia verifica acum toate camerele de supraveghere din aeroportul din Portland, căutând orice semn că Foster trecuse printr-un aeroport local, fie normal, fie deghizat. Dacă cu o zi în urmă fusese în California făcând fotografii cu ei în acea cafenea, atunci trebuie să fi zburat şi el. Dar tot nu ar fi putut să conducă şi să aranjeze totul în Oregon în timp util. Trebuia să aibă un complice.

Gândul că ticălosul lucra cu cineva îl făcu pe Hunt să simtă un nod în stomac exact când coti cu maşina pe aleea casei lui de vacanţă. De când plecaseră de la casa părinţilor ei, după cină, se întunecase şi pornise o furtună puternică, cu stropi mari de ploaie care loveau în parbriz, care îl deprima şi mai tare. Cu toate acestea, era încrezător că, de îndată ce avea să o ducă pe Kelsey în casă, totul urma să fie bine. Casa de vacanţă era mai securizată decât Fort Knox. Cum era deţinută de compania lui şi folosită doar când unii clienţi aveau nevoie de un refugiu sau voiau să evadeze câteva zile pentru a-şi limpezi mintea, locul nu era cunoscut de mulţi. Şi în cazul în care cineva reuşea să treacă de protocoalele înalte de securitate - ceea ce nu urma să se întâmple avea camera de siguranţă, care era complet impenetrabilă.

Cobori geamul de la maşină pentru a tasta codul de acces la poarta principală, apoi intră pe proprietate, uitându-se atent ca poarta să se închidă în urma lui. O alee lată, pavată îi ducea după o jumătate de kilometru spre casă. El se folosi de aplicaţia securizată de pe telefon pentru a deschide garajul,

apoi trase maşina în mijlocul culoarului şi închise uşile în urma lor.
Kelsey nu vorbise prea mult pe drum. El ştia că probabil ea era speriată, încă procesa tot ce se întâmplase în casa părinţilor ei şi încerca să-şi controleze emoţiile. Dar el ar fi vrut ca ea să se bazeze pe el. Simţea nevoia ca ea să facă asta, mai ales că ştia că încă era puţin supărată pe el din cauza a ceea ce se întâmplase mai devreme. Se întâlni cu ea în spatele maşinii. Ea deja deschisese portbagajul, dar înainte să apuce să mai facă vreun gest, el îi luă bagajele şi le aruncă pe umăr.
Ea se încruntă.
-Să ştii că îmi pot căra şi singură bagajele.-Ştiu că poţi. Iar eu sunt un susţinător al feminismului, dar mama m-a învăţat să fiu un gentleman, închizând portbagajul, îi făcu semn către treptele care duceau în casă. Haide! Hai să intrăm! Mă poţi certa şi acolo, la fel de uşor cum o poţi face aici, doar că acolo e mai cald. Trecu pe lângă ea şi deschise uşa casei. Cum casa era construită pe un deal, iar uşa garajului se deschidea la nivelul principal, el ii luă bagajele şi le aşeză în camera de oaspeţi în care ea stătuse anterior. îşi dcv rea mai mult decât orice ca lucrurile ei să fie în camera lui, dar nu avea de gând să forţeze lucrurile şi să rişte să o dea iar în bară. îi aşeză bagajele pe banca de la capătul patului, apoi privi către uşă, unde ea stătea cu mâinile încrucişate la piept şi cu o expresie obosită. E târziu. O să te las să te schimbi şi să dormi. Eu trebuie să verific sistemul de securitate şi să mă asigur că totul merge bine.
Kelsey nu spuse nimic când trecu pe lângă ea. Nu încercă să-l oprească sau să i se alăture, iar el încercă din răsputeri să nu fie dezamăgit de asta. Ea fusese de acord să vină aici, admisese că era cel mai sigur loc pentru moment. El nu o forţase să rămână singură cu el. Când fratele ei Rusty o întrebase dacă se simţea în siguranţă cu Hunt, ea nu ezitase să răspundă „Da” în faţa întregii familii. Dar el nu putea scăpa de gândul că ea nu-l sărutase în cămară. Nu se întinsese după el şi nici nu-l ţinuse de mână în maşină pe drum până aici. Şi nu păruse deloc

încântată de faptul că îşi exprimase sentimentele faţă de ea şi faţă de toată lumea.
Era încordat la maximum în timp ce cerceta casa, verificând tot sistemul şi toate ecranele. îşi puse o haină pe el şi ieşi în ploaie ca să verifice perimetrul, încercând să nu se gândească la Kelsey şi la ce naiba se întâmplase între ei, simţindu-se mizerabil pentru că gândurile legate de ea refuzau să-i părăsească mintea. Intrând înapoi, îşi scutură haina de apă şi se îndreptă către birou pentru a-l suna pe Davies, sperând că o împrospătare a situaţiei lor avea să-i limpezească mintea. Dar când află că nu era nici o informaţie concretă şi că nimeni nu ştia unde naiba plecase Foster, adrenalina lui crescu din nou.
Trase puternic aer în piept. îşi repeta că erau în siguranţă în casa lui. Se îndreptă către bucătărie pentru a lua două sticle de apă reci din frigider.
Se opri în iaţa uşii dormitorului lui Kelsey. Privi în interior şi văzu că ea nu despachetase nimic. Nu-şi scosese papucii, nu se schimbase în pijama. Deşi nu mai stătea în pragul uşii, nu era prea departe. Stătea pe marginea patului, holbându-se la valiza nedesfăcută ca şi cum în ea erau toate misterele lumii.
I se strânse stomacul. Atent să nu o sperie, intră în cameră şi îi aşează o sticlă de apă pe noptieră.
- E totul OK, Kels?
- Nu, zise ea, clătinând din cap repede. Nu sunt bine.
El se încordă. La naiba! Ea nu se pierduse cu firea când se prăbuşise clădirea, când Julian o atacase sau când Foster făcuse poze cu ea în California. Dar era pe cale să o ia razna pentru că frica o ajunsese în cele din urmă. El înaintă către ea, disperat să o consoleze.
- Kels, eşti în siguranţă aici. Totul o să fie bin...
Ea se întoarse către el,
-Ce naiba le-ai spus fraţilor mei şi tatălui meu?
El încremeni. Clipi pentru că nu se aşteptase să spună asta. Apoi clipi din nou pentru că în ochii ei căprui nu era teamă sau instabilitate emoţională, ci era confuzie.

-Ţi-am zis deja.
- Le-ai spus că ne-am culcat împreună în California?
El roşi brusc.
- Nu, nu am intrat în astfel de detalii. Chiar nu a fost nevoie.
- Ce înseamnă asta?
Strânse sticla de plastic cu putere, iar aceasta pocni sub degetele tremurânde pe care el spera ca ea să nu le observe.
- Adică nu a fost nevoie.
- De ce nu?
La naiba de două ori! Nu era doar confuză, era şi supărată.
- Pentru că tatăl tău şi fraţii tăi nu sunt proşti.
- Deci ce le-ai spus? Că eşti nebun după mine, le-ai dat de înţeles că ne-am tras-o, iar ei au fost pur şi simplu mulţumiţi cu asta?
El icni.
- Nu spune asta!
- De ce nu? Asta am făcut, nu?
-Asta a fost pentru tine? Atât?
Ea îl privi câteva secunde în tăcere, iar el îşi simţi pieptul strângându-se din nou pentru că nu putea să-i desluşească gândurile. Nu avea nici cea mai mică idee dacă ea îşi amintea de nopţile petrecute împreună în California sau dacă acum regreta tot ce se întâmplase între ei.
„Dumnezeule, să nu regrete ce a fost între noi…”
Ea îşi feri privirea înainte ca el să găsească un răspuns, împinse valiza de pe bancă şi se aşeză. Cuprinzându-şi faţa cu mâinile, murmură:
- E un dezastru.
El nu era sigur la ce se referea - la situaţia cu Foster, la ce se întâmplase în casa părinţilor ei sau la ei -, iar instinctul îi spunea să iasă din cameră înainte ca ea să aibă timp să clarifice tot, înainte să-i frângă inima pentru totdeauna. Doar că nu-şi putea mişca picioarele. Nu voia să lase loc de îndoieli. Dacă ea avea dubii, voia ca ea să ştie că el nu avea.
Aşezând sticla de apă pe noptieră, el ocoli patul, înge- nunche pe podea în faţa ei ca să se privească în ochi şi îi ridică delicat mâinile de pe chip. Ea clipi de

mai multe ori şi îi întâlni privirea, însă el nu zări furie în ochii ei. Văzu teamă. O teamă care îi dădea putere pentru că era aceeaşi teamă pe care o simţea şi el.

- Kels. li coborî mâinile în poală şi îi atinse obrazul cu degetul. Le-am spus că sunt îndrăgostit de tine.

- De ce ai făcut asta.[7] şopti ea.

- Pentru că e adevărat. îşi trecu degetul peste bărbia ei. Şi pentru că ştiu că şi tu eşti îndrăgostită de mine.

Ea închise ochii şi respiră încet. începu să tremure, dar nu negă. Iar acest semn era toată încurajarea de care avu nevoie.

- Uite, ştiu că eşti speriată. Şi mai ştiu că nu te-am ajutat deloc când nvam speriat de acel mesaj. Ţi-am spus în California că nu mă pricep deloc la relaţii. O să fac greşeli, aşa cum am făcut astăzi. Şi îţi garantez că o să vrei să mă plesneşti în multe ocazii pentru că sunt un idiot. Dar nu o să te rănesc niciodată. Nu intenţionat. Şi dacă îmi dai o şansă, pot să-ţi dovedesc. Ştiu ce vreau, iar ce vreau eşti tu.

Ea deschise ochii şi îl privi - îl privi cu adevărat -, iar emoţia din privirea ei era atât de sinceră, încât el se simţi ca şi cum ea citea direct în sufletul lui.

- îmi este greu să te cred. Nu pentru că nu am încredere în tine, ci pentru că am încetat cu mult timp în urmă să am încredere în alţi oameni în afară de familia mea. Niciodată nu am crezut nimic din ce mi-a spus Julian, mai ales când venea vorba de emoţiile lui. Primeam afecţiune doar când avea el chef, când făceam ceva care îi plăcea lui sau când voia să le arate altor oameni că eram perfecţi, că eram cuplul perfect şi fericit, în public era soţul iubitor, dar în privat era tăcut, rece şi obsedat de control, iar eu nu ştiam niciodată ce avea să-l scoată din sărite sau să-i producă o criză de furie.

- Eu nu sunt aşa. Ştii că nu sunt.

-Ştiu. Ea privi către mâinile lui din

poala ei. Dar am nevoie să înţelegi de ce uneori se pare că mă înspăimânt din nimic. îi întâlni privirea din nou; îl străfulgerau ochii ei deschişi, sinceri, vulnerabili. Pentru mine nu e din nimic. Julian nu m-a iubit. Mi-a zis că mă iubeşte, dar nu mă iubea. Nu cu adevărat. Nu te comporţi cu o persoană pe care o

iubeşti aşa cum m-a tratat el

.în mintea lui apăru imaginea cu ea ţintuită la podea de Benedict, în depozitul ei, făcându-l să se încordeze.
Ea îi strânse mâinile.
- Ştiu la ce te gândeşti şi am nevoie să ştii că atunci a fost cel mai oribil lucru pe care mi l-a făcut vreodată, fizic cel puţin. în majoritatea timpului nu făcea mare lucru. Mă prindea de braţ sau mă împingea de perete pentru a-mi atrage atenţia. De câteva ori m-am trezit cu vânărăi, dar nu de obicei. Şi de cele mai multe ori, când îşi pierdea cumpătul, se întâmpla dacă ne certam sau urlam la el.
Hunt strânse din dinţi.
-Asta nu e o scuză. Nici un bărbat - soţ, iubit sau orice - nu ar trebui să te apuce, să te împingă sau să te rănească indiferent de ce spui. E inacceptabil, aşa că nu mai căuta scuze pentru asta.
- Ştiu. Se uită în jos la mâinile lor. Acesta este unul dintre principalele motive pentru care în final mi-am făcut curaj să-l părăsesc. Dar cel mai rău e că... îşi muşcă buzele. Cele mai rele lucruri nu erau fizice. Erau verbale şi puternic emoţionale şi mi-au făcut rău. Ştiu că e uşor să spui că tot ce a zis el a fost o minciună, dar el ştia cum să-mi trezească cele mai mari frici şi nevroze şi le-a folosit împotriva mea. Era bun la asta. Ştia cum să mă facă să simt că nu eram niciodată destul de bună, iar acele sentimente au rămas la mult timp după ce am scăpat de el. Chiar şi când nu vreau ca asta să se întâmple.
Ea suspină, continuând să se uite la mâinile lor. Iar el se simţi cuprins de o mie de emoţii diferite, cele mai puternice fiind cele legate de nevoia de a o consola şi de foamea de a-l pocni din nou pe Benedict.
- Părinţii mei m-au învăţat să fiu o femeie puternică, independentă, continuă ea, şi în 90% din timp sunt chiar aşa. Pentru numele lui Dumnezeu, sunt o femeie educată! Nu sunt proastă. Dar cu Julian m-am simţit proastă. Şi nu am fost puternică sau independentă cu el. L-am lăsat să mă controleze, să-mi controleze starea de bine. Dacă el era fericit, eram şi eu fericită. în toată relaţia cu el am funcţionat fals, încercând să ne prefacem că totul era perfect în public, în timp ce acasă călcam pe coji

de ouă. Nu am fost niciodată puternică. L-am lăsat pe el să dea tonul şi să ia deciziile. Nu am fost un partener. Eram proprietate.
El avu o senzaţie de rău când îşi dădu seama ce voia ea să spună.
- Eu nu sunt aşa. Nu te-aş trata aşa. Când am făcut prostia să spun să rămâi în casa părinţilor tăi, am făcut-o pentru că îmi era teamă de ceea ce plănuia Foster...
-Ştiu. îi strânse mâinile din nou şi îl privi. Părea neînfricată, superbă şi puternică - mult mai puternică decât ştia ea că era. Ştiu că nu eşti ca el şi nu mai sunt supărată pentru ce mi-ai zis în maşină. îţi spun asta pentru că am nevoie să înţelegi. Am stat cu el mult timp - mai mult decât ar fi trebuit - pentru că m-am gândit că, dacă l-aş putea face să mă iubească, atunci aş demonstra că merit, că am valoare, că nu sunt un nimic, aşa cum mi-a zis de atâtea ori. Şi într-un mod foarte straniu, am crezut că aş putea să demonstrez că faptul că mama mea naturală m-a părăsit nu are legătură cu mine. Mi-a luat foarte mult timp să am încredere în Hannah şi în Michael. Şi mult mai mult să am încredere în fraţii mei. Şi indiferent câtă încredere am în tine şi deşi ştiu că nu eşti ca Julian, încă mă... tem. Ce fac dacă te răzgândeşti? Sau dacă te saturi de reacţiile iraţionale? Sau dacă pur şi simplu decizi că nu merit efortul? Nu ştiu ce aş face dacă s-ar întâmpla asta.
Lacrimile îi umplură ochii. Clipi repede ca să le alunge forţat. Dar simplul fapt că îi povestea asta, că avea încredere în el, că nu se ascundea sub cochilie îl făcea să fie şi mai îndrăgostit de ea.
El ridică mâinile către faţa ei.
-Nu am nici o garanţie pe care să ţi-o ofer. Nu ştiu ce o să se întâmple mâine, anul următor sau în zece ani. Singurul lucru de care sunt sigur e că te iubesc. Te iubesc aşa cum eşti. Pe tine, cea puternică, cea bătăioasă, cea neliniştită, chiar şi cea speriată. Şi ce simt pentru tine nu are legătură cu ce s-a întâmplat în ultima săptămână. Sunt îndrăgostit de tine de cel puţin zece ani. Te iubesc pentru toate lucrurile prin care ai trecut şi cărora le-ai supravieţuit. Te iubesc

pentru că, deşi tu crezi că eşti slabă, nu eşti. Eşti cea mai puternică femeie pe care o ştiu. Şi te iubesc pentru că nu ai lăsat trecutul - durerea, furia şi dezamăgirile - să te urâţească, aşa cum s-ar fi întâmplat cu alţi oameni. Ai făcut ca toate astea să te şlefuiască în femeia incredibilă, talentată, grozavă care eşti.
Lacrimile îi curgeau printre gene şi pe obraji. Lacrimile ei îl făceau să simtă fiori în interior. Luând-o uşor de ceafă, o trase încet spre el, lipindu-şi fruntea de a ei.
-Ştiu că te temi, şopti el. Şi eu mă tem, dar nu să te iubesc. Nu aş putea să mă tem vreodată din cauza asta, pentru că sunt convins că e singurul lucru bun. Mă tem că o să stric asta aşa cum aproape că am făcut-o azi şi că o să te pierd pentru totdeauna. Pentru că asta m-ar distruge. Mai mult decât a făcut-o moartea mamei. Mai ales acum, când mi-am dat seama că tu eşti singurul lucru care contează pe lumea asta.
Ea suspină, ridicându-şi mâinile pe coatele lui şi depărtându-se de fruntea lui.
- Nu o să mă pierzi, şopti ea. Cât timp o să mă iubeşti aşa, nu o să pierzi niciodată. Îl sărută şi îl cuprinse de gât. Şi eu te iubesc. Te-am iubit mereu.
El simţea că nu putea să respire. Era aproape sigur că nu auzise bine. Dar când se deschise în faţa sărutului ei, iar ea îi vârî limba în gură, făcându-l să geamă în timp ce-l gustă, ştiu că era a lui. Oricât voia el. Pentru totdeauna.

Şi tot ce trebuia să facă era să o apere de acel

nebun, **capitolul 18**

Kelsey nu se putea apropia suficient de Hunt. Nu-l putea atinge suficient de repede. Nu-i putea arăta suficient de repede ce însemnaseră cuvintele lui pentru ea.
Prinzându-l mai strâns de umeri, îşi desfăcu picioarele pentru a-i face loc, căci îngenunchease între coapsele ei. Sânii i se lipiseră de pieptul lui

tare când se trase mai aproape. Tânjind să-l simtă - cu totul - îşi ridică pelvisul către şoldurile lui, torturându-i pe amândoi.
El gemu. Îi muşcă buza, apoi începu să sugă locul până când ea gemu.
-Am nevoie de tine, Kelsey. Trebuie să fiu în tine.
-Da.
„Oh, Dumnezeule, da!" Cu degetele tremurându-i, apucă nasturii de la cămaşa lui şi îl desfăcu pe primul.
-Şi eu am nevoie de tine. Îl sărută apăsat, cu disperare, şi îi şopti: Acum. Chiar acum!
Drept răspuns el mârâi încet, cuprinzând-o în braţele lui şi ridicând-o de pe bancă. Ea se prinse de umerii lui, sărutându-l iar şi iar în timp ce el o căra către pat, aşezând-o pe saltea.
îl trase peste ea, sărutându-l cu foame în timp ce degetele i se năpustiră din nou asupra nasturilor lui. Avea nevoie să-i simtă pielea, voia ca el să fie dezbrăcat. El se ridică, aşa că ea fu nevoită să se arcuiască pentru a-l săruta în continuare, în timp ce el îşi alunecă mâna pe piciorul ei, scoţându-i pantoful de pe piciorul drept, apoi cel de pe piciorul stâng. Se prăbuşiră pe cuvertură. El îşi vârî degetul mare în partea de sus a ciorapilor ei, îl smulse pe primul, apoi pe al doilea.
Ea îşi propti picioarele goale în pat, în timp ce el se aşeză din nou deasupra. Întinzându-se, ea îi scoase cămaşa din pantaloni, apoi suspină, privindu-i abdomenul sculptat. El se îndepărtă de ea suficient de mult ca să scape de mânecile cămăşii, iar ea îşi trecu vârful degetelor peste pieptul lui, adorând să vadă cum tremura la fiecare atingere a ei.
Aruncându-şi cămaşa în spate cu mişcări frenetice, el se aplecă şi o sărută cu înfocare, un sărut umed şi fierbinte, apoi o cuprinse cu braţul de mijloc şi o ridică mai sus pe pat.
Ea gemu când o sărută în colţul gurii, pe obraz, pe maxilar, coborând pe gât şi ridicându-i puloverul moale în sus. Aerul rece ii făcu sfârcurile deja întărite să se întărească şi mai tare sub dantela subţire. Se retrase un pic, devorând-o din priviri. îşi linse buzele ca şi cum abia aştepta să o guste. Şi

ştiind că o voia atât de mult, ştiind că era al ei, simţi un incredibil val de dorinţă în interior, care creştea cu fiecare clipă mai ales între picioarele ei.
Îşi simţea pântecul arzând sub privirea lui fierbinte. Apucând de marginea puloverului ei, Hunt i-l trase peste cap, aruncându-l pe pat. Şi fără să mai piardă timp, îi desfăcu partea din faţă a sutienului, îi cuprinse sânul cu mâna şi apoi, coborându-şi gura, începu să se joace cu limba pe sfârcul ei până când ea gemu.
- Hunter... îşi arcui spatele şi îşi bagă mâinile în părul lui, disperată să guste mai mult, disperată să-l simtă peste tot. E atât de bine!
- Nu, iubito, tu eşti atât de bună!
Trecu la celălalt sân, lingând-o, sugând-o şi chinuind-o până când se zvârcoli sub el. Îşi flexă şoldurile contra pieptului lui, apăsându-l în coaste cu genunchii, înfigându-şi unghiile în umerii lui, tânjind după mai mult. El îi simţi dorinţa şi începu să o umple de sărutări de-a lungul abdomenului. Cu o mână se juca, frecându-i între degetul mare şi arătător sfârcul stâng.
Cu cealaltă, se jucă cu sfârcul drept până când ea se arcui şi mai mult, urlând de plăcere. Apoi o linse de-a lungul abdomenului, dar mai jos, desfăcând cu dinţii nasturele blugilor.
- Şi în câteva secunde o să te fac să te simţi extraordinar.
El îi eliberă sfârcurile, se ridică din nou în genunchi, îi apucă betelia blugilor şi ii trase în jos, apoi făcu la fel cu lenjeria.
Ea gemu şi se eliberă repede de bretelele de la sutien, scoţându-le de pe braţe şi aruncându-l peste umăr. Apoi, sprijinindu-se în coate, îl urmări coborând pe podea, prinzându-se cu braţele de coapsele ei şi trăgând-o către marginea saltelei cu cea mai sexy, înfocată, superbă privire pe care k> aruncase vreodată. !i desfăcu picioarele larg. Îi oferi acel rânjet fermecător pe care ea îl îndrăgea atât de mult. Apoi privi în jos, răsuflând peste vaginul ei încins.
- îmi era atât de poftă de asta.
Ea îşi ţinu respiraţia şi îşi muşcă buza, anticipând acea primă atingere. Apoi o simţi privindu-l cum se

juca pe miezul ei cu limba, ţipând şi arcuindu-se pentru a-i întâlni buzele, dorindu-şi mai mult, dorindu-şi plăcerea, emoţiile şi perfecţiunea pe care doar el i le putea oferi.

- Oh, da, Hunter! Exact aşa.

Strânse puternic aşternuturile de sub ea când îi atinse clitorisul cu limba, făcând-o să simtă extazul cu gura. Ea se cutremură sub atingerea lui, gemând şi cerşind pentru mai mult. El o devora, trăgând-o mai aproape şi făcând-o să înnebunească de dorinţă cu fiecare răsucire a limbii. Când o penetră cu două degete, lingând-o în acelaşi timp, ea se pierdu complet, uitând tot ce se întâmplase în ultimele zile, explodând într-un orgasm care îi consumă fiecare centimetru din trup.

Se prăbuşi pe pat, umedă, răvăşită, încă tremurând. Dar el îi oferi doar câteva momente ca să respire. începu din nou să o sărute pe corp, apoi îi găsi gura şi o devoră ca un bărbat înfometat, ca şi cum nu se putea sătura, ca şi cum ea era totul.

Dorinţa se aprinse din nou în ea. Pofta se transformă într-o nevoie apăsătoare de a-l simţi peste tot. Ridicând o mână către faţa lui, ca îşi apăsă limba de a lui, întinzân- du-se ca să-l ajute să-şi scoată blugii. El i-o luase oricum înainte. Dezbrăcat şi aproape rupând prezervativul. Se întinse către el, dorindu-şi mai mult, dar el se retrase din sărutul lor, prinzând-o de şolduri, şi o întoarse pe burtă.

Ea se lăsă pe saltea suspinând şi încercă să se ridice în mâini. Se auzi un foşnet în spatele ei, apoi el fu în ea, picioarele puternice atingându-i interiorul coapselor. O prinse cu mâinile de şolduri, aşa că ea se propti în genunchi, iar el o penetra cu degetele, tachinându-i vaginul umed până când o simţi fierbinte şi dornică pentru mai mult, împingându-se în el şi gemând.

- Îmi place că tremuri când te ating.

El ii împinse genunchii şi mai mult, desfăcându-i coapsele, apoi penetrându-i uşor vaginul umed. Ea îşi ţinu respiraţia în timp ce el se aplecă pe spatele ei şi o sărută pe colţul gurii. Apoi se flexă încet şi o penetră iar, până când ea gemu lung.

- Da iubesc ce sunete scoţi când sunt în tine.

O penetră până la capăt, încet şi apăsat, strângând-o până când vaginul ei se relaxa în jurul lui. La fel de încet se retrase, făcând-o să se strângă ca să nu-l elibereze. O prinse cu degetele de şolduri. Suspină şi o penetră iar, de această dată mai tare, gemând când ea se strânse din nou.

-Kelsey...

Crescu viteza penetrărilor. O pătrunse iar şi iar, făcând-o şi mai umedă cu fiecare alunecare, simţindu-i dorinţa crescând. Apoi îşi vârî degetele între picioarele ei, găsindu-i clitorisul, frecându-l în timp ce o penetra până când o simţi împingându-se în el, unindu-şi ritmurile într-un dans frenetic şi mai disperat cu fiecare secundă.

-Oh, da!

Simţea plăcerea prin toţi porii, întărindu-i sfârcurile, făcându-i pielea să se înfierbânte şi să transpire, ghidân- du-i fiecare gând doar ta tocul dintre picioarele ei pe care el îl mângâia şi îl umplea. Gemu în urechea ei. O penetră mai adânc. Cuprinzandu-i mijlocul cu mâna, o ridică de pe saltea, rotind-o şi lipind-o de pieptul lui. Ea suspină şi îşi desfăcu picioarele şi mai tare ca el să-i poată tachina clitorisul, să o poată penetra şi mai adânc cu fiecare alunecare. Cuprinzându-i faţa între mâini, se îndreptă către gura ei. Respiraţia lui îi gădila buzele.

- Dumnezeule, iubesc să fiu în tine!

Îi luă buza de jos în gură şi i-o supse până când ea gemu, apoi îşi vârî limba între buzele ei şi o devoră ca un bărbat posedat. O penetra frenetic acum. Intră din nou în ea, masând apăsat acel loc care o făcea să înnebunească.

- Kelsey! O sărută pe buze şi îi netezi părul umed, dându-i-l pe spate şi cuprinzând-o în braţe. Asta e real. Suntem făcuţi să fim împreună. Ştii că aşa e, aşa cum ştiu şi eu.

Lacrimile curgeau din ochii ei. Lacrimi nu doar pentru că el o iubea, ci pentru că el o iubea în ciuda tuturor defectelor ei. Îi bătea inima atât de tare, încât risca să rămână fără respiraţie. Sprijinindu-şi capul pe umărul lui, îl sărută îndelung şi profund,

strângându-se în jurul penisului ca el să simtă ce era în inima ei şi ca să-l ducă în extaz odată cu ea.
-Ştiu. Ea se prinse cu mâna de braţul cu care o ţinea de mijloc, pentru mai multă stabilitate. Doar să nu-mi dai drumul!
-Niciodată. Nu-ţi dau drumul niciodată. Promit! El crescu în interiorul ei, gemând pe buzele ei. Dă-ţi drumul odată cu mine! Umple-mă cu savoarea ta!
Tot corpul îi tremura sub forţa orgasmului, iar gândul că el se simţea atât de bine o făcu să explodeze, iar în acel moment se simţi cuprinsă de o stare de împlinire cum nu mai trăise niciodată. Forţa propriului orgasm o făcu să ţipe. Il savură, spunându-şi că avea să facă totul ca asta să funcţioneze. Că *ei* aveau să reuşească împreună. Tot ce trebuia să facă era să creadă. Chiar dacă a crede era cel mai greu lucru pentru cineva ca ea.
Nu-şi amintea când se prăbuşise pe saltea, dar când clipi, simţi greutatea lui Hunt în spatele ei, încă tremurând. Ea zâmbi. Se bucura de sentimentul corpului lui lipit de al ei. Se întinse după mâna lui aşezată pe saltea lângă capul ei.
El gemu şi se rostogoli. Dar nu ajunse prea departe - stătea pe o parte, lipindu-se şi mai mult de ea cu trupul ud, dulce, ademenitor.
Ea suspină când el îşi trecu vârful degetelor peste şira spinării ei. O sărută încet pe frunte şi îi şopti:
-Ţi-am spus că eşti înnebunită după mine.
Ea zâmbi, sprijinindu-şi faţa pe pieptul lui, adorând ideea că el ştia mereu ce să spună.
- Eşti mândru de tine, nu?
- Pentru asta? Nu. Pentru că te-am făcut să-mi strigi numele mai devreme? Al naibii de mândru!
Ea nu se mai putu abţine şi începu să râdă. Şi, oh, cât de bine era să râdă! Nu prea râsese în ultimele luni. în ultimii ani, de fapt.
-Nu am strigat.
- Bine, ai urlat.
Ea îl bătu în joacă peste braţ.
-Nu am urlat.
- Bine, poate că a fost mai mult ca un ţipăt. îi înclină bărbia şi îi zâmbi. Dar pariez că te mai pot

face să urli de câteva ori înainte ca noaptea să se termine.
Văzu în privirea lui o căldură care o înfierbântă, iar de această dată nici măcar nu mai încercă să nege - era exact ce îşi dorea.
- Aş vrea să te văd încercând.
Zâmbind, o împinse pe spate şi o sărută din nou.
-Asta e o provocare la care nu o să spun nu niciodată.
Kelsey suspină în întuneric şi se cuibări lângă Hunt sub aşternuturi. Afară furtuna îşi făcea de cap, foşnind copacii şi iarba, dar în patul uriaş al lui Hunt ei îi era cald şi bine şi era linişte. Într-adevăr, buzele ei tăceau, însă creierul ei era cu torul altă poveste.
După ce o satisfăcuse de mai multe ori, o dusese în baia cu duş mare din dormitorul principal şi săpunise fiecare centimetru al pielii ei. El încercase să-i stârnească din nou dorinţa, penetrând-o cu degetele în baie, însă ea îl oprise, spunându-i că avea nevoie de mâncare înainte ca el să o extenueze, aşa că el o târâse în bucătărie, o aşezase pe un scaun şi ii făcuse o omletă. Şi după ce-i potolise foamea, o posedase din nou chiar acolo, pe masa din bucătărie, înainte de a o duce în dormitorul lui şi de a o devora complet în patul lui. Ea nu-şi putea aminti când fusese ultima dată când un bărbat gătise pentru ea.
Nu-şi putea aminti ultima dată când se simţise atât de relaxată. Nu era sigură că fusese vreodată atât de fericită ca acum. Dar era absolut sigură că nu avusese niciodată atâtea orgasme într-o singură noapte. Şi doar gândin- du-se la toate modurile delicioase în care el o putea face să geamă, îşi mai dorea un orgasm chiar atunci.

Muşcându-şi buza, întinse mâna pe pieptul lui musculos. Lângă ea, acolo unde el se sprijinea cu capul pe pernă, el gemu încet.-Cum naiba nu eşti deloc obosită? Fiecare muşchi din mine e terminat.
Ea îi zâmbi, amintindu-şi de acrobaţiile din timpul ultimei partide.
- Pentru că ai fost foarte creativ. Şi tot ce a trebuit să fac a fost să stau acolo.
El îşi trecu mâna peste braţul ei.
- Da? Data viitoare, să faci tu toată treaba!
Ea simţea din nou dorinţa între picioare. El suspină şi o sărută pe frunte.
- Lasă-mă să dorm, iubito, micar un pic. Şi apoi îţi promit că o să te duc în extaz iar. Amândoi avem nevoie de un pic de odihnă.
El avea dreptate. Ştia că avea dreptate. Probabil era mult prea obosită pentru încă o rundă. Oftând, închise ochii, permiţând gândurilor să alerge libere, muşchilor să se relaxeze, iar grijilor să dispară.
Nu era sigură cât timp trecuse sau cât timp dormise, dar când Hunt se foi lângă ea, se trezi brusc. Clipind de mai multe ori, ea se ridică, sprijinindu-se în mâini în timp ce el coborî din pat.
-Ce e?
- Nu se aude ventilatorul mergând.
El se duse la dulap şi se îmbrăcă într-o pereche de blugi.
Clipind pentru că era încă pe jumătate aţipită, confuză pentru că nu ştia cât era ceasul sau cât timp dor- miseră, Kelsey se holbă la ventilatorul care nu se mişca.
- Nu l-ai închis înainte să mergem la culcare?
- Nu l-am închis. Nu-l închid niciodată. Am nevoie de zgomot de fundal ca să dorm. El deschise sertarul de jos al noptierei, introduse un cod în seiful mic din interior şi scoase un pistol de 10 mm. Stai aici! Verifică încărcătorul. îmbracă-te, pentru orice eventualitate. O să verific sistemul de supraveghere.

- Creierul ei se trezi pe loc şi se ridică din pat.Hunt, Dumnezeule!
El se întoarse spre pat şi o prinse de ceafă, sărutând-o.
- Probabil e doar furtuna. Cred că s-a oprit curentul. Eu mă trezesc foarte repede din somn. Sunt sigur că în orice secundă o să intre în funcţiune generatorul de rezervă, dar tu stai aici şi aşteaptă-mă doar ca să fim siguri. Şi să închizi uşa de îndată ce ies eu.
Îi bătea inima nebuneşte când îl văzu ieşind în hol şi închizând uşa în urma lui. Chinuindu-se să coboare din pat, ea îşi găsi valiza în colţul camerei, acolo unde Hunt o aruncase când deciseseră că ea avea să stea în camera lui. Se îmbrăcă într-un tricou şi o pereche de pantaloni de pijama, apoi traversă dormitorul şi închise uşa, aşa cum îi spusese el. Secundele se transformară în minute, iar nervii ei erau pe cale să cedeze, în întuneric, mergea dintr-o parte în alta a camerei şi îşi spunea că nu plecase chiar de atât de mult timp şi că totul era în regulă, că avea să se întoarcă în orice moment. Dar cu fiecare clipă în care el lipsea, pulsul îi creştea, iar palmele îi transpirau.
-Haide, haide, haide, murmură ea.
Un bâzâit o făcu să tresară. Rotindu-se încet, porni ţintă către pat. Lumina telefonului lui Hunt arunca umbre stranii în toată încăperea. Cu inima în gât, se întinse după el, sigură că Hunt suna de pe linia fixă de la parter pentru a-i spune că totul era bine. Dar în secunda în care duse degetele pe telefon şi citi mesajul îi îngheţă sângele în vene.
„Arăt eu ca un bărbat căruia îi plac câinii mici?
„Chiar şi câinii de vânătoare ca Princess trăiesc între zece şi treisprezece ani. Nu e chiar puţin.
Dar nici mult nu e. Ce rost are să te ataşezi de ceva dacă o să dispară în zece ani?”
Erau propriile cuvinte. Şi ale lui Hunt. Şi le spuseseră cu zile în urmă în acea casă. Când ajunseseră prima dată, iar ea îl văzuse jucându-se cu Princess pe plajă după ce alergase. înghiţi în sec. Cumva ştia că mesajul era de la Foster trimis pe telefonul lui Hunt, nu pe al ei. Dar nu înţelegea cum. Sau cum ştia el ce-şi spuseseră în acea casă. Telefonul vibră

iar şi apăru un nou mesaj. Doar că acesta nu mai era despre vreo conversaţie.
„Sărmana Princess nu mai apucă zece ani. Cred că iubitul tău o să fie dezamăgit. Ar trebui să se obişnuiască cu dezamăgirea, mai ales că el e următorul."
Frica puse stăpânire pe Kelsey, sufocându atât de tare, încât îi era greu să respire. Se grăbi către uşă, roti încuie- toarea şi se avântă în întunericul din living.
- Hunt!
Neputând să-l găsească, căută prin bucătărie, pe tot nivelul principal, apoi porni către scări, sperând că el nu ieşise afară ca să verifice generatorul. Sperând şi rugân» du-se ca ea să-l poată opri înainte să o facă el.
- Hunter!
Panica îi urcase până în gât când ajunse la nivelul pivniţei, iar el nu-i răspunse.
- Hunter O'Donnell, răspunde-mi!
Nimic. Nimic în afară de sunetul pulsului galopân- du-i în urechi în bătăi frenetice.
Un nou sentiment de teamă o consuma. Tremurând, se dădu cu spatele spre unul dintre colţurile întunecate ale pivniţei şi încercă să respire, să gândească şi să nu o ia razna.
Şi, aşa cum o mai făcuse, o simţi din nou. Acea teamă care îi spunea că era pe cale să se întâmple ceva oribil. Doar că acest sentiment era aşa de puternic, încât ea ştiu că nu era o alarmă falsă. Hunt apăsă pe butonul generatorului, confuz pentru că blestemăţia nu pornise automat.
Aşa cum crezuse, furtuna întrerupsese curentul în toată această porţiune de coastă şi nu se vedea nici o lumină în depărtare pe o rază de câţiva kilometri. Cu lanterna în mână, căuta dovezi că se umblase la generator, dar nu găsi nici una. Nu erau fire tăiate sau bucăţi rupte. De fapt, toată proprietatea era în siguranţă. Totul era în ordine, ceea ce însemna că o speria pe Kelsey fără motiv.
Aşteptă se pornească generatorul, iar când acesta o luă din loc cu un vuiet constant, porni către garaj, aprinse lumina şi privi camera luminându-se.

Generatorul mergea din nou, aşa cum trebuia, fapt pentru care era recunoscător.
Inaintă către panoul de control şi verifică toate butoanele ca să se asigure că totul era în regulă. Exact când închidea panoul, auzi un ţipăt înfundat din casă. Ţipetele lui Kelsey. Care veneau de jos.
Cu inima în gât, apucă pistolul de la spate, ţâşni în casă şi coborî într-un suflet în pivniţă. în cameră era beznă, cu excepţia unei licăriri argintii. încremeni de îndată ce ajunse pe covor şi mişi ochii pentru a vedea dincolo de echipamentul sportiv din stânga lui. în tăcere se auzea un respirat precipitat, făcându-l să intre în alertă.
1 se strânse stomacul când scoase pistolul. Cineva stătea în colţ, în umbră. Cineva pe care nu-l putea vedea. Adrenalina era la cote maxime.
- Kelsey?
-Hunt?
Brusc simţi că putea respira din nou. Apăsă pe siguranţa pistolului şi îl vârî din nou la spate, mergând către ea.
-Ce faci aici? Ţi-am spus să stai în dormitor. Eşti bine?
- Oh, Dumnezeule, am crezut că...
Alergă spre el, cuprinzându-l în braţe şi lipindu-şi chipul de pieptul lui într-un mod care îi făcea pulsul să crească şi mai mult.
- Mi-a fost atât de teamă!
- E în regulă. El o mângâie pe spate. E doar furtuna. Generatorul a început să funcţioneze. Putem să aprindem lumina şi...
-Nu! Ea clătină din cap şi se îndepărtă, iar frica îi făcu vocea să tremure şi să fie mai piţigăiată. Nu înţelegi. Telefonul tău a vibrat. Tocmai a intrat mesajul. Ea îi trânti telefonul în mână şi apasă pe buton ca să se lumineze ecranul. Lumina alb-albăstruie strălucea în cameră. Uite!
Hunt scană mesajul, simţindu-şi sângele clocotind când îşi aminti conversaţia lor.
- De unde ştie ce am spus? şopti Kelsey. Oare a fost aici atunci? Şi sărmana Princess... îşi duse mâna la gură. Dacă...

-Nenorocitul!
Nu se putea ca nenorocitul să fi fost acolo zilele trecute. Nu avea cum să intre în casă fără ca sistemul de securitate al lui Hunt să nu pornească. Ceea ce însemna doar un singur lucru. Un lucru la care el nu se gândise până acum.
-A intrat în sistemul telefonului tău. Apăsă pe butonul de oprire al telefonului şi îl băgă în buzunarul din spate. Nenorocitul îl foloseşte pe post de microfon ca să ne asculte conversaţiile.
- Dar acesta e telefonul tău.
- Dacă a intrat în al tău, ar fi putut la fel de uşor să obţină şi numărul meu şi să intre în telefonul meu. Ce canalie!
Avea nevoie de o şurubelniţă ca să scoată bateria din telefonul ei, ca nenorocitul să nu-l mai poată folosi împotriva lor. Dar mai întâi trebuia să o ducă pe Kelsey undeva unde avea să fie în siguranţă.
- Poate cineva să facă asta? întrebă ea temătoare,
- Da, hackerii pot face tot felul de lucruri în zilele astea.
- Dar cum? Nu înţeleg. Tu mi-ai dat telefonul după atacul cu bombă. Ai spus că e sigur.
El îşi trecu o mână prin păr, încercând să fie calm când nu se simţea deloc aşa. Nu voia să o sperie mai tare, dar o cunoştea deja pe Kelsey şi ştia că nu avea să facă ce urma să-i ceară dacă nu-i explica asta.
- Îţi aduci aminte de camerele de la depozitul tău? Ai avut telefonul nou cu tine atunci, când te-ai întors în dimineaţa de după atacul cu bombă. Eu cred că acolo a avut acces la telefonul tău, prin reţeaua ta deja compromisă. îţi aduci aminte de hackerul care le-a povestit celor de la FBI cum se sparge un iPhone după atacul terorist de la San Bernardino? Nici măcar Apple nu ştia să facă asta. Un hacker bun găseşte mereu o cale de a intra în orice, chiar şi în dispozitivele mele sigure. îşi trecu din nou mâna prin păr, încă neînţelegând cum făcuse Graham Foster asta. Nimic din ce aflaseră despre bărbat nu-l descria ca fiind un hacker de geniu. încremeni, conştientizând ceva la care nu se gândise, amintindu-şi de fotografia pe care Kelsey o primise când coborâseră din avion în Oregon.

-Oh, rahat!
-Ce? Ce mai e acum?
Hunt se întoarse către ea.
-Trey Foster produce software online de securitate. El ştie sigur cum să intre în telefonul tău.
îşi aminti brusc de un detaliu de la întâlnirea lor cu Trey Foster din acea cafenea. Bărbatul făcuse o pauză pentru a tasta ceva în telefonul lui. Probabil atunci activase o cameră care făcuse poza în care fuseseră surprinşi toţi trei.
-Trey? Fiul? Dar...
- Ascultă-mă! O cuprinse de umeri hotărât. Am nevoie să mergi în camera de siguranţă şi să stai acolo până vin să te iau.
- Ce? Nu. Ar trebui să vii cu mine.
-Nu pot. Trebuie să verific perimetrul şi să-mi sun echipa să vină aici.
- Hunt...
Vocea ei era plină de teamă.
El îşi folosi toată stăpânirea de sine pentru a-i vorbi calm.
- Nu cred că e aici. Cred că se joacă cu noi aşa cum a mai făcut. Dar trebuie să mă asigur de asta. Şi nu o să-mi pot face treaba dacă sunt îngrijorat pentru tine.
-Dar...
O cuprinse de gât, iar cu cealaltă mână îi mângâie obrazul, forţând-o să se uite la el.
-O să vin la tine dacă văd că a fost spart vreun sistem şi o să aşteptăm poliţiştii împreună. Dar trebuie să faci asta pentru mine. Te rog să te duci în camera de siguranţă!
Ea îi căută privirea în lumina palidă, apoi îi şopti:
-Bine.
Mai uşurat decât ar fi vrut să pară, o trase aproape şi o ţinu strâns, bucurându-se de trupul ei cald şi de inima ei care bătea cu forţă când ea îl cuprinse de mijloc.
-O să fie bine. Nu cred că este aici. Şi probabil Princess e bine. încearcă să ne sperie. Bine?
Dar în mintea lui nu era sigur. Nenorocitul deja pusese o bombă şi încercase să-i ucidă pe ei şi pe alţi oameni. Hunt nu avea nici cea mai mică idee ce avea să facă data viitoare. Ea se agăţă de el şi încuviinţă.

Şi deşi tot ce voia el era să o ţină în braţe, voia ca incertitudinea să se termine. Se îndepărtă de ea, întinzându-se după mâna ei.

- Haide!

Intrarea în camera de siguranţă se făcea printr-un dulap de la cel mai de jos nivel. Nu părea altceva decât o suită de rafturi obişnuite, dar când Hunt apăsă pe un buton special de pe marginea unui dulap, întreaga unitate se mişcă, descoperind o uşă de oţel, impenetrabilă. După ce tastă un cod de acces, îşi aşeză mâna pe ecran pentru verificarea amprentei. Se auzi un clic, iar el întoarse mânerul şi deschise uşa grea de oţel.

Cum casa era ridicată pe un deal, camera de siguranţă era făcută din beton, armătură de oţel şi fibră de sticlă rezistentă la gloanţe. Putea să suporte fără probleme ploi torenţiale, o tornadă, o căruţă de gloanţe şi chiar un atac cu bombă. De îndată ce uşa se deschise, luminile se aprinseră singure, iar el se dădu din drum ca ea să treacă pe lângă el şi să intre în cameră, în timp ce el cerceta partea din spate, asigurându-se că nu era nimeni în întuneric.

în camera de siguranţă nu era nimic special. în stânga lor erau o canapca, o măsuţă de cafea, câteva scaune şi un televizor pe perete.

Arătând spre uşa de lângă televizor, Hunt îi zise:

-Acolo e o baie cu duş. Din cadrul uşii, el îi făcu semn către un blat lung de 6 metri: Acolo ai apă, alimente neperisabile şi un frigider. Indreptându-se către dulapul de metal de dincolo de blat, trase de uşă şi ti arătă proviziile de care spera ca ea să nu aibă nevoie - pături, haine, lanterne şi baterii, alături de o trusă de prim ajutor. Tot ce ai mai putea avea nevoie e aici.

Cu ochii mari, Kelsey îi făcu semn cu capul spre dreapta, unde un dulap din oţel din tavan până în podea adăpostea alt blat plin cu monitoare.

- Şi ăsta?

- E centrul de comandă. înaintă către acea zonă, apăsă un buton pe tastatură şi introduse un cod. Toate cele douăsprezece monitoare porniră în acelaşi timp, prezentând imagini din diferite camere şi locuri din afara proprietăţii.

-Camera asta are propriul generator, aşa că, indiferent ce se întâmplă afară, aici totul o să meargă. Când ea se apropie mai mult, el îi arătă cum să facă trecerea de la o cameră la alta pentru a le accesa pe rând. De aici poţi să vezi tot ce se întâmplă în casă şi în jurul casei.
Camerele de luat vederi monitorizează fiecare încăpere. Dacă vrei să schimbi temperatura aici sau în afară, o poţi face de la acest panou. Ai şi un sistem tip interfon care îţi permite să vorbeşti cu oricine s-ar putea să fie afară, dar să nu-l foloseşti. Dacă e cineva acolo nu vreau să ştie că te afli aici.
Ea încuviinţă, dar era palidă, dându-i de înţeles că probabil era prea şocată ca să reţină tot ce-i spunea el. Indreptându-se către dulapul din stânga, tastă un cod, iar uşa se deschise, arătându-i un şir de pistoale şi tot soiul de alte arme albe. Decise că un pistol mic de 9 mm era cea mai bună alegere pentru ea. Scoase încărcătorul gol de la acel Ruger LC9, înlocuindu-l cu unul nou.
- Ştii să foloseşti aşa ceva?
Kelsey se albi şi mai tare la faţă, apoi făcu un pas în spate, ridicând mâinile.
- Nu vreau aşa ceva.
- Nu o să-l foloseşti, e doar o măsură de precauţie, închise uşa de la dulap şi se auzi un nou clic când aceasta se blocă. îndreptându-se spre ea, ridică pistolul ca să-l vadă. Asta e siguranţa. Nu te poate răni dacă e trasă siguranţa. După ce ridici siguranţa, singurul lucru pe care trebuie să-l faci este să îndrepţi pistolul şi să tragi. E uşor, iar reculul nu e atât de puternic. Doar să nu-l îndrepţi către tine şi să nu mă împuşti când mă întorc.
1-l întinse, dar ea nu-l luă, doar se holbă la el, privindu-l neliniştită. Nedorindu-şi să o forţeze, aşează pistolul pe hiatul din apropierea tastaturii, apoi apucă una din cele două staţii radio şi şi-o prinse de curea.
- Dacă trebuie să vorbesc cu tine, o s-o fac prin asta. A ta e aici. O să mă întorc şi o să te iau de îndată ce ştiu că perimetrul e liber.
Trecu dincolo de ea către uşă, dar ea se întinse spre mâna lui, oprindu-l.

-Aşteaptă! Doar... Ea se lipi de el şi îl cuprinse de mijloc cu braţele. Să ai grijă, da?
El o strânse cu forţă, ştiind că era speriată. Şi el era, dar se simţea mult mai bine ştiind-o în siguranţă.
-O să am. Şi o să mă întorc repede. Cu un deget sub bărbia ei, îi ridică privirea şi adăugă: Stai aici şi aşteaptă-mă! Şi să nu ieşi indiferent ce auzi. Poţi să faci asta pentru mine?
Ea încuviinţă.
- Bine. Totul o să fie în regulă.
Sărutând-o repede, se retrase şi porni iar către uşă. Privind în spate, îi văzu chipul înspăimântat, înţelegând că nu o convinsese.
-Asta e profesia mea, Kels. Şi indiferent ce crezi tu acum, chiar mă pricep la ce fac.
-Ştiu.
Zâmbi de dragul ei şi se întinse către mânerul uşii.
- Liniştește-te! Închide tot după mine şi uită-te la ceva la televizor. O să mă întorc în câteva minute.
Uşa scârţâi în spatele lui şi dintr-odată el nu mai auzi nimic, iar în scurt timp rafturile se închiseră automat, ascunzând din nou camera de siguranţă. Pentru că încăperea era antifonată, el nu o mai putea auzi, însă era sigur că ea avea să facă tot ce o rugase. Ştia asta pentru că acum era motivată de frică, ceea ce, oricât detesta el, pe moment avea să-i salveze viaţa.
Răsuflând uşurat, porni către pivniţă. Verifică fiecare colţişor în căutarea semnelor neobişnuite. încrezător că nivelul de jos era sigur, Hunt porni către biroul lui, se îmbrăcă într-o jachetă subţire şi deschise un nou telefon. Apoi îl sună pe Davies.
- Eu sunt, zise el când Davies îi răspunse. Sun de pe un număr nou. Telefonul meu a fost compromis. Am nevoie aici de o echipă ASAP.
-Ai probleme?
- Nu ştiu. O să verific perimetrul. Sa oprit curentul, iar generatorul nu a pornit. Sistemul nu s-a alertat, dar vreau ca mai bine să fiu sigur decât să-mi pară rău.
în telefon, pe fundal, se auzea sunet de taste.
-O să trimit nişte băieţi în cel mai scurt timp. Cu elicopterul e cel mai repede.
- E bine. Ai găsit ceva?

-Despre Foster? Nu. Dar, de curiozitate, am făcut nişte căutări legate de Vivienne Armstrong şi Catarina Brunelli.
Hunt privi către uşă neliniştit, dorindu-şi să iasă afară ca să verifice perimetrul.
- Spune repede! Am treabă.
- Cel mai probabil nu are legătură cu Foster, dar Armstrong şi Brunelli s-au certat rău cu câţiva ani în urmă. Am făcut nişte săpături şi se pare că toată gâlceava a pornit de la un bărbat - Royce Sloane.
-Ştiu numele acesta.
-Ar trebui. Este un producător foarte cunoscut de la Hollywood. El i-a dat lui Armstrong primul rol într-un film de mâna a doua, foarte prost, horror, care s-a filmat în perioada în care a fost concepută Kelsey McClane.
- La naiba! Crezi că tipul e tatăl ei?
- Aşa aş zice.
- În autobiografia ei vorbea despre o relaţie cu un tip care nu era din lumea filmelor.
- Probabil îl proteja, nu crezi? De bunăvoie sau pentru că el o avertizase să nu-i folosească niciodată numele. Ştii cum sunt unii producători de la Hollywood. Se cred zei.
- Avocaţii ei ne-au spus că tipul era căsătorit.
- Da, are sens acum.
- Poate. Dar ne-am întâlnit cu Brunelli acum două zile. Este executorul testamentar al lui Armstrong. Dacă Brunelli se culca cu fostul ei iubit, iar cele două s-au certat, de ce i-ar fi încredinţat lui Brunelli proprietatea?
-Nu ştiu. Poate că s-au împăcat. Femeile se comportă straniu. Dar este ceva mai interesant. Brunelli nu doar că este executorul testamentar al lui Armstrong, ci şi beneficiar.
-Glumeşti.
-Aş fi vrut eu. Şi e în datorii până în gât acum. E de ceva timp aşa, dar situaţia s-a înrăutăţit. Cheltuieşte mai mult decât câştigă. E la un pas de faliment.
- La naiba! Asta ii dădea toate motivele să o vrea moartă pe Armstrong.

-Da. Şi pe fiica pierdută a lui Armstrong, care ar urma să moştenească tot.
Mintea lui Hunt luase foc, gândindu-se din nou la toată conversaţia cu actriţa din Beverly Hills. îi cres- cu pulsul.
- Nu putea să facă asta singură.
-Nu. Nu putea. Acesta a fost primul lucru la care m- am gândit. Doar e actriţă, nu? Nu e savant, mai ales că e aşa de aproape de faliment. Aşa că m-am uitat la filmele ei din ultima perioadă. Dacă îţi vine să crezi, cu câţiva ani în urmă a jucat în Revenge un thriller despre un sociopat pornit să distrugă mai mulţi oameni pe care i-a trecut pe o listă. Şi ca să ascundă comiterea acestor crime, de fapt...
- Plantează bombe. Hunt îşi simţi stomacul strângân- du-se. La naiba! îmi aduc aminte de acel film.
- Eram sigur că o să-ţi aminteşti. După ce am aflat asta, m-am gândit să văd ce a mai făcut doamna Brunelli în ultima perioadă. Dacă a gândit toată această schemă, ar fi avut nevoie de ajutor, să recruteze oameni ca să-i facă treaba murdară, nu? Aşa că am săpat un pic mai mult, am sunat nişte oameni şi am aflat care sunt locurile ei preferate, unde îi place să fie văzută - sau nevăzută - şi dacă iese cu cineva. Şi am găsit ceva la un mic bar din Malibu. Nu e genul de loc în care să vezi oameni de teapa celor de la Hollywood, nu? Probabil s-a gândit că era sigur. Se pare că acolo s-a întâlnit cu un tip între 20 şi 30 de ani de câteva ori în ultimele luni. Am reuşit să fac o copie după o fotografie cu el de pe unul din sistemele de securitate. Nu e foarte clară şi nu se vede faţa bărbatului, dar mărimea şi forma sunt izbitor de asemănătoare cu cele ale fiului lui Graham Foster, Trey.
Hunt strânse telefonul mai tare.
- Du tot ce ai găsit la Brett Callahan de la poliţie chiar în seara asta. Sar putea să nu fie suficient pentru a o aresta pe Bruneţii, dar s-ar putea să fie de ajuns pentru un interogatoriu.
- Deci nu crezi că e o exagerare?
- Pe naiba, în nici un caz! Sunt destul de sigur că Trey Foster este cel care ne-a spart telefoanele. Kelsey a mai primit un mesaj, de data aceasta pe

numărul meu. Sa jucat cu noi în tot acest timp. Şi totul are mai mult sens acum. Brunelli este cea care a recunoscut-o pe Kelsey în acele poze din revistele de modă. Femeia era foarte dichisită când ne-am întâlnit cu ea. A adus în discuţie compania lui Kelsey înainte ca noi să menţionăm care este profesia ei.

- Bine. Mă ocup. Şi cum rămâne cu bătrânul Foster? Graham?

-Crezi că mai e viu? Nu a mai fost văzut de când a explodat bomba din Portland. Tu l-ai lăsa în viaţă dacă ai plănui să-i înscenezi o crimă şi nu orice fel de crimă, ci un atac terorist?

- Sărmanul nenorocit!

- Hai să ne facem griji pentru cei care mai au o şansă! Sună-l pe Callahan! Apoi sună-mă când ai veşti!

-Bine.

Treizeci de minute mai târziu, Hunt stătea pe veranda acoperită din faţa bucătăriei, convins că Trey Foster îşi bătea joc de ei. După o cercetare amănunţită a proprietăţii, constatase că nu avusese loc nici o încălcare a sistemului de siguranţă. Nimic care să indice că se umblase la sistem şi nu era nici un semn că ar fi fost mort câinele vecinului.

Simţi un fior pe şira spinării pe sub jachetă. Dându-şi de pe faţă părul răvăşit de vânt, tastă numărul vecinului său şi ridică telefonul la ureche. Telefonul vibră, indicân- du-i că liniile încă erau deconectate. Cum ştia că vecinul lui folosea telefonul prin internet, faptul că nu-i mergea telefonul nu era tocmai o surpriză, mai ales că el deja sunase La compania de energie electrică şi primise confirmarea că reţeaua căzuse în acea zonă din cauza furtunii.

Vârî telefonul în buzunar, deschise uşa şi începu să traverseze bucătăria întunecată. Cu doar câteva clicuri, reactivă sistemul de securitate, respirând mai uşurat cu fiecare secundă. Dimineaţă, când furtuna avea să se potolească, urma să-i verifice pe Princess şi pe vecinii lor pentru a se asigura că sunt bine. Şi sigur aveau să fie. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Trey Foster nu voia decât să-i sperie. Şi spera ca până atunci doamna Brunelli să fie interogată...

li sună telefonul. 11 scoase repede din buzunar, îndreptându-se către scările care duceau spre locul în care îl aştepta Kelsey.
- Bună, Brett. Ţi-a dat Davies tot ce a găsit.'
- Da. A trimis totul mai departe către FBI, iar poliţiştii din Beverly Hills ar trebui să fie pe drum.
-Bine.
- Voiam să-ţi zic că tocmai am vorbit cu Departamentul de Poliţie din Palm Desert. Nişte alpinişti au dat de trupul lui Graham Foster într-o prăpastie, la 8 kilometri de casa lui. Se pare că e mort de mai bine de o săptămână.
Exact cum crezuse.
- L-au identificat deja?
-Maşina lui a fost găsită la câţiva kilometri depărtare. Identificarea oficială va dura câteva zile, dar semnalmentele se potrivesc.
- La naiba! I-a înscenat totul. Să pară că el este atacatorul cu bombă. Ştia deja că în trecut se dovedise instabil.
- Da, aşa se pare. Ce copil cuminte, nu?
Da, o bomboană. Care le spusese în faţă lui Hunt şi lui Kelsey că nu-l plăcea pe tatăl lui.
- Am tot verificat camerele de la aeroport în căutarea vreunui semn că Trey Foster a venit cu avionul aici în ultimele două zile. Până acum nu avem nimic, dar o să fim vigilenţi în continuare.
- Mulţumesc. E pe undeva. Dacă nu e deja aici, e pe drum.
Telefonul lui Hunt bâzâi din nou.
-Stai puţin, că primesc un mesaj.
Callahan bălmăji ceva despre faptul că trebuia să se întoarcă la treabă, dar Hunt îl ignoră şi lăsă jos telefonul de la ureche, apoi încremeni când citi cuvintele de pe ecran.
„Mulţumesc că ai adus-o la mine. A fost mult mai uşor decât am plănuit. Nu ştii cât de simplu este să păcăleşti o amprentă digitală cu nişte lipici, o cameră digitală şi un pahar? Din fericire, am avut destul de mult timp cât am stat şi v-am aşteptat aici. Gata sau nu, aici sunt."
Inima stătea să-i explodeze, apoi se simţi ca şi cum îngheţase. îşi dădu seama că sistemul de alarmă nu

se activase pentru că el îi spusese lui Kelsey cum să-l armeze şi cum să-l dezarmeze când fusese acolo prima dată, cu câteva zile în urmă. De fiecare dată când îi dăduse ei instrucţiuni, avusese telefonul cu ea. Telefonul care fusese spart de Trey Foster, care se folosise de dispozitiv pe post de microfon. Şi nenorocitul avea dreptate. Analiza amprentei digitale din camera de siguranţă era uşor de spart de orice persoană care ştia cum să creeze o amprentă falsă cu lipici uscat, o cameră digitală şi propriile amprente pe care le lăsase pe ceaşca de cafea din bucătărie înainte să plece în California. Şi tot ce avea nevoie cineva să facă era să aibă acces la ele şi să fie deja în casă. Porni într-un suflet spre scări, cu un singur gând în minte.

- Brent? Vino cu o unitate de poliţie aici cât de repede poţi!
- De ce? Ce s-a întâmplat?
- E aici. îl cuprinse frica, strângându-l ca un şarpe boa până când fu sigur că durerea avea să-l arunce în iad. E aici şi o are pe Kelsey.

capitolul 19

Aşezată în faţa ecranelor din camera de siguranţă, Kelsey pomi altă cameră - aceasta era poziţionată către uşa de la bucătărie cu vedere către veranda întunecată şi pustie.

Cum Hunt tocmai fusese acolo, iar ea nu apucase să-l vadă trecând, nu avea nici cea mai mică idee dacă intrase în casă sau dacă era în altă parte pe afară. Oftând, trecu la camera de la bucătărie, doar că şi aici era întuneric.

Nerăbdarea creştea în interiorul ei. Deja dura prea mult. îl urmărise prin casă cât de mult putuse prin intermediul camerelor, dar se mişca prea repede pentru ea, nu-l putea urmări constant şi nu cunoştea sistemul atât de bine, încât să ştie ce cameră să acceseze în continuare. El nu descoperise nimic neobişnuit, ceea ce era un semn bun. Ea spera ca el să se întoarcă în câteva minute, ca să urce în patul lui uriaş şi să uite complet de acel mesaj.

Trecu la camera din living şi tl văzu.

- lată-te!

Stătea în mijlocul **cameTei,** holbându-se la noul lui telefon. însă, pentru că nu aprinsese luminile - din motive de siguranţă -, camera era întunecată, iar faţa lui era luminată doar de acea lumină albastră, stranie de la telefon. Ea nu putea să vadă ce era atât de interesant la telefonul lui, dar iritarea doar îi crescu, pentru că el pierdea timpul în timp ce ea era blocată în acea cameră claustrofobică.
Suspină când el înălţă capul şi duse telefonul la ure-che. Ceva din expresia lui îi făcu stomacul să se strângă.
Ea se îndreptă în scaun. Miji ochii. Dar el ţâşni către scări şi dispăru din raza de acoperire a camerei înainte ca ea să-şi dea seama ce se întâmplase.
îşi auzea pulsul în urechi. înghiţi în sec şi se ridică în picioare, spunându-şi că totul avea să fie bine, că ea probabil interpretase greşit expresia lui şi apăsă cu frenezie pe butoane cu degetele tremurându-i, trecând la camerele din holul de la etaj şi de pe holurile de la etajele inferioare, căutându-l.
Nu era pe scări. Nu era în camera de sport. Trecu de la o cameră la alta şi îl văzu în cele din urmă când ajunse în dreptul încăperii de siguranţă.
Unitatea de rafturi se mişcase, dar uşa de oţel nu se deschidea de pe partea **ei.** Mijind **ochii** ca să vadă mai bine, **îşi** dădu seama că el bătea la uşă, dar ea nu putea să audă nimic de unde era. Ea privi către uşă exact când staţia **Tadio** de pe blat **hârâi,** atrăgându-i privirea **din** nou către ecrane.
-Kelsey, zise Hunt înnebunit. Kelsey, răspunde-mi!
Ea se împletici către staţia radio şi o trase aproape.
-Sunt aici. Ce e?
-Kelsey, la naiba! Răspunde-mi!
0 cuprinse panica. Privi către staţia radio, întrebân- du-se de ce nu mergea, apoi îşi dădu seama că trebuia să apese pe buton ca el să o audă.
- Sunt aici, zise ea din nou, de data aceasta apăsând butonul. Ţâşni către uşă ca să-i dea drumul. Ce e?
- E în casă. Vocea frenetică se auzea întrerupt. Dă-mi drumul! Trebuie să plecăm de aici.
1 se făcu inima cât un purice.

- Oh, Dumnezeule, adică vrei să spui că el e în ca...Te-am prins, zise o voce în spatele ei. O voce familiară. O voce care nu ar fi trebuit să fie în cameră cu ea. Cred că în final am fost deconspirat şi mi-aţi găsit ascunzătoarea.

Teroarea se insrală în carnea lui Kelsey; i se ridicase fiecare fir de păr de pe corp. încet, se roti şi privi oripilată către Trey Foster, care stătea în mijlocul camerei de siguranţă, urmărind-o cu ochii lui reci, albaştri şi amenințători. Opusul a tot ce le arătase la cafenea în California.

- Kelsey! strigă Hunt prin staţia radio.

Inima îi galopa. Respira anevoios. înainte să apuce staţia radio şi să răspundă, Foster io smulse din mână şi o aruncă. Se izbi de perete, prăbuşindu-se pe jos.

- Nu cred că mai avem nevoie de asta.

Kelsey se feri, adrenalina fiindu-i la cote maxime.

-Dar tu... De ce?

El nu înainta, ci doar o urmări ca un leu care se pregătea să-şi atace prada, aşezându-se între ea şi uşă.

- De ce? Simplu. Bani. Bani pe care îi merit pentru toţi anii de căcat pe care i-am petrecut cu acel bărbat.

Kelsey nu părea să înţeleagă ce voia să spună, dar ştia că trebuia să-i distragă atenţia ca să-şi dea seama cum să deschidă uşa şi să-i dea drumul lui Hunt. Se simţea copleşită şi se lupta cu groaza care amenința să o consume. Hunt îi spusese că totul era controlat din tastatură. Se mişcă foarte puţin către blat, încercând să-şi amintească ce îi arătase înainte să plece din cameră. Tot ce-şi amintea era legat de inter fon, dar nu-şi putea aminti ce buton îl pornea. întinzându-se în spatele ei, căută un buton - orice buton.

- Ce crezi că faci?

Foster înclină capul şi o privi.

-Nimic.

- Ea apăsă la întâmplare pe câte taste putu, sperând că avea să se întâmple ceva.îndepărtează-te de acolo!
El porni către ea. O apucă de umăr şi o împinse într-o parte. Kelsey se împiedică şi se lovi tare de perete, ridicând mâinile în ultima secundă pentru a-şi feri faţa.
O înţepau palmele. Suspină şi se pregăti, apoi se întoarse pentru a-l înfrunta. Îi tremurau picioarele. Abia dacă putea să respire. Văzu mult prea târziu pistolul pe blat, acolo unde îl lăsase Hunt. Pistolul pe care ea refuzase să-l ia. Trebuia să pună mâna pe el. Era singura ei şansă. Înghiţi în sec.
„Adună-te! Rămâi puternică! Poţi să treci peste asta.”
Mantra ei veche îi reveni în minte şi se agăţă de ea, chiar dacă îi tremurau picioarele şi braţele din cauza fricii.
- De ce faci asta, Trey[7] Ce vrei? Poţi să iei orice vrei.
El rânji malefic.
-Ce vreau e viaţa mea înapoi. Poţi să-mi dai asta?
Ochii lui nu mai erau reci, ci plini de furie, ceea ce îi spuse că era nu doar criminal, ci şi sociopat.
- Nu ştiu ce vrei, şopti ea, alunecând de-a lungul peretelui şi îndepărtându-se de el.

Nu, nu ai de unde să ştii, nu? Pentru că tu eşti exact ca ea. Egoistă şi răsfăţată. Putredă. îşi trecu o mână prin păr, râzând, dar fără umor. Am citit despre tine, să ştii. După ce ai fost adoptată, ţi-a fost uşor. Am văzut casa aia simandicoasă în care trăieşte familia ta adoptivă. E foarte modernă. Ştii unde am crescut eu? În dărăpănătura aia în care aţi intrat tu şi iubitul tău. Vrei să ştii cum a fost copilăria mea? Izbi cu forţă lampa de pe masa de lângă canapea, iar aceasta aterizâ jos, făcându-se bucăţi. A fost o tortură. Bătrânul îşi petrecea fiecare clipă plângându-se că ea l-a părăsit. Şi când nu se plângea, urla vrute şi nevrute despre guvernul care îi lua banii, urla că ea fusese o curvă sau o beţivancă şi mă bătea, spunând că eu sunt motivul pentru care ea a plecat.Kelsey nu reuşea să-l înţeleagă, dar înţelese un lucru. Un comentariu îngrozitor pe care nu voia să-l creadă.

- Ea... Vivienne a fost mama ta?

Pe chipul lui se citea dezgustul.

-Acum ţi-ai dat seama. De ce crezi că s-au căsătorit? Din cauza mea. Doar că ea şi-a dat seama repede că un soţ, un copil şi o viaţă de căcat într-o rulotă nu aveau să-i aducă un premiu Oscar. Aşa că ne-a părăsit şi a fugit către strălucirea şi farmecul Hollywoodului. Oh, dar când ai venit tu... Oh, s-a schimbat. Atunci şi-a dorit să fie mamă, nu? Toată lumea ştie că şi-a schimbat părerea. Asta până când blestematul de producător care a lăsat-o însărcinată nu a vrut să o ia de nevastă.

- Eu... nu am cunoscut-o. Kelsey ştia că ar fi trebuit să simtă ceva, orice faţă de chinurile prin care trecuse Trey, dar singurul lucru la care se gândea era că acest bărbat nu putea fi rudă cu ea. Eu nu am cunoscut-o. Nici nu ştiu dacă sunt rudă cu ea.

- Eşti. Cat şi-a dat seama. Ţi-a văzut fotografia în media. Ce ironie că faima este cea te-a adus pe radarul nostru, nu?

Cat? Doar nu vorbea despre Catarina Brunelli? Kelsey era şocată şi nu-i venea să creadă.

El râse patetic.

- Dacă ar trebui să ştie cineva cu cine eşti rudă, ar trebui să fie ea. Mai ales că şi ea s-a culcat cu tatăl tău. Dar asta ne-a ajutat. Am pus în acţiune planul perfect. Toţi alergaţi dintro parte în alta, căutându-l pe tatăl meu. A fost foarte distractiv, trebuie să admit.

Kelsey nu înţelegea complet ce spunea, dar înţelese că el şi Catarina Brunelli erau în spatele atacului cu bombă, că tot ce i se întâmplase ei era din cauza lor şi că făcuseră toate astea pentru a pune mâna pe banii lui Vivienne Armstrong.

- Eu nu vreau banii ei.

Ea cerceta frenetic camera, căutând ceva ce putea fi folosit pe post de armă. La naiba, de ce nu vârâse acel pistol la spate? De ce era această cameră atât de curată?

-Minunat, pentru că nici nu-i primeşti. După ce mori tu, o să fie ai mei sau ai lui Cat. Depinde cui îi dă Curtea proprietatea.

Ea îl privi pătrunzător.

- Cum rămâne cu tatăl rău?

- Oh, dar cum am uitat de partea asta? E deja mort. El se apropie şi mai tare de ea, încolţind-o între el şi micul blat de bucătărie. Scoase o funie şi un ac din buzunarul jachetei. Acum putem să facem să fie uşor sau greu. O opţiune o să te doară. Nu-mi pasă pe care o alegi, rezultatul o să fie la fel. Supradoza e mai uşoară. Rânji iar malefic. Funia e însă mult mai distractivă.

Kelsey se concentră asupra obiectelelor din mâinile lui, şi tot trupul i se cutremură. în acel moment, înţelese că moartea lui Vivienne Armstrong nu fusese o supra- doză accidentală.

Cu coada ochiului, Kelsey îl văzu pe Hunt bătând frenetic în uşă, încercând să găsească o cale de intrare. Dar de această dată pe ecranul îndepărtat din partea dreaptă văzu şi echipaje de poliţie îmbrăcate în echipament special, strecurându-se în casă cu armele ridicate.

Inima i-o luă la trap. Palmele îi transpirară de frică. Nu mai avea timp. Dacă nu încerca acum, nu mai avea altă şansă.

„Te iubesc chiar dacă tu crezi că eşti slabă când, de fapt, nu eşti. Eşti cea mai puternică femeie pe care o ştiu.”
Cuvintele lui Hunt îi dădeau putere. Se simţi îmbărbătată. Plină de curaj şi de speranţă. Se năpusti către tastatură. Trupul ei se lovi de blat. Apăsă pe mai multe butoane pentru a deschide uşa, rugându-se ca unul dintre ele să fie cel corect înainte ca el să o ucidă.

-Târfă!Foster se izbi de spatele ei. Blatul îi intră în stomac. Gâfâi când aerul îi ieşi din plămâni. El o împinse într-o parte a Matului, iar ea gemu şi întinse mâinile, încercând să diminueze impactul. Se izbi cu umărul de dulapul din partea îndepărtată a hiatului. Durerea îi cuprinse imediat braţul şi pieptul. Ţipă, strângând din dinţi şi încercă să-l dea jos de pe ea pe Foster ca să respire, dar era mult prea greu. Muşchii ei erau mult prea slabi. Se auzi un clic în cameră. Ceva ascuţit o înţepă în gât.
Ţipă din nou şi se luptă să se elibereze. Ceva tare o lovi în ceafă. Se izbi cu capul de ecranul unui calculator.
-Târfă nenorocită! Acum sigur o să te nimeresc!
O durere de nedescris îi cuprinde capul, împiedicând-o să lupte. Gemu, dar abia dacă avu timp să se mişte de lângă ecran. Ţipă când Foster o prinse de păr, de la spate, trântind-o la pământ.
Se lovi cu spatele de cimentul tare. Valuri de durere musteau prin capul, umărul, stomacul şi spatele ei, atât de apăsătoare, încât abia dacă se mai putea mişca. Gemu. Clipi de câteva ori, având vederea înceţoşată. Ridică privirea şi îl văzu pe Trey Foster îndreptând pistolul pe care Hunt i-l dăduse către ea, respirând greu şi holbând u-se la ea cu furie diavolească. Nu mai putea.
Adrenalina se potolise. El avea să o împuşte. încercă să se rotească pe o parte. încercă să se ridice. Nu putea să-şi facă muşchii să funcţioneze. El ridică pistolul. Ea se încordă, pregătindu-se pentru glonţ. Dar ceva în spatele lui se mişcă. Era uşa. Nu, nu era uşa. Uşa era deja deschisă. Era... Hunt.
Nu mai era sigură ce se întâmplase după aceea. Tresări auzind împuşcătura. Tresări când Foster se întoarse, ridică pistolul către uşă şi se auzi o nouă împuşcătură. Tresări şi a treia oară când ultimul ecou al ultimului glonţ răsună în cameră.
Suspinând şi cu mâinile tremurând, se uita către locul în care Foster stătuse cu câteva secunde în urmă, gata să o ucidă. Locul era acum gol pentru că el zăcea fără suflare pe podea.

- Kels? Oh, la naiba! O pereche de mâini îi cuprinse- seră faţa, abătându-i atenţia de la Foster. Uită-te la mine, iubito! Stai cu mine!
Clipi spre Hunt, care îngenunchease lângă ea, încercă să-l vadă mai bine, dar avea ochii în lacrimi. El îi atinse obrazul cu mâna, iar ea simţi ceva cald şi umed pe piele când o atinse.
-Sunt aici, Kels. Stai cu mine! Eşti bine.
Ea nu se simţea bine. Oare fusese împuşcată? încercă să-şi dea seama. Nu putea. Nu simţea nici un fel de durere. Nu-şi amintea să fi fost lovită de glonţ. Chiar şi durerea pe care o simţise când se lovise cu capul de calculator nu mai era.
- Suntem aici! ţipă Hunt, uitându-se în altă parte. Nu ştia la cine urla el, dar îşi aminti brusc că altcineva
era în casă. Foster. Panica o cuprinse din nou. Deschise gura. încercă să ţipe. Reuşi doar să murmure:
- Foster.
- E mort.
Degetele lipicioase ale lui Hunt o atingeau din nou pe obraz.
- Nu te mai poate răni. Nu încerca să vorbeşti! Doar uită-te la mine! Sunt aici. Totul o să fie bine. Doar respiră, iubito!
Ea încerca să facă asta. Dar panica din vocea lui îi spunea că nu avea să fie bine. Iar vederea i se întuneca în fiecare clipă. Se lupta cu asta. încerca să rămână trează. Zgomote înfundate se auzeau de undeva din apropiere. Cineva vorbea cu Hunt, dar nu ştia cine.
-Nu, eu sunt bine. Nu e rău. Aveţi grijă de ea mai întâi!
Ea se întinse după mâna lui, neînţelegând ce se întâmpla. Degetele lui lipicioase le strângeau pe ale ei. Ea îl strânse înapoi, agăţându-se de el. Nu voia să-i mai dea drumul indiferent ce avea să spună.
- La naiba! Stai cu mine, Kels!
încerca. Voia. Dar întunericul o cuprinse înainte ca ea să-l poată opri. Şi ultimul ei gând fu că avusese dreptate. Ceva teribil o urmărise în tot acest timp.

Şi nici unul din ei nu putuse să oprească asta.

capitolul 20

Kelsey se trezi sub lumini puternice şi sunet de voci. Rostogolindu-se pe spate, clipi de mai multe ori şi miji ochii, încercând să vadă cine mormăia acolo. Apăru faţa familiară a mamei ei, urmată de a fratelui ei Rusty, chiar în spate.

- Mamă?

- Oh, draga mea! Hannah se ridică în picioare şi veni lângă Kelsey. Puse o mână peste mâna lui Kelsey de pe pat, iar cu cealaltă îi mângâie părul, aşa cum obişnuia să facă arunci când Kelsey era mică. Te-ai trezit. Cum te simţi?

Kelsey clipi din nou fix când Rusty se aşeză la capătul patului ei, confuză, neînţelegând de ce întrebau asta.

- Bine, presupun. Ce se întâmplă?

-Ai fost inconştientă două zile.

Rusty îşi vâri mâinile în buzunarele blugilor.

-Mama s-a alarmat, deşi ne-a spus tuturor că nu avem motive să fim îngrijoraţi.

-Nu m-am alarmat. Hannah stătea pe marginea patului lui Kelsey şi se uită la fiul ei, apoi se uită din nou la Kelsey uşor încruntată. Exagerează. Ştiam că o să fii bine. Corpul tău doar avea nevoie de timp ca să scape de toate acele droguri.

- Droguri? Privind dincolo de ei, ea cercetă camera. Un televizor pătrat vechi era aşezat pe un raft mai înalt în cameră. Dedesubt, o tablă cu cuvinte scrise cu verde era prinsă de perete. O mică fereastră în stânga ei. în spate erau aparate pe care abia le putea vedea, iar în dreapta, o draperie trasă pe care o recunoscu imediat datorită turelor făcute în copilărie cu mama ei la spital când era de serviciu. Ce s-a întâmplat?

- Foster ţi-a injectat un cocktail de droguri fix după ce ai apăsat butonul de deschidere a camerei de siguranţă. Mama ei îşi trecu delicat degetele prin părul ei, folosind acea voce calmă de doctor pe care Kelsey o cunoştea prea bine şi care îi spunea că lucrurile fuseseră mult mai rele decât lăsa ea să se vadă. Am avut noroc că acul a fost găsit la locul

incidentului aşa că doctorii au ştiut exact ce ai primit.
Un val de amintiri o lovi pe Kelsey şi odată cu el teama se trezi din nou.
- Foster?
- Mort. Plăcerea din vocea lui Rusty era inconfun- dabilă. Hunt l-a ochit direct în piept de îndată ce s-a deschis uşa. Nenorocitul a avut noroc că a murit înainte să pun eu mâna pe el.
Hannah se uită la fiul ei.
- Rusty McCIane, controlează-te! Astfel de vorbe nu ne ajută acum.
-Oricum, e adevărat. Iar canalia aia merită toate cuvintele urâte. Ştie ea ce spun.
Kelsey era tulburată pentru că ştia că fratele ei avea dreptate. Văzuse în mintea lui Trey Foster când fusese blocată cu el. Văzuse cât de instabil şi cât de răzbunător era, ştia că nu avea să se oprească niciodată din a o învinovăţi pentru ceva ce oricum ea nu putuse să controleze. Dar nu voia să se gândească la faptul că era mort din cauza ei.
- El... Ea avea un gust amar. Cred că era fratele meu. Fratele meu vitreg.
-Nu. ***Eu*** sunt fratele tău, zise Rusty cu convingere. Eu, Alee, Ethan şi Thomas. Suntem toţi fraţii de care ai nevoie.
Ea îl privi. Văzu hotărârea din ochii lui negri. Şi încet
-Ai dreptate.
El nu-i răspunse, dar strânse din dinţi, iar privirea lui concentrată o făcu să-şi amintească faptul că el fusese cel care-l atacase pe Hunt în casa părinţilor lor când crezuse că profitase de ea. Îşi aminti şi toate momentele în care îşi dorise să-l căsăpească pe Julian. Dintre toţi fraţii ei, Rusty mereu era cavalerul ei. Nu pentru că era mai apropiată de el decât de ceilalţi, ci din cauza celor întâmplate cu sora lui biologică atunci când el fusese mic.
-Ai dreptate, repetă ea, întinzându-se după mâna lui. El se îndreptă către cealaltă parte de pat şi îi cuprinse degetele. Şi de îndată ce-i simţi puterea şi căldura, ea zâmbi, dorindu-şi să-i spună cât de mult

însemna pentru ea, ştiind că ori de câte ori ar fi încercat să facă asta el s-ar fi retras. Aşa era Rusty. Era extrem de protector, dar un singuratic. Aşa fusese mereu. Ea clipi emoţionată.
-Si cum rămâne cu ceilalţi fraţi ai mei? Hunt e cu ei?
- Păi...
Rusty privi către mama lor.
Confuză, Kelsey privi şi ea către mama ei. Hannah zâmbi şi o bătu cu mâna pe mână.
-Oh, fraţii tăi! Thomas era înfometat iar, aşa că l-au dus la cantină, jur că băiatul ăla mănâncă încontinuu. Râse, dar ceva din vocea ei o neliniştea pe Kelsey. Mama ei privi către Rusty. E mai rău decât voi, ceilalţi la un loc. Cred că mai are un stomac. În câteva săptămâni o să fie probabil mai înalt decât voi toţi.
- în visele lui, bolborosi Rusty.
-Ar trebui să fii atent. Tatăl tău îi arăta câteva din mişcările lui vechi de wrestling. Thomas e puternic.
-Cu toate acestea, pot să-l învinge.
Kelsey nu ştia ce se întâmpla, dar conversaţia i se părea uşor forţată, iar ea avea impresia că îi ascundeau ceva.
- Unde e Hunt? ŞL unde e tata? Vreau să vorbesc cu...
- Eu sunt aici. Copertina se mişcă, iar tatăl lui Kelsey îşi făcu apariţia în cameră, zâmbind larg şi cărând două căni fierbinţi de cafea. Fata mea frumoasă.
li dădu cafeaua lui Hannah, apoi se apropie de marginea patului lui Kelsey, aplecându-se pentru a o îmbrăţişa. Lacrimile curgeau în valuri pe obrajii lui Kelsey în timp ce se ridică şi îşi îmbrăţişa tatăl, încercând să nu dărâme perfuzia. Era o femeie matură care nu avusese niciodată nevoie de aprobarea tătălui, dar de la el mereu şi-o dorise.
-E bine că te-ai trezit, îi zise el, şoptindu-i în păr. Ne-ai dat emoţii tuturor, dovlecel.
Ea îl strânse tare, luptându-se cu lacrimile. El îi spunea *doi'lecel* din momentul în care venise să locuiască cu ei şi, deşi iubea această poreclă, nu simţise niciodată că o meritase. Unul dintre cele mai

mari regrete ale ei legate de căsnicia cu Julian era că ştiuse că tatăl ei nu fusese de acord cu relaţia lor.
- Sunt bine, zise ea, smiorcăindu-se. Nu am vrut să te îngrijorez. îmi pare rău.
El se retrase uşor şi îi şterse obrajii.
- Nu ai făcut nimic rău, aşa că nu-ţi cere scuze. Am fost cu toţii îngrijoraţi pentru că te iubim.
-Ştiu.
El o sărută pe frunte.
-Totul o să fie bine acum.
în timp ce mama şi fratele ei discutară despre ceva în şoaptă, Kelsey abia dacă îi observă; îl eliberă pe tatăl ei din îmbrăţişare şi îi permise să-i aşeze pernele la spate ca ea să stea mai dreaptă.
-Deci, unde suntem? întrebă ea, întrerupându-i. La spitalul din Seaside?
-Nu.
Mama ei sorbi din cafea în timp ce Rusty o aşeză pe a lui pe o masă în spatele lui.
- Portland. Aţi zburat aici.
Asta avea sens, dat fiind că mama ei era medic şi că putea aranja toate astea. Privi către uşă, întrebându-se când aveau să apară Hunt şi fraţii ei. Era nerăbdătoare să-i vadă. El chemase poliţia şi paramedicii şi se asigurase ca ea să primească ajutor imediat. Oare vorbise deja cu poliţiştii? Trebuia să-i spună tot ce recunoscuse Foster.
-Trebuie să vorbim despre ceva, zise Michael, aşezân- du-se lângă soţia lui şi punând o mână pe umărul ei. Ofiţerul Callahan a trecut pe aici de câteva ori ca să vorbească cu tine, dar încă nu erai conştientă.
- E prietenul lui Hunt. Ştie totul despre Foster. Trebuie să mă chestioneze?
-Nu, zise tatăl ei, ezitând. Nu despre Foster. Poliţiştii au tot ce le trebuie pentru acel caz, deşi sunt sigur că o să vrea să vorbească cu tine la un moment dat, când o să te simţi mai bine.
Kelsey se încruntă. Hunt probabil auzise totul şi deja le spusese ce aveau nevoie. Ea nu era sigură că apăsase pe butonul corect de pe panoul de control şi că reuşise să deschidă interfonul.
-Atunci ce a vrut?

- Să-ţi spună că are rezultatele ADN pentru testul pe care l-ai făcut în California. A fost în contact cu avocaţii pe care i-ai întâlnit acolo.
Kelsey avea gura uscată, iar pulsul îi crescu din nou, de această dată din cauza unui nou tip de teamă.
- Vrei să ştii? întrebă mama ei.
-Voi ştiţi?
Părinţii ei se priviră, apoi se uitară la ea.
- Da, zise tatăl ei. Cum e o informaţie dintr-o investigaţie criminală, ni s-a spus.
Vinovăţia o lovi crunt. Vinovăţia că nu le spusese că făcuse un test ADN pentru a afla dacă Vivienne Armstrong era mama ei biologică. Mama ei o mângâie pe picior pe sub aşternut.
-Asta nu schimbă nimic pentru noi, Kelsey. Tu eşti fiica noastră, aşa cum Alee este fiul nostru. Vrem să ştii cine sunt părinţii tăi biologi dacă tu vrei să ştii.
Avea dreptate. Alee îşi găsise părinţii biologici, iar acum erau parte din viaţa lui. Şi asta nu schimbase relaţia lui Hannah şi Michael cu el. Din contră, le întărise legătura, iar pe el îl făcuse să-i aprecieze şi mai mult. Dar era ceva diferit. Ei îl ajutaseră să-şi găsească părinţii.
- îmi pare rău că aţi aflat aşa. Ar fi trebuit să vă spun despre test, doar că…
-Nu ne pasă, interveni Michael, privind-o aspru. Ne pasă de tine. Atâta tot. Şi gata, fără scuze!
Lacrimile îi curgeau iar. Lacrimi pe care le detesta pentru că de obicei nu era atât de emotivă. Încuviinţă. Trase are în piept, apoi zise:
- Bine, spune-mi! Ce zice testul?
Mama ei o strânse de genunchi.
-Confirmă că Vivienne Armstrong a fost mama ta naturală. Atât. Nimic mai mult.
Kelsey clipi, simţind… nimic. Absolut nimic. Ca şi cum altă greutate foarte mare se ridicase de pe umerii ei, una mai mare decât divorţul dejulian.
-Asta le-a dat lui Trey Foster şi Catarinei Brunelli motive pentru a încerca să te ucidă, adăugă tatăl ei. Din păcate.
- Catarina Brunelli? Chiar a fost implicată?
Mama ei încuviinţă.

-Se pare că ea a fost creierul din spatele operaţiunii. Hunt a aflat asta cât timp ai fost în camera de siguranţă.
I-a povestit totul lui Callahan. Brunelli a fost arestată înainte ca tu $ă ajungi la spital.
Kelsey îşi duse o mână la tâmplele care îi pulsau, neînţelegând rolul lui Brunelli, dar ştiind că avea suficient timp să afle. Şi voia să facă asta când durerea de cap avea să mai cedeze.
- Eşti pe cale să moşteneşti o căruţă de bani, soro!
Hannah îl privi pe Rusty.
-Ce?
Rusty ridică din umeri.
- E adevărat.
Era. La naiba!
- Nu-mi pasă de bani.
- Ştim că nu-ţi pasă, o bătu Hannah pe picior. Ceea ce înseamnă că o să faci ceva bun cu ei. Totul s-a rezolvat. Tot ce trebuie să faci e să te simţi mai bine.
- Şi să revii la normal, adăugă tatăl ei. Dumnezeu ştie că avem nevoie şi de normalitate în familia asta.
- Clar, admise mama ei.
- Nimic nu are cum să fie normal cu Thomas în jur, mormăi Rusty. Ştiţi că mi-a furat şosetele când am stat acasă, noaptea trecută?
- Pe ale mele le fură **meTeu, zise** tatăl lor, suspinând. Şi face găuri în ele. Cred că iar i-au crescut picioarele.
În timp ce familia ei se avântă într-o discuţie despre picioarele lui Thomas, Kelsey privi din nou către uşă. Uşa prin care Hunt nu venea. Unde naiba era? De ce nu era acolo? Ştia că înnebunise încercând să ajungă la ea când fusese încuiată în camera securizată cu Foster. De ce nu era acolo, lângă ea, aşteptând-o să se trezească?
„Relaţiile nu funcţionează niciodată.”
îşi aminti cuvintele dintre dărâmături şi de povestea despre tatăl lui, cum pierderea mamei lui aproape că îl distrusese şi cum Hunt voia să evite relaţiile pentru că nu voia să ajungă aşa. Apoi îşi aminti noaptea în care Hunt îi spusese că o iubea şi că pierderea ei l-ar fi omorât. înghiţi în sec, întrebându-se pentru prima dată dacă el nu era acolo pentru că

totul devenise mult prea real când ea fusese rănită. Inima o durea teribil. Atât de tare, încât avea impresia că urma să i se rupă în două. Urmă un val de furie la gândul că el se îndepărtase din cauză că îi era teamă. Şi ei îi era teamă, la naiba! îi spusese că nu avea să o părăsească niciodată.

- Unde e? Când părinţii ei se opriră din a mai discuta cu Rusty, ea continuă: De ce nu e aici.' Mi-a zis că nu o să plece.

în cameră se aşternu o tăcere stranie.

Părinţii ei se priviră. Rusty se uită în jos. Ea se îndreptă în pat, luptându-se din nou cu lacrimile, acestea fiind mai arzătoare decât înainte.

-Cineva să-mi spună acum! Unde e Hunter? Sa întors la el acasă?

Mama ei se întinse spre mâna ei.

- Linişteşte-te, draga mea! O mângâie din nou pe Kelsey pe mână şi folosi acel ton iritant de doctor, care acum o făcea pe Kelsey să vrea să urle din toţi rărunchii.

- Nu, nu este la el acasă. El este...

Mama ei privi neajutorată către tatăl ei. Kelsey se uită şi ea la tatăl ei, simţind cum îi creştea frustrarea.

-Spuneţi-mi ce se întâmplă! Dacă nu e la el acasă şi nu e aici, atunci unde e?

Tatăl ei se apropie mai rare şi o bătu pe genunchi, privind-o trist.

- Hunter este aici, el doar... nu poate fi în această cameră.

Nu avea nici un sens. Ea privi către Rusty, ştiind că dintre toţi oamenii el avea să-i spună adevărul.

- Ce se întâmplă?

Rusty suspină.

- Hunter a fost împuşcat.

-Oh, Dumnezeule... Plămânii îi cedau. Cum?

- Foster a apucat să tragă înainte ca Hunt să-l pună la pământ.

Hannah McClane îl privi aspru pe fiul ei.

- Ce e? zise Rusty. Are dreptul să ştie. Nu o poţi proteja de asta.

- Unde? întrebă Kelsey, ştiind deja că era grav dacă ei se comportau aşa. Cât de rău e?

- În abdomen, răspunse mama ei. Pe partea stângă. I-a rupt splina. Din fericire, Hunter deja sunase la poliție, iar ei erau deja acolo, așa că paramedicii l-au stabilizat și l-au transportat cu avionul în Portland.

Ce îi povestea mama ei suna precum cel mai bun scenariu, dar ea nu putea să nu se gândească la faptul că el fusese împușcat. Din cauza ei. Când încercă să-și tragă mâna, mama ei doar o strânse mai tare.

-O să fie bine, Kelsey. A fost greu la început, dar acum e mai bine. Acum e la Terapie intensivă și cel mai probabil o să fie mutat pentru terapie intermediară. Nu e atât de rău precum sună.

„Nu e atât de rău precum sună...”

Nu, era mai rău. Aproape că murise din cauza ei. Îndurase dureri teribile din cauza ei. Știa cât de dureroasă putea fi o rană abdominală. Mama ei era chirurg. Auzise destule povești despre răni abdominale provocate de pistoale ca să știe cât de mult suferea. Din cauza ei.

- Dacă vrei să mergi să-l vezi acum, zise mama ei, pot aranja asta.

Ea voia să-l vadă. Voia cu disperare să-l vadă. Dar brusc era îngrozită. Ce avea să-i spună el? Avea să o învinovățească? Julian ar fi învinovățit-o. Toate nevrozele cu care se luptase se întoarseră brusc, riscând să-i distrugă încrederea în sine. Trăgându-și mâna, se rostogoli pe o parte, trăgând păturile până la bărbie.

-Mă simt foarte obosită acum. Trebuie să dorm. Poate pot să-l văd mai târziu? Când nu mai sunt atât de obosită?

Se așternu tăcerea. O tăcere pe care o detesta pentru că știa că ei se gândeau la același lucru. Că era o completă dezamăgire. Din nou. O mână o mângâie pe spate, apoi mama ei îi vorbi.

- Bine, draga mea. Dacă asta vrei. Ne întoarcem mai târziu.

Kelsey nu le răspunse. Doar ascultă sunetul pașilor lor îndepărtându-se. Și când ușa se închise în spatele lor, în cele din urmă, ea începu să plângă.

Hunt nu ştia de cât timp dorfnea, dar când se trezi, era într-o altă cameră decât fusese data trecută. Şi persoana de lângă patul lui nu era Kelsey.

- Bună, tată.

Spunându^i că sigur ea era încă ameţită de la drogurile pe care i le injectase Foster, se aşeză cât de bine putu, încercând să se simtă mai confortabil. Din nefericire, nu era nici un confort într-un pat de spital. Salteaua subţire de sub el părea făcută din carton.

- Bună, fiule. Tatăl lui se ridică în picioare, aşezându-i perna. E mai bine?

-Da.

Tatăl lui se aşeză înapoi în scaun, părul lui alb strălucind în lumina care intra prin ferestre.

- E o cameră frumoasă.

Era. Era o cameră de colţ cu o privelişte grozavă către deal, către oraş şi către râu. Şi, slavă Domnului, avea baie proprie. Când fusese la Urgenţe şi nu avusese baie, fusese teribil.

-Ai mâncat ceva cât am dormit?

- Da, am mâncat un sendviş. Cantina de aici de la spital nu e rea. Oricum, te îngrijorezi prea mult pentru mine. Trebuie să-ţi faci griji pentru tine acum.

El se îngrijora mereu când era vorba de tatăl lui. Asta nu era ceva nou.

- O să fiu bine. E doar o zgârietură.

Tatăl lui se încruntă, ceea ce dintr-un motiv nebunesc îl făcu pe Hunt să chicotească. Imediat regretă gestul când simţi durerea dintr-o parte. Tatăl lui se încordă, aplecându-se în faţă.

- Eşti bine? Ai nevoie de o asistentă?

-Nu. îi făcu semn către perfuzia din venă. O să... fiu bine. Mă doare numai un pic. Slavă Domnului pentru medicamentele pentru... durere.

- Da, sigur ajută. Câteodată.

Liniştea acoperi camera în timp ce tatăl său se sprijini iar de spătarul scaunului. Pe măsură ce durerea slăbi, Hunt privi către tatăl lui, observând că părea obosit şi bătrân. Mai bătrân decât ultima dată când îl văzuse, ceea ce se întâmplase doar cu câteva săptămâni în urmă. Hunt ştia că tot ce păţise el nu era uşor de suportat pentru tatăl lui, dar nimic

nu era. Nimic nu mai fusese simplu sau uşor pentru bărbatul care îşi pierduse soţia.
Amintirile cu Kelsey încuiată în acea cameră cu acel nebun îi reveniră în minte, urmate de sentimentul de neajutorare pentru că nu putuse să ajungă la ea. Era aceeaşi neajutorare pe care tatăl lui o îndurase când mama lui stătuse lângă acea maşină care explodase. Doar că, în cazul lui, Kelsey încă era în viaţă - din fericire -, pe când lucrurile se terminaseră tragic pentru mama lui... şi pentru tatăl lui.
- Nu ar fi trebuit să te judec atât de tare în toţi aceşti ani, zise Hunt emoţionat, lucru la care nu se aşteptase. Ştiu că a fost foarte greu să o pierzi pe mama. îmi pare rău că am fost un adolescent atât de dificil. Şi un adult şi mai dificil.
Tatăl lui ridică din sprâncene.
- Ce te-a făcut să spui asta?
- Viaţa. Ce s-a întâmplat. Ridică din umeri, apoi strânse din dinţi pentru că şi cea mai mică mişcare era dureroasă. M-am tot gândit la Kelsey şi cum aş fi fost acum dacă s-ar fi întâmplat ceva mai rău. Rana asta nu e nimic în comparaţie cu durerea pe care aş fi simţit-o ştiind că am pierdu t-o pentru totdeauna.
Tatăl lui tăcu preţ de câteva secunde.
-O iubeşti, nu?
El simţi o căldură în piept.
- Da. Mult. Ceea ce mă sperie teribil pentru că, după ce am pierdut-o pe mama, am jurat să nu mai simt nimic pentru nici o femeie.
Tatăl lui îşi încrucişă braţele la piept şi îl privi insistent, ca şi cum ar fi vrut să-l certe.
-Nu ar fi trebuit să te las să gândeşti aşa. Acesta e eşecul meu ca tată. Am iubit-o foarte mult pe mama ta. Poate prea mult. Iar când a murit, tot ce am putut să fac a fost să mă înec în durere. Ar fi trebuit să mă concentrez asupra ta. îmi pare rău pentru asta.
O altă durere, atât de familiară, apăru în pieptul lui. Una pe care n-o mai simţise de ani buni.
- E în regulă, tată.
-Nu, nu e. Nu dacă nu ţi-ai permis să iubeşti din cauza asta. Aplecându-se în scaun, tatăl lui îşi sprijini coatele pe genunchi. Dragostea nu este ceva de care să te temi. Când apare, ar trebui să te agăţi

de ea şi să te ţii cât de bine poţi pentru că e singurul lucru care durează. Eu nu regret nici o zi în care am iubit-o pe mama ta, nici una. Şi aş trece din nou prin toată durerea doar pentru a avea acei ani preţioşi cu ea. Pentru că să nu o cunosc, să nu o iubesc ar fi fost adevărata tragedie.
îi dădeau lacrimile, aşa că Hunt clipi de mai multe ori ca să le alunge. Şi lui îi era dor de mama lui, în fiecare zi. Nimic şi nimeni nu avea să o înlocuiască vieodată, dar tatăl lui avea dreptate. Dacă nu i-ar fi cunoscut dragostea, dacă nu ar fi avut-o în viaţa lui, asta ar fi fost cea mai mare tragedie. Mintea îi alergă la Kelsey. La cum era să fie viaţa lui dacă nu o întâlnea. Cât de gol i s-ar fi părut totul acum. Iar acea durere din piept se intensifică.
- Ea e mai sfioasă, zise el încet. Kelsey. A trecut prin- tr-o relaţie foarte urâtă şi a făcut-o mai ezitantă.
-Te iubeşte? întrebă tatăl lui.
El îşi aduse aminte cum se deschisese în faţa lui la casa de vacanţă. Cum îl sărutase şi ii spusese că îl dorea. Cum îl privise. Ca şi cum el era totul pentru ea. Şi, Dumnezeule, cât îşi dorea să fie! Trase aer în piept, dar nu reuşi să scape de arsura aceea.
- Da. Cred că da. Dar se teme.
-Atunci nu renunţa la ea! Dacă ea e aleasa ta, arunci fii ce are ea nevoie. Fii răbdător şi înţelegător şi aşteapt-o! Nu-i da drumul! Nu o să regreţi niciodată că ai iubito. Asta pot să-ţi garantez. Indiferent ce se întâmplă. Nu o să regreţi niciodată că ai riscat.
Tatăl lui avea din nou dreptate. Şi asta îl îndemna să iasă din acel dormitor blestemat chiar în acea clipă ca să meargă să o caute pe Kelsey şi să-i spună asta. Dar nu putea. Pentru moment, trebuia să aibă răbdare.
- Te iubesc, tată.
Tatăl lui zâmbi.
-Şi eu te iubesc, fiule. Eu...
Se auzi un ciocănit la uşă, apoi uşa se deschise scârţâind.
- Bună, fraiere, zise Alee, vârându-şi capul în cameră. Ai chef de vizitatori?

Tatăl lui Hunt se ridică şi privi către uşă unde Alee, Rusty şi Ethan se înşiraseră deja.
- Intraţi, băieţi!
- Bună, domnule O'Donnell. Alee îi strânse mâna. Putem să venim mai târziu.
- Nu, nu. Tatăl lui Hunt dădu mâna şi cu Rusty, şi Ethan. Eu tocmai plecam. Trecu pe lângă ei şi apoi privi spre Hunt. O să mă întorc mâine să văd ce faci. Gândeşte-te la ce am discutat!
-Aşa o să fac. Mulţumesc, tată.
Tatăl lui zâmbi şi ieşi pe uşă.
- Ce a fost asta? întrebă Alee, ocolind patul.
-Ce ratat eşti că nu mi-ai adus clandestin nişte whisky!
Huntse relaxă pe perne, deja simţindu-se mai bine.
- Hei, eu sunt un alcoolic în recuperare, zise Alee. Te aştepţi ca un dependent să-ţi aducă din deliciile lui preferate?
Hunt rânji, ştiind că Alee doar îl necăjea. Se gândi la Kelsey.
- Dacă erai un prieten adevărat, da. Mai ales când am o gaură în stomac din cauza familiei tale.
Se auzi un foşnet la capătul patului, apoi Ethan ridică o sticlă de Jameson.
- Ce bine că eu sunt prietenul tău adevărat!
Hunt aproape că saliva după o gură.
- Eşti un sfânt, doctore McClane.
Alee îşi dădu ochii peste cap. Rusty scoase trei pahare din hârtie dintr-o pungă.
- Nu, eu sunt sfântul. A fost ideea mea.
Ethan turnă trei shoturi, iar Rusty le împărţi. Cu mâinile în buzunare, frustrat, Alee zise:
- Vă urăsc pe toţi. Ca să fim clari.
Hunt bău shotul şi se relaxă mai mult în perne.
-Nu, nu e aşa. Ne iubeşti. Simţea un val de căldură în piept. Dumnezeule, ce bun e!
- Din păcate, asta e tot ce primeşti.
Rusty luă paharul în timp ce Ethan ascunse dovezile ca să nu vadă asistenta.
- Când scapi de aici şi ajungi acasă, poţi să mai iei.
Cuvântul acasă îl făcea să se gândească la Kelsey. Îl făcea să o vrea şi mai mult. Deschizându-şi ochii mai mult, înghiţi în sec şi puse aceeaşi întrebare pe care

o punea de fiecare dată când unul dintre fraţii McClane venea în vizită.
- Cum e ea?
-Mai bine.
Ethan se prăbuşi în scaunul pe care-l eliberase tatăl lui Hunt.
- Se pare că o să fie externată mâine. Mai aşteaptă doar câteva teste.
Şi încă nu venise să-l vadă. Un sentiment teribil îl apăsa în piept. Nu era un semn bun.
-Are o groază de chestii pe cap, zise Alee. Foster. Armstrong. Tu.
-Da.
Hunt spera din totul sufletul că reuşise să-şi ascundă dezamăgirea din voce, deşi ştia că probabil nu o făcuse.
-Cu cine o să stea când o să iasă de aici.' Părinţii tăi no lasă să se întoarcă singură la depozit, nu?
-O să stea cu mama şi tata, pentru moment.
Rusty îşi încrucişă braţele la piept.
-Cel puţin până când lucrurile revin la normal. Pentru moment. La naiba, trebuia să-şi cheme echipa!
-Sistemul de securitate de la ea de acasă ar trebui să fie instalat deja şi va fi funcţional întro săptămână sau două. Atunci se poate întoarce. încercă să se ridice şi să se întindă după telefonul aşezat pe măsuţa din dreapta lui. Durerea îl scurtcircuită, dar strânse din dinţi şi continuă să se întindă. Poate cineva să-mi dea blestemăţia aia?
Nimeni nu se mişcă.
-Ai avut dreptate, Ethan. Alee înclină din cap. E complet distrus.
-Ţi-am spus eu.
Renunţând pentru că nu putea să ajungă la acea masă blestemată, Hunt se prăbuşi înapoi pe perne, transpirând şi respirând greu din cauza durerii. Se holbă la prietenul lui.
- Ce naiba înseamnă asta?
Alee rânji.

-înseamnă că o iubeşti nebuneşte pe sora noastră, fraiere. Fapt pentru care ar trebui să te rupem pe rând în bătaie. Dar n-o vom face.
Hunt privi cu îngrijorare către Rusty, care rămase nemişcat, tăcut, cu braţele încrucişate şi deloc amuzat.
- Deja vă spusesem că sunt îndrăgostit de ea.
- Da, dar acum e diferit, zise Ethan ridicându-se în picioare.
-De ce?
- Pentru că şi ea te iubeşte, răspunse Rusty.
- Da? De unde ştii? Şi dacă e aşa, de ce n-a venit să mă vadă?
Ethan chicoti. Rusty suspină şi se întinse iar după whisky.
- Mai am nevoie de un shot pentru asta.
- E atât de distrus, încât e patetic, zise Alee, clătinând din cap.
Ethan păşi în faţă, atrăgându-i atenţia lui Hunt.
- A fost aici. în fiecare seară de când s-a trezit şi a aflat că ai fost rănit.
- Ce? Când? Nu am văzuto.
-Asta pentru că nu a vrut să ştii că a fost aici, zise Alee. Vine când dormi. Era îngrozită că aveai să mori. Nu cred că poate sta la distanţă.
Pe Hunt îl cuprinse un val de emoţii, atât de multe încât abia putea gândi. Fusese acolo. Şi el nu ştiuse.
- De ce? Privi de la un frate la altul. De ce nu vine când sunt treaz?
- Fiindcă se învinovăţeşte pentru ce ai păţit, zise Ethan. A avut atacuri de panică, nu doarme, nu vorbeşte cu noi. Se comportă exact aşa cum a făcut când a scăpat de Benedict.
- Nu, se comportă ca atunci când a venit prima dată să locuiască cu noi, ii zise Alee celuilalt frate.
Ethan încuviinţă.
Inima lui Hunt se umplu de căldură, de îngrijorare şi de stringenţa de a se ridica din pat şi de a o căuta în acel moment pentru a o alina, pentru a o asigura că nimic din toate astea nu era din vina ei. Trebuia să-şi dea seama cum să iasă de acolo şi să ajungă în

camera ei. Asistentele nu aveau să-l lase să meargă. Il monitorizau foarte atent. Trebuia să se strecoare...

- De aceea suntem aici. Rusty dădu pe gât al doilea shot şi apoi aruncă paharul în coş. Nu vrem să o mai dai în bară mai rău decât ai făcut-o deja, aşa că am venit să punem lucrurile la punct.

Hunt îi privi pe toţi trei, nerăbdător să ajungă la Kelsey înainte să fie externată.

- Ce lucruri?

Ethan îşi puse mâinile pe marginea patului lui Hunt.

- La ce să te aştepţi de la Kelsey şi problemele ei.

Hunt încremeni, aproape temându-se să întrebe ce voiau să spună.

- Nu e aşa de rău, îl asigură Ethan. Kelsey are probleme din copilărie. Sentimente de abandon, incapacitatea de a avea încredere, toate sunt înrădăcinate în ea. Iar Benedict s-a hrănit cu ele, ceea ce i-a îngreunat recuperarea. Trebuie să ai răbdare cu ea. Ce face acum - faptul că se învinovăţeşte pentru ce ţi s-a întâmplat - e ceva tipic pentru copiii şi femeile care au trecut prin ce a trecut ea. E un mecanism de apărare.

îşi aminti tot ce-i spusese Kelsey despre copilăria ei, cum Benedict profitase de nesiguranţele ei. Mai mult decât orice voia să-l găsească pe acel nenorocit şi să-i spargă nasul din nou, dar se luptă cu acea pornire, ridi- cându-se mai bine în pat, strângând din dinţi şi luptând cu durerea ca să se poată concentra asupra a ceea ce aveau de spus fraţii ei.

-Sunt foarte multe forme de abuz, zise Ethan, psi- hiatrul. Nu toate fizice. Majoritatea lucrurilor nu sunt. E abuz emoţional şi mental şi le distruge încrederea femeilor. E foarre comun pentru supravieţuitorii cazurilor de violenţă domestică să se îndoiască de ei, să se învinovăţească atunci când lucrurile nu merg bine. Să-şi ceară scuze pentru lucruri pentru care nu trebuie să-şi ceară scuze. Să se aştepte mereu la ce este mai rău. Şi să îndepărteze oamenii când totul devine prea mult.

- Aşa a fost mereu cu Kelsey, interveni Alee. Ea nu a crezut niciodată că merită ceva bun şi i-a îndepărtat pe toţi bărbaţii buni până când a dat de Benedict şi s-a pricopsit cu el. El a rămas şi a fost un nemernic. Iar ea s-a convins singură că atât merita.

Tot ce spuneau avea sens. Da, Kelsey era o femeie puternică şi isteaţă şi găsise o cale să-şi revină şi să meargă mai departe indiferent de tragedie, dar în interior era vulnerabilă şi fragilă şi se chinuia zilnic să nu asculte vocile negative din capul ei. Doar că acum câştigau ele. Iar Hunt nu se simţise niciodată mai disperat să ajungă la ea ca să-i arate că se înşela.

- Ce vreţi să spuneţi?

Ethan îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi miji ochii.

- Iată ce VTem să spunem... Face din nou terapie, ceea ce e un început bun, dar trebuie să ştii de pe acum că problemele lui Kelsey nu vor dispărea într-o săptămână, o lună sau chiar un an. O să fie o recuperare lungă pentru ea şi chiar şi în cinci ani de acum încolo s-ar putea să reacţioneze iraţional la o situaţie simplă, dar care-i declanşează ceva emoţional. De cele mai multe ori, supravieţuitorii abuzului suferă de tulburare de stres posttraumatic, de la atacuri de panică până la depresie. Vestea bună e că cu cât se simte mai în siguranţă cu atât are mai multă încredere în oamenii din jurul ei şi cu atât o să-i fie mai uşor să-şi revină.

-Ceea ce înseamnă, zise Alee, că dacă o iubeşti cu adevărat...

-O iubesc.

-... atunci nu o lăsa să te dea laoparte, termină Rusty. Ai răbdare şi arată-i că nu pleci nicăieri.

Hunt nu avea de gând să plece undeva. Ştia ce voia. Ştia ce conta, iar la ambele întrebări, răspunsul era *ea*. Şi cum cuvintele nu fuseseră suficiente pentru ea, se gândi doar la o singură modalitate de a o face să-şi dea seama că el era acolo pentru totdeauna.

- S-a făcut.

- Sa făcut? întrebă Alee uimit, ridicând din sprâncene.

- Da. Ai zis că vine în camera mea în fiecare seară, nu-i aşa?

Ethan privi peste pat către fraţii lui.

-Da.

-Şi cum aceasta e ultima ei noapte în spital, sunt şanse să treacă pe aici la un moment dat, nu?

- Probabil.
Alee miji ochii.
- La ce te gândeşti?
-Mă gândesc că am nevoie de o favoare.
- încă una?
Rusty se încruntă.
- Frate, ţi-am adus whisky deja!
Hunt zâmbi pentru că ştia că acesta era un favor pe care nu aveau să-l refuze.
- O să fie nevoie de cineva care să facă un drum până la casa mea de pe coastă, dar care trebuie să se întoarcă până diseară, când va veni ea aici.
Coridoarele erau liniştite când Kelsey se aventură să iasă din camera ei de spital în jur de ora 2.00 dimineaţa.
Strângând cordonul halatului în jurul mijlocului, îşi trecu mâna peste balustradă şi porni pe coridor. Un infirmier trecu pe lângă ea, dar abia dacă-i aruncă o privire. De asistente trebuia să se păzească, dar deja ştia când se schimba tura şi îşi cronometrase ieşirile de seară când ele nu erau atente, aşa că putea să treacă neobservată.

Reuşi să se strecoare din aripa ei fără să fie prinsă şi ţâşni în lift. Avea fluturi în stomac în timp ce urca până la etajul şase, unde Hunt se afla momentan la terapie intermediară. Spera şi se ruga să arate mai bine decât noaptea trecută.

Uşile se deschiseră larg. Ezită, uitându-se în ambele direcţii, asigurându-se că nu era nimeni din aripa ei care să o recunoască şi porni când văzu că drumul era liber. Blonda tânără care de câteva zile era în tura de noapte ridică privirea din hârtii şi îi zâmbi.

-Te-ai întors.

Kelsey îşi băgă mâna în buzunarul halatului, zâmbind temătoare.

-Nu o să stau mult. Doarme.'

- Da. Tocmai l-am verificat. Nu cred că se supără dacă îl trezeşti. A avut şi alţi vizitatori,

-Oh, nu! Nu vreau să fac asta. Are nevoie de odihnă. Porni către hol. O să mă mişc repede.

Asistenta nu-i răspunse, iar Kelsey se bucură de asta, mişcându-se repede după colţ, ochind

camera lui Hunt aflată două uşi mai jos. Nu era sigură ce credea asistenta de doamna nebună, în halat, care-l vizita doar noaptea când era inconştient, dar nici nu-i pasa. Trebuia să-l vadă. Trebuia să ştie că se simţea mai bine. Şi nu ştia ce avea să facă de mâine când urma să părăsească spitalul şi să nu-l mai poată vizita noaptea.

Apăsă pe mâner şi îl întoarse cât de încet putu. Deschise uşa câţiva centimetri, ezită şi ascultă. Când se asigură că Hunt dormea, auzindu-i respiraţia, se strecură în interior şi închise uşa cu atenţie în urma ei.

Camera era întunecată, iar perdeaua trasă, blocân- du-i vederea. încet, se apropie de perdea şi se opri la capătul patului lui Hunt, urmărindu-l dormind în lumina palidă.

Părea uriaş în acel pat. Era acelaşi gând pe care îl avea în fiecare seară când venea aici. Cineva trebuia să-i dea un pat mai mare ca să stea mai confortabil. Ţinându-şi respiraţia, se apropie de marginea patului ca să-i poată vedea faţa. Stătea pe o parte, cu obrazul lipit de pernă, cu pielea palidă, dar arăta mai bine decât cu o zi în urmă. încă avea fire şi tuburi conectate la braţe, dar părea să doarmă liniştit, fără semne de durere, şi asta i se părea un semn bun, mai ales când se gândea la nopţile trecute când fusese aici, iar el se foise neîncetat, incon- fortabil şi evident puternic sedat.

îndreptă privirea către chipul lui. Către părul des în- tins pe pernă, către genele lungi şi către barba care se înnegrea pe maxilarul lui şi o făcea să vrea să-i atingă faţa.

Inima îi bătea mai tare, iar mâinile i se mişcau dintr- o parte în alta. Voia cu disperare să se urce în acel pat cu el, să-l cuprindă, să-i sărute acele buze ademenitoare, să-l audă spunându-i numele aşa cum făcuse în ultima noapte pe care o petrecuseră împreună la casa lui de vacanţă. Dar nu putea pentru că se temea. Se temea de ce avea să spună când urma să deschidă ochii şi să o vadă. Se temea că experienţa traumatizantă prin care trecuse îl făcuse să îşi dea seama că bagajul din trecutul ei era prea mult. Se temea că el avea să o învinovăţească pentru ce se întâmplase. Cine nu ar fi făcu t-o? Era

vina ei. Din cauza trecutului ei, el era în acest pat de spital acum.
„Știu că ți-e frică.” Din neant, auzi vorbele lui Hunt. Aceleași vorbe pe care le rostise cu o noapte în urmă.
„Și eu mă tem, dar nu să te iubesc. Nu aș putea să mă tem vreodată din cauza asta, pentru că sunt convins că e singurul lucru bun.”
Ea își auzi pulsul răsunând în ureche, ca un vâjâit, îi transpiraseră mâinile. Respira repede și greoi. El nu o mințise. Nu avea să o mintă. Era singura persoană pe care se putea baza, chiar dacă nu-i plăcea în mod deosebit modul lui de a fi sincer.
„Mă tem că o să stric asta așa cum aproape că am făcut-o azi și că o să te pierd pentru totdeauna. Pentru că asta m-ar distruge. Mai mult decât a făcut-o moartea mamei. Mai ales acum, când mi-am dat seama că tu ești singurul lucru care contează pe lumea asta.”
Emoțiile o copleșeau, îi tăiau respirația. El o iubea. O iubea CM *adevărat*. Nu superficial, ci cu fiecare părticică din inima lui. Și asta însemna că nu o considera vinovată pentru ce se întâmplase. Singura persoană care căutase vinovați în ultimele zile fusese ea. Ceea ce o făcu să își dea seama cât de prosteşte-se comportase, îndoin- du-se de ce simțea el pentru ea.
- Hunt?
Nerăbdarea o făcu să strângă bara de metal a patului. Trebuia să-i spună că îi părea rău. Trebuia să-l trezească. Trebuia să-i arate că era acolo și că ea era o idioată, nu el, pentru că păstrase distanța.
- Hunt? șopti ea.
-Sunt aici.
Un scâncet răsună din direcția băii, urmat de un sunet straniu, ca un scrijelit, întrerupând-o pe Kelsey. Ea se întoarse numaidecât și privi în acea direcție. Se auzi din nou acel scâncet, dar Hunt nu se trezi. Nu se mișcă. Nu dădu nici un semn că o auzise. Confuză, ea traversă podeaua, ajungând la ușa băii. în secunda în care deschise ușa, un ghem de blană țâșni în cameră, rotindu-se între picioarele ei. Kelsey se feri, suspină uimită, apoi își dădu seama - era un cățel.

- Ce naiba?
Se îndreptă ezitând înapoi către camera lui Hunt. Cățelul scâncea și se băga iar printre picioarele ei. Temându-se că avea să înceapă să latre și să-l trezească pe Hunt, se aplecă și îl ridică, așezându-l la piept.
Era adorabil. Cu blană crem, cu ochii albaștri și - ea își înghiți un râset când animăluțul o linse pe nas - cu o limbă aspră.
- Te place.
Suspină surprinsă la auzul vocii lui Hunt, privind către patul în care el încă stătea întins pe o parte. Doar că acum avea ochii deschiși, fixați asupra ei în lumina palidă, zâmbindu-i slab cu buzele ademenitoare. 1 se uscă gura, iar pulsul îi crescu din nou.
-Eu...
Cuvintele refuzau să iasă. Nu știa ce să spună.
- E un Golden. Ultimul dintre puii lui Princess.
Ea clipi, complet confuză.
- Poftim?
- Vecinul meu de pe coastă. îmi aduc aminte că ți-am zis că Princess e câinele lor și că a făcut pui. Acesta e unul dintre ei. E chiar ultimul. L-au numit Trei. Le-au dat tuturor cățeilor numere drept nume ca să nu se atașeze prea tare. Are doar șase săptămâni. Nu e suficient de mare încât să o părăsească pe Princess, însă o să fie în curând.
-Ea... Princess... e bine?
Kelsey mângâia blana moale a cățelușului, neînțelegând de ce puiul era acolo.
- Foarte bine. Dormea tun în casa vecinului cu cățeii când s-a întâmplat totul la mine acasă. Foster te necăjea când ți-a trimis mesajul despre ea. Ușurare - simțea o ușurare de care nu știuse că avea nevoie.
-Mă bucur atât de mult să aud asta! Nu mi-a zis
Tăcerea umplu camera. O tăcere grea pe care se temea brusc să o spargă. De ce n-o întreba ce căuta acolo? Cățelușul se foi în brațele ei. Și ce făcea cu un câine la spital? Asistentele nu-i permiseseră una ca asta. Avea un milion de întrebări. Avea un milion de lucruri pe care voia să i le spună, dar brusc se temea

să înceapă orice subiect pentru că nu ştia unde aveau să ajungă.
-Are nevoie de o casă, Kels.
Kelsey clipi din nou, uitându-se la el cum stătea pe o parte în pat, privind-o. Vorbea despre căţeluşă.
- Da? Oh! Ea privi căţeluşa care deja se cuibărise pe ea. Aş putea să o iau eu.
- De fapt, nu poţi.
- De ce nu? Acum totul era şi mai confuz. Tocmai ai spus că are…
- Pentru că deja am cumpărat-o eu. Doar că nu am cumpărat-o pentru mine, am cumpărat-o pentru noi.
Noi… Cuvântul răsuna ca un ecou în urechile ei, iar inima îi fresăltă involuntar.
- Eu nu plec nicăieri, zise el încet. Şi după cum văd eu lucrurile, dacă avem un câine comun, o să ajungi să vezi şi tu asta.
- Dar...
Lacrimile îi curgeau pe obraji. Lacrimi de speranţă pe care aproape că se temea să le aibă.
- Dar mi-ai zis că nu vrei un câine. Că nu vrei să te ataşezi de unul pentru că nu o să trăiască destul.
- M-am înşelat. Se foi în pat, ridicându-se şi strângând din dinţi ca să stea drept, iar ea abia se abţinu să nu sară şi să-l ajute. Am greşit când am zis că un câine nu merită să fie o investiţie emoţională. La fel cum m-am înşelat crezând acelaşi lucru despre relaţii. Am înţeles asta după timpul pe care l-am petrecut împreună. Nu mai vreau să fiu singur. Te vreau pe tine, acest câine şi un milion de săptămâni cu tine trezindu-te lângă mine. Nimic din ce s-a întâmplat cu Foster nu schimbă asta. Faptul că te retragi în cochilia ta nu schimbă asta. Nu sunt fostul tău soţ. Ce mi s-a întâmplat nu a fost vina ta. Şi nu o să te învinovăţesc niciodată pentru nimic. Aşa că ia-ţi cât timp ai nevoie, dar să ştii că nu plec nicăieri. O să aştept oricât trebuie ca tu să-ţi dai seama că nici tu nu poţi trăi fără mine. Pentru că eu ştiu că nu poţi. Ştiu că eşti îndrăgostită nebuneşte de mine, aşa cum sunt şi eu de ti…

Teama, stresul şi vinovăţia adunate în ea ieşiră la iveală, iar lacrimile îi curgeau pe podea. Se întinse peste marginea patului şi îl sărută, disperată să-l atingă, să-l ţină în braţe şi să-i arate că avea dreptate. Iar el era acolo să o prindă şi să nu-i mai dea drumul.

- îmi pare rău, şopti ea pe buzele lui, îngenunchind pentru a se aşeza lângă el. îmi pare rău pentru tot. Mi-a fost aşa de teamă că o să mă urăşti pentru ce s-a întâmplat, încât nu am ştiut cum să-ţi zic că îmi pare rău şi...

El îi netezi părul, i-l dădu după ureche şi o privi.

-Să nu îndrăzneşti să-ţi ceri scuze! S-a terminat cu scuzele. Nimic nu a fost vina ta. Mă auzi?

Inima îi era plină de recunoştinţă. îi spusese că o iubea. îi promisese că nu avea să plece. Ea se temuse să-l creadă înainte, dar acum îl credea. Şi nu datorită căţelului, deşi adora cadoul pe care i-l făcuse. Ci pentru că în inima ei ştiuse mereu că putea să aibă încredere în el. Doar că se temuse să aibă încredere în ea.

- Eşti bine? şopti ea. Mi-a fost aşa de teamă. Am crezut că...

- Sunt bine, zise el şi se foi pe saltea ca să-i facă loc şi ei. Mai bine de când am aflat că ai fost la mine în fiecare seară ca să mă vizitezi.

Ea se înroşi.

-Cine ţi-a zis?

El rânji.

-Nişte băieţi pe care-i ştiu.

Fraţii ei. Clătină din cap.

- Fac pe peţitorii mai nou? Sunt nişte copii.

El rânji.

- Cu siguranţă sunt. Şi tu îi iubeşti pentru asta.

Aşa era. Ei mereu aveau grijă de ea. Aşa cum şi ea avea grijă de ei. Când căţeluşa icni, Hunt privi în jos la bulgărele de blană care dormea în braţele lui Kelsey.

- Deci ce zici?

Ea nici nu se mai sinchisi să se uite la căţel. îl privi pe bărbatul care nu doar că o protejase, ci îi salvase viaţa în mai multe moduri.

-Cred că... Nu, suu că eşti cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat. Strângând mai tare căţelul, se aplecă spre buzele lui. Şi nu pot să-ţi promit că nu o să intru în panică. Se pare că e un tipar pentru mine. Dar pot să-ţi promit că te voi iubi atât timp cât şi tu mă vei iubi.
El îşi trecu din nou degetele prin părul ei şi o trase în jos pentru un sărut.
- Asta e o promisiune simplu de îndeplinit şi una pe care te poţi baza.
Nu, ea se putea baza pe el. El avea să fie pentru tot-deauna persoana în care putea să aibă încredere indiferent ce avea să-i arunce viaţa în cale. Şi de aceea el era cel mai preţios dar pe care-l primise vreodată.